

Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника

Стефанюк Галина Василівна

**ТЕОРІЯ І МЕТОДИКИ НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ ТА
ОСНОВИ АКАДЕМІЧНОГО ПИСЬМА**

**Інструктивно-методичні матеріали для студентів денної і заочної
форм навчання спеціальності 014 «Середня освіта (Історія)»**

Івано-Франківськ – 2024

УДК 94 (477) (093)

Навчально-методичний посібник «Теорія і методика наукових досліджень та основи академічного письма. Інструктивно-методичні матеріали для студентів денної і заочної форм навчання спеціальності 014 «Середня освіта (Історія)»» підготувала кандидат історичних наук, доцент кафедри історії Центральної та Східної Європи і спеціальних галузей історичної науки Стефанюк Галина Василівна.

Рецензенти:

доктор історичних наук, професор

Пилипів Ігор Васильович

Прикарпатський національний університет
імені Василя Стефаника

кандидат історичних наук, доцент

Міщук Андрій Іванович

Прикарпатський національний університет
імені Василя Стефаника

Рекомендовано до друку Науково-методичною комісією (протокол № 3 від 25 жовтня 2024 р.) та Вченою радою Факультету історії, політології і міжнародних відносин Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника (протокол № 3 від 29 жовтня 2024 р.)

Прикарпатський національний університет
імені Василя Стефаника

ЗМІСТ

ВСТУП.....	4
ПРОГРАМНІ КОМПЕТЕНТНОСТІ ТА РЕЗУЛЬТАТИ НАВЧАННЯ.....	7
ОПОРНІ КОНСПЕКТИ ЛЕКЦІЙ.....	10
САМОСТІЙНА РОБОТА.....	109
ПИТАННЯ ДЛЯ САМОСТІЙНОГО ОПРАЦЮВАННЯ.....	112
ПИТАННЯ ДЛЯ САМОКОНТРОЛЮ ЗНАНЬ ПО ТЕМАХ ДИСЦИПЛІНИ.....	113
ІНДИВІДУАЛЬНА РОБОТА З СТУДЕНТАМИ.....	116
ТЕСТОВІ ЗАВДАННЯ ДЛЯ САМОКОНТРОЛЮ.....	118
СИСТЕМА ОЦІНЮВАННЯ НАВЧАЛЬНОЇ ДИСЦИПЛІНИ.....	123
ГЛОСАРІЙ.....	134
СПИСОК ВИКОРИСТАНИЙ ДЖЕРЕЛ.....	139

ВСТУП

Наукова діяльність у вищих навчальних закладах є невід'ємною складовою освітнього процесу й здійснюється з метою інтеграції наукової, навчальної та виробничої діяльності у системі вищої освіти. Успішність наукової діяльності неможлива без знання її методології, теорії, технології, методів та організації. Ці знання потрібні учням, студентам, аспірантам, докторантам, співробітникам наукових підрозділів факультетів – всім тим, хто бере участь у навчальному й науковому процесі. У ході вивчення дисципліни студенти знайомляться з теоретико-методологічними засадами, предметом, об'єктом, метою, завданням та функціями пізнавальної діяльності. Суть навчальної дисципліни полягає у висвітленні теоретичних основ, питань методики, технології та організації науково-дослідницької діяльності, тобто теоретичного й практичного підґрунтя для ефективного проведення наукових досліджень студентами. Важливою особливістю курсу є те, що він зорієнтований на засвоєння і застосування студентами спеціальності 014 Середня освіта (Історія) всього комплексу теоретичних проблем, усвідомлених умінь і навичок роботи при підготовці науково-дослідницьких проектів, необхідних для роботи в навчальних закладах середньої освіти.

Мета викладання дисципліни – засвоєння і поглиблення теоретичних та практичних знань, умінь і навичок студентів на першому (бакалаврському) рівні вищої освіти за галуззю знань 01 Освіта/Педагогіка, спеціальністю 014 Середня освіта (Історія) з дисципліни “Теорія і методика наукових досліджень та основи академічного письма” , які полягають у висвітленні теоретичних основ, питань методики, технології та організації науково-дослідницької діяльності, тобто теоретичного й практичного підґрунтя для ефективного проведення наукових досліджень студентами, формування інтегральної, загальних, фахових компетентностей, достатніх для ефективного розв’язування стандартних і нестандартних комплексних задач у професійній педагогічній діяльності в навчальних закладах середньої освіти, що характеризується комплексністю та невизначеністю умов.

Завданням є поглиблене вивчення та закріплення теоретичних положень і фактологічного матеріалу, який викладався на лекціях або засвоювався шляхом самостійної роботи студентів. Під час семінарських занять вони повинні розвивати творче й аналітичне мислення та культуру мови, вчитися самостійно працювати над підготовкою дослідницьких проєктів. Важливим завданням є усвідомлення студентською молоддю значення підготовки наукових робіт в навчальних закладах середньої освіти.

У результаті вивчення навчальної дисципліни студент повинен

знати:

- основи теорії і методології освіти, необхідні для професійної діяльності;
- принципи дослідження в науці загалом та історії зокрема;
- характеристики основних методів наукового пізнання, понятійний апарат (основні поняття, терміни, загальні аспекти науки);
- методику підготовки та правильність оформлення науково-дослідної роботи;
- етапи наукового дослідження; типи наукових звітів;
- принципи, етапи підготовки і проведення наукових досліджень.

вміти:

- використовувати знання, уміння і навички із дисциплін для розв'язання конкретних дослідницьких задач у професійній діяльності учителя історії і суспільствознавчих предметів;
- проектувати і здійснювати освітній процес з урахуванням сучасної соціокультурної ситуації і рівня розвитку особистості;
- визначити об'єкт, предмет, мету, завдання наукового дослідження;
- використовувати сучасні інформаційно-технологічні ресурси у навчальній діяльності;
- впроваджувати під час навчання інноваційні технології;
- володіти категоріально-понятійним апаратом;
- організовувати комплексний пошук, неупереджений аналіз та інтерпретацію історичних джерел (як українською, так й іноземними мовами);

- працювати з дисциплінарним масивом публікацій: вести пошук, накопичення та обробку наукової інформації;
- самостійно планувати і проводити наукові дослідження (реферування тексту, складання тез доповіді, повідомлення, наукову статтю);
- організувати ефективну міжособистісну взаємодію суб'єктів освітнього процесу, базовану на здобутих знаннях, демократичних переконаннях і гуманістичних цінностях;
- вдосконалюватися з високим рівнем автономності здобути під час навчання компетенції;
- здійснювати наукові і науково-педагогічні дослідження в галузі історії, методики викладання історії, історичного краєзнавства; застосовувати міждисциплінарний підхід.
- усвідомлювати призначення професійної діяльності вчителя історії і суспільствознавчих предметів, а також потреби систематично підвищувати професійну кваліфікацію через навчання впродовж життя.

4. Програмні компетентності та результати навчання

Інтегральна компетентність:

ІК. Здатність розв'язувати складні спеціалізовані задачі та практичні проблеми, що передбачає застосування теоретичних знань і практичних умінь з наук предметної спеціальності, педагогіки, психології, теорії та методики навчання, потребує інтеграції знань і прийняття рішень у практиці викладання історії в основній (базовій) школі і характеризується комплексністю та невизначеністю педагогічних умов організації навчально-виховного процесу в основній (базовій) середній школі.

Загальні компетентності:

ЗК 1. Здатність до абстрактного мислення, аналізу та синтезу, а також до використання знань у практичних ситуаціях.

ЗК 3. Здатність письмово й усно спілкуватися (комунікувати) українською - державною мовою; отримувати і передавати професійну інформацію іноземною мовою.

ЗК 4. Здатність до впевненого, а водночас критичного використання інформаційно-комунікаційних технологій (ІКТ) для пошуку, обробки, аналізу, верифікації інформації з різноманітних джерел, ефективно використовувати цифрові ресурси та технології в освітньому процесі.

Фахові компетентності:

ФК 9. Здатність усвідомлювати суспільний статус і призначення професійної діяльності вчителя історії, здійснювати об'єктивну самооцінку і самокореляцію своїх професійних якостей, аналізувати, досліджувати та поширювати передовий педагогічний досвід.

Компетентності предметної спеціальності 014.03 Середня освіта (Історія)

(ПК):

ПК 2. Знання сучасних наукових досліджень з історії України та всесвітньої історії.

ПК 3. Здатність володіти категоріально-понятійним апаратом історичної науки,

орієнтуватися в науковій періодизації історії, використовувати її як спосіб пізнання історичного процесу.

ПК 4. Здатність інтегрувати набуті знання з історичних та інших гуманітарних наук в самостійну систему, виявляти цілісність знань та умінь.

ПК 6. Здатність здійснювати критичний аналіз різних джерел інформації та наукового пізнання, використовувати їх у професійній діяльності.

ПК 7. Знання наукових основ історії та методики її навчання, організації процесу пізнання та виховання учнів різних вікових категорій; здатність здійснювати дослідження з історії України, всесвітньої історії, методики навчання історії.

Програмні результати навчання (РН), спільні для всіх предметних спеціальностей :

РН 2. Демонструвати вміння навчати учнів державною мовою; формувати та розвивати їх мовно-комунікативні уміння і навички засобами навчального предмету та інтегрованого навчання.

РН 3. Називати і аналізувати методи цілепокладання, планування та проектування процесів навчання і виховання учнів на основі компетентнісного підходу з 10 урахуванням їх освітніх потреб; класифікувати форми, методи і засоби навчання предмету в закладах загальної середньої освіти.

РН 7. Демонструвати знання основ фундаментальних наук (відповідно до предметної спеціальності), оперувати базовими категоріями та поняттями предметної області спеціальності.

РН 8. Генерувати обґрунтовані думки в галузі професійних знань як для фахівців, так і для широкого загалу державною та іноземною мовами.

РН 9. Застосовувати сучасні інформаційно-комунікаційні та цифрові технології у професійній діяльності. РН 10. Демонструвати володіння сучасними технологіями пошуку наукової інформації для самоосвіти та застосування її у професійній діяльності.

РН 12. Аналізувати власну педагогічну діяльність та її результати, здійснювати об'єктивну самооцінку і самокорекцію своїх професійних якостей.

Програмні результати (ПРН) навчання:

ПРН 2. Знати і аналізувати сучасні наукові дослідження з проблем вітчизняної та всесвітньої історії, спеціальних історичних дисциплін та імплементувати знання у навчальну і практичну діяльність.

ПРН 3. Орієнтуватися в історичному часі, застосовуючи періодизацію, характеризувати суспільні явища в розвитку, вільно оперувати термінологією з фахових предметів.

ПРН 4. Демонструвати інтегроване мислення, пояснювати цілісну картину суспільно-історичного розвитку через міжпредметні зв'язки.

ПРН 6. Працювати з джерелами інформації, вміти їх аналізувати, синтезувати, порівнювати та інтегрувати їх у зміст навчання історії, представляти та обговорювати відображені в них факти, явища, події, визначати власну позицію щодо суперечливих питань.

ПРН 7. Знати зміст шкільних курсів історії, проектувати і здійснювати навчальний процес, обирати оптимальні компетентісно орієнтовані методики навчання історії і суспільствознавства за допомогою сучасних інноваційних технологій, вміти оцінювати та відслідковувати динаміку особистісного розвитку учня/учениці.

ОПОРНІ КОНСПЕКТИ ЛЕКЦІЙ

Тема 1. Наука як сфера людської діяльності

1. Поняття про науку.
2. Наука як сукупність теорії.
3. Наукова діяльність та її види.
4. Суб'єкти наукової діяльності.
5. Науково-дослідницька діяльність студентів.
6. Залучення старшокласників до науково-дослідної діяльності МАН як засіб розвитку їх дослідницьких здібностей.

1. Поняття про науку.

Наука – це сфера людської діяльності, спрямована на вироблення нових знань про природу, суспільство і мислення.

Як специфічна сфера людської діяльності вона є результатом суспільного розподілу праці, відокремлення розумової праці від фізичної, перетворення пізнавальної діяльності в особливу галузь занять певної групи людей. Необхідність наукового підходу до всіх видів людської діяльності змушує науку розвиватися швидшими темпами, ніж будь-яку іншу галузь діяльності.

Поняття «наука» включає в себе як діяльність, спрямовану на здобуття нового знання, так і результат цієї діяльності – суму здобутих наукових знань, що є основою наукового розуміння світу. Науку ще розуміють як одну з форм людської свідомості. Термін «наука» застосовується для назви окремих галузей наукового знання.

Закономірності функціонування та розвитку науки, структури і динаміки наукового знання та наукової діяльності, взаємодію науки з іншими соціальними інститутами і сферами матеріального й духовного життя суспільства вивчає спеціальна дисципліна – **наукознавство**.

Наукове пізнання – це дослідження, яке характеризується метою і завданнями, методами отримання і перевірки нових знань. Основною рушійною

силою пізнання є практика, яка дає науці фактичний матеріал, який потребує теоретичного осмислення.

Для отримання **нового знання**, потрібно дати відповідь на три запитання:

- 1) що? Скільки? Чому? Яке? Як? – на ці запитання дає відповідь наука.
- 2) Як зробити? – на це запитання дає відповідь методика.
- 3) Що зробити? – це сфера практики.

Наукове знання буває двох видів:

А) відносне знання – це знання, яке, будучи адекватним відображенням дійсності, відрізняється певною неповнотою збігу образу з об'єктом;

Б) абсолютне знання – це повне, вичерпне відтворення узагальнених уявлень про об'єкт, що забезпечує повний збіг інформації з об'єктом.

Характеризується такими основними **ознаками**:

- систематизованого знання (наукових ідей, теорій, концепцій, законів, закономірностей, принципів, гіпотез, основних понять, фактів);
- наявністю наукової проблеми, об'єкта і предмета дослідження;
- практичною значущістю як явища (процесу), що вивчається, так і знань про нього.

Основні поняття науки.

Наукова ідея – інтуїтивне пояснення явища (процесу) без проміжно аргументації, без усвідомлення всієї сукупності зв'язків, на основі яких робиться висновок. Наука передбачає два види ідей: конструктивні і деструктивні, тобто ті, що мають чи не мають значущості для науки і практики.

Гіпотеза – наукове припущення, висунуте для пояснення будь-яких явищ або причин, які зумовлюють даний наслідок. Розрізняють нульову, описову (понятійно-термінологічну), пояснювальну, основну роботу і концептуальну гіпотези.

Гіпотези проходять у своєму розвитку три стадії:

- накопичення фактичного матеріалу і висунення на його основі припущень;
- формулювання гіпотези і обґрунтування на основі припущення прийнятої теорії;

– перевірка отриманих результатів на практиці і на її основі уточнення гіпотези.

Закон – внутрішній суттєвий зв'язок явищ, що зумовлює їх закономірний розвиток.

Судження – думка, в якій за допомогою зв'язку понять стверджується або заперечується що-небудь.

Умовивід – розумова операція, за допомогою якої з певної кількості заданих суджень виводиться інше судження.

2. Наука як сукупність теорії

Наука – це сукупність теорій. Теорія – вчення, система ідей, поглядів, положень, тверджень, спрямованих на тлумачення того чи іншого явища. Це не безпосереднє, а ідеалізоване відображення дійсності. Теорію розглядають як сукупність узагальнюючих положень, що утворюють науку або її розділ. Вона виступає як форма синтетичного знання, в межах якого окремі поняття, гіпотези і закони втрачають колишню автономність і перетворюються на елементи цілісної системи.

До нової теорії висуваються такі вимоги:

- адекватність наукової теорії описуваному об'єкту;
- можливість замінювати експериментальні дослідження теоретичними;
- повнота опису певного явища дійсності;
- можливість пояснення взаємозв'язків між різними компонентами в межах даної теорії;
- внутрішня несуперечливість теорії та відповідність її дослідним даним.

Теорія являє собою систему наукових концепцій, принципів, положень, фактів.

Наукова концепція – система поглядів, теоретичних положень, основних думок щодо об'єкта дослідження, які об'єднані певною головною ідеєю.

Концептуальність – це визначення змісту, суті, смислу того, про що йде мова.

Під принципом у науковій теорії розуміють найабстрактніше визначення ідеї. *Принцип* – це правило, що виникло в результаті об'єктивно осмисленого досвіду.

3. Наукова діяльність та її види

Наукова діяльність – інтелектуальна творча діяльність, спрямована на здобуття і використання нових знань. Вона існує в різних видах:

- 1) науково-дослідницька діяльність;
- 2) науково-організаційна діяльність;
- 3) науково-інформаційна діяльність;
- 4) науково-педагогічна діяльність;
- 5) науково-допоміжна діяльність та ін.

Основними формами наукової діяльності є фундаментальні та прикладні наукові дослідження;

науково-технічна діяльність – інтелектуальна творча діяльність, спрямована на одержання і використання нових знань у всіх галузях техніки і технологій. Її основними формами (видами) є науково-дослідні, дослідно-конструкторські, проектно-конструкторські, технологічні, пошукові та проектно-пошукові роботи, виготовлення дослідних зразків або партій науково-технічної продукції, а також інші роботи, пов'язані з доведенням наукових і науково-технічних знань до стадії практичного їх використання;

науково-педагогічна діяльність – педагогічна діяльність у вищих навчальних закладах та закладах післядипломної освіти III-IV рівнів акредитації, пов'язана з науковою та (або) науково-технічною діяльністю;

науково-організаційна діяльність – діяльність, що спрямована на методичне, організаційне забезпечення та координацію наукової, науково-технічної та науково-педагогічної діяльності;

Кожен із зазначених видів наукової діяльності має свої специфічні функції, завдання, результати роботи.

У межах науково-дослідницької діяльності здійснюються наукові дослідження. *Наукове дослідження* – цілеспрямоване пізнання, результати якого виступають як система понять, законів і теорій.

Розрізняють дві форми наукових досліджень: *фундаментальні та прикладні*. Фундаментальні наукові дослідження — наукова теоретична та (або) експериментальна діяльність, спрямована на здобуття нових знань про закономірності розвитку та взаємозв'язку природи, суспільства, людини. Прикладні наукові дослідження наукова і науково-технічна діяльність, спрямована на здобуття і використання знань для практичних цілей.

Наукові дослідження здійснюються з метою одержання наукового результату. Науковий результат – нове знання, здобуте в процесі фундаментальних або прикладних наукових досліджень та зафіксоване на носіях наукової інформації у формі наукового звіту, наукової праці, наукової доповіді, наукового повідомлення про науково-дослідну роботу, монографічного дослідження, наукового відкриття тощо. *Науково-прикладний результат* – нове конструктивне чи технологічне рішення, експериментальний зразок, закінчене випробування, яке впроваджене або може бути впроваджене у суспільну практику. Науково-прикладний результат може мати форму звіту, ескізного проекту, конструкторської або технологічної документації на науково-технічну продукцію, натурального зразка тощо.

До основних результатів наукових досліджень належать:

- наукові реферати;
- наукові доповіді (повідомлення) на конференціях, нарадах, семінарах, симпозіумах;
- курсові (дипломні, магістерські) роботи;
- звіти про науково-дослідну (дослідно-конструкторську; дослідно-технологічну) роботу;
- наукові переклади;
- дисертації (кандидатські або докторські);
- автореферати дисертацій;
- депоновані рукописи;
- монографії;
- наукові статті;

- аналітичні огляди;
- авторські свідоцтва, патенти;
- алгоритми і програми;
- звіти про наукові конференції;
- препринти;
- підручники, навчальні посібники;
- бібліографічні покажчики та ін.

4. Суб'єкти наукової діяльності

Суб'єктами наукової діяльності є: вчені, наукові працівники, науково-педагогічні працівники, а також наукові установи, наукові організації, вищі навчальні заклади III–IV рівнів акредитації, громадські організації у сфері наукової та науково-технічної діяльності. вчений - фізична особа (громадянин України, іноземець або особа без громадянства), яка має повну вищу освіту та проводить фундаментальні та (або) прикладні наукові дослідження і отримує наукові та (або) науково-технічні результати;

молодий вчений – вчений віком до 35 років;

науковий працівник – вчений, який за основним місцем роботи та відповідно до трудового договору (контракту) професійно займається науковою, науково-технічною, науково-організаційною або науково-педагогічною діяльністю та має відповідну кваліфікацію незалежно від наявності наукового ступеня або вченого звання, підтверджену результатами атестації;

науково-педагогічний працівник - вчений, який за основним місцем роботи займається професійно педагогічною та науковою або науково-технічною діяльністю у вищих навчальних закладах та закладах післядипломної освіти III-IV рівнів акредитації;

науково-дослідна (науково-технічна) установа (далі - наукова установа) - юридична особа незалежно від форми власності, що створена в установленому законодавством порядку, для якої наукова або науково-

технічна діяльність є основною і становить понад 70 відсотків загального річного обсягу виконаних робіт;

5. Науково-дослідницька діяльність студентів

Науково-дослідницька діяльність студентів (НДДС) вищих навчальних закладів України є одним із основних чинників підготовки висококваліфікованих кадрів відповідного профілю.

Поняття «науково-дослідницька діяльність студентів» включає в себе два взаємопов'язаних елементи:

- навчання студентів елементам дослідницької діяльності, організації та методики наукової творчості;
- наукові дослідження, що здійснюються студентами під керівництвом професорів і викладачів.

Для НДДС вищих навчальних закладів характерним є єдність цілей і напрямів навчальної, наукової і виховної роботи, тісна взаємодія всіх форм і методів наукової роботи студентів, що реалізуються в навчальному процесі та позанавчальний час. Це забезпечує їхню участь у науковій діяльності протягом усього періоду навчання, тісно пов'язану як із науково-дослідницькою діяльністю, що проводиться підрозділами ВНЗ, так і з громадською діяльністю.

Зміст і структура НДДС забезпечує послідовність її засобів і форм відповідно до логіки і послідовності навчального процесу, що зумовлює спадкоємність її методів і форм від курсу до курсу, від кафедри до кафедри, від однієї дисципліни до іншої, від одних видів занять до інших, поступове зростання обсягу і складності набутих студентами знань, умінь, навичок у процесі виконання ними наукової роботи. Реалізована в комплексі науково-дослідницька діяльність студентів забезпечує вирішення таких основних завдань:

- формування наукового світогляду, оволодіння методологією і методами наукового дослідження;
- надання допомоги студентам у прискореному оволодінні спеціальністю, досягненні високого професіоналізму;

- розвиток творчого мислення та індивідуальних здібностей студентів у вирішенні практичних завдань;
- прищеплення студентам навичок самостійної науково дослідницької діяльності;
- розвиток ініціативи, здатності застосувати теоретичні знання у своїй практичній роботі, залучення найздібніших студентів до розв'язання наукових проблем, що мають суттєве значення для науки і практики;
- необхідність постійного оновлення і вдосконалення своїх знань;
- розширення теоретичного кругозору і наукової ерудиції майбутнього фахівця;
- створення та розвиток наукових шкіл, творчих колективів, виховання у стінах вищого навчального закладу резерву вчених, дослідників, викладачів.

Науково-дослідницька діяльність студентів – це системне утворення, яке має свою структуру, зміст і форми.

У вищих навчальних закладах склалася певна структура НДДС: проректор з наукової роботи – рада НДДС інституту – рада студентського науково-творчого товариства (СНТТ) факультету (факультетів), СНТТ кафедри (кафедр).

Наукове керівництво СНТТ здійснюється науковим керівником, який обирається вченою радою вищого навчального закладу. Голова (з числа студентів) і члени ради СНТТ призначаються і затверджуються наказом ректора по інституту. Рада СНТТ вузу:

- створює факультетські ради СНТТ і керує ними. Організовує разом з факультетськими СНТТ гуртки, творчі секції, бюро та ін.;
- інформує громадськість інституту про роботу СНТТ;
- щорічно організовує підсумкові студентські наукові конференції;
- організовує і проводить внутрівузівський конкурс студентських наукових робіт, контролює діяльність гуртків, студій на кафедрах;
- організовує виставки і презентації кращих наукових праць студентів;
- забезпечує участь студентів у регіональних та всеукраїнських конкурсах, оглядах, конференціях, олімпіадах;

- сприяє широкому впровадженню результатів студентських робіт у практику, публікуванню статей, тез доповідей у наукових збірках;
- організовує взаємодію СНТТ інституту з іншими ВНЗ, викладами освіти, культури та ін.
- морально та матеріально заохочує студентів, які ефективно здійснюють науково-дослідницьку діяльність.

Зміст і характер НДДС визначаються:

а) проблематикою дослідницької і науково-методичної діяльності кафедр, факультетів, інституту;

б) тематикою досліджень, що здійснюються кафедрами у творчій співпраці з закладами культури, освіти, з усіма профільними для ВНЗ установами та організаціями; :

в) умовами дослідницької роботи студентів, наявністю бази дослідження, можливістю отримання необхідних Документів, наявністю комп'ютерної техніки, Internet та Intranet забезпеченням НДДС науковим керівництвом та ін.

Науково-дослідницька діяльність студентів ВНЗ здійснюється за трьома основними напрямками:

- науково-дослідницька робота, що є невід'ємним елементом навчального процесу і входить до календарно-тематичних та навчальних планів, навчальних програм як обов'язкова для всіх студентів;

- науково-дослідницька робота, що здійснюється поза навчальним процесом у межах СНТТ – у гуртках, проблемних групах (лабораторіях), перекладацьких та інформаційних студіях, фольклорних експедиціях та ін.;

- науково-організаційні заходи: конференції, конкурси та ін.

Науково-дослідницька робота студентів у межах навчального процесу є обов'язковою для кожного студента і охоплює майже всі форми навчальної роботи:

- написання рефератів наукової літератури з конкретної теми в процесі вивчення дисциплін соціально-гуманітарного циклу, фундаментальних і

професійно-орієнтованих, спеціальних дисциплін, курсів спеціалізацій та за вибором;

- виконання лабораторних, практичних, семінарських та самостійних завдань, контрольних робіт, що містять елементи проблемного пошуку;
- виконання нетипових завдань дослідницького характеру в період виробничої практики, на замовлення підприємств, установ, організацій, закладів культури тощо;
- розробка методичних матеріалів з використанням дослідницьких методів (глосаріїв, кросвордів, програм і методик соціологічних досліджень тощо);
- підготовка і захист курсових та дипломних робіт, пов'язаних з проблематикою наукових досліджень спеціальних кафедр.

Методика постановки і проведення НДДС у навчальному процесі визначається специфікою ВНЗ, його науковою і матеріально-технічною базою, набутими традиціями.

Для проведення цієї роботи студенти отримують робоче місце в лабораторії кафедри, комп'ютерному класі, бібліотеці.

У деяких вищих навчальних закладах навчально-дослідницькій роботі передують спеціальні курси з основ організації та методики проведення наукових досліджень, з організації бібліографічної та патентно-ліцензійної діяльності.

Чітка організація НДДС у навчальному процесі сприяє поглибленому засвоєнню студентами спеціальних навчальних дисциплін, дозволяє найповніше виявити свою індивідуальність, сформулювати власну думку щодо кожної дисципліни. При цьому особлива увага приділяється залученню студентів до збору, аналізу та узагальнення кращого практичного досвіду, проведення соціологічних та експериментальних досліджень, підготовки доповідей і повідомлень.

Науково-дослідницька робота студентів поза навчальним процесом є одним із найважливіших засобів формування висококваліфікованих фахівців. Нею передбачається:

- участь студентів у роботі наукових гуртків, проблемних груп, творчих секцій, лабораторій та ін.;
- участь студентів у виконанні держбюджетних або госпрозрахункових наукових робіт, проведенні досліджень у межах творчої співпраці кафедр, факультетів, комп'ютерного центру із закладами культури, освіти тощо;
- робота в студентських інформаційно-аналітичних та культурологічних центрах, перекладацьких бюро;
- рекламна, лекторська діяльність та ін.;
- написання статей, тез доповідей, інших публікацій; найпоширенішою формою організації НДДС є наукові гуртки, секції, студії, бюро, центри. Кожний із них являє собою невеликий (10–15 осіб) творчий студентський колектив, який працює над однією або кількома суміжними науковими темами, за планами, що складаються на семестр або навчальний рік. Науковим підрозділом керує викладач, помічником якого є студент.

28

НДДС диференціюється залежно від курсу навчання, спеціальності та спеціалізації. Якщо напрям дослідження має міжкафедральний характер, здійснюється спільне керівництво НДДС викладачами кількох кафедр.

Художньо-творча діяльність студентів здійснюється практично в усіх вищих навчальних закладах і особливо в музичних, театральних ВНЗ, на творчих факультетах інститутів культури в таких формах:

- робота у творчих секціях і студіях (літературній, композиції, режисури, живопису, скульптури та ін.);
- участь у концертах, конкурсах, виставках на рівні ВНЗ, регіональному, всеукраїнському та міжнародному рівнях;
- виступи на радіо, на телебаченні, в пресі; ;
- розробка сценаріїв, постановчих матеріалів, підготовка і показ спектаклів, шоу-програм, тематичних вечорів та ін.

Студенти, які досягли значних успіхів у науково-дослідницькій діяльності, можуть працювати за індивідуальним графіком виконання навчального плану в

межах встановленого терміну навчання. Студенти-науковці, випускники ВНЗ на рішенням ДЕК та СНТТ інституту можуть бути рекомендовані до вступу в аспірантуру, на викладацьку роботу.

6. Залучення старшокласників до науково-дослідної діяльності МАН як засіб розвитку їх дослідницьких здібностей.

В Україні із можливих напрямів вирішення проблеми забезпечення суспільства обдарованими спеціалістами обрано шлях самостійної підготовки талановитої молоді у межах національної системи освіти на основі розробки та реалізації загальнодержавних, регіональних, місцевих, шкільних та індивідуальних програм. У більшості середніх загальноосвітніх закладів України в останні роки значно активізувалася діяльність стосовно цілеспрямованої систематичної роботи з обдарованими учнями: розробляються загальношкільні та індивідуальні програми розвитку здібностей і обдарувань школярів, народжуються нові цікаві форми презентації обдарованої особистості та створюються відповідні умови для її розвитку, вчителями-ентузіастами віднаходяться інноваційні методи навчання і виховання творчої дитини.

Більшість дослідників відзначають необхідність перебудови діяльності школи з урахуванням освітніх потреб обдарованого учня, що знаходить своє відображення, перш за все, у навчальних планах, програмах, формах та методах роботи, мета яких – створити простір для самореалізації, задоволення потреб у нових знаннях, спілкуванні, самовираженні, вихованні взаємовідносин.

Одним із напрямів відповідної діяльності у школах є створення профільних класів для поглибленого вивчення окремих предметів, які формуються за бажанням учнів та їх батьків на основі тестування з профільюючих предметів. З метою покращення роботи з обдарованими дітьми, переведення цієї роботи на якісно новий рівень створюються внутрішкільні міжкласні факультативи на підставі заяв батьків, бажання учнів, а також аналізу підсумків шкільних, міських та обласних предметних олімпіад. Велика увага приділяється організації та проведенню предметних олімпіад. Для організації та якісного проведення предметних олімпіад у школах створюються оргкомітети,

які складаються з керівників методичних об'єднань, досвідчених учителів. Реалізація програми „Творча особистість” здійснюється і в позаурочний час. Проводяться різноманітні заходи (відкриті класні години, свята, вечори, розважальні програми), де розкриваються нові грані юних обдарувань. Основними формами виховної роботи в школах області є інформаційномасові (дискусії, диспути, "філософський стіл", інтелектуальні брейн-ринги); діяльнісно-практичні групові (огляди-конкурси, вечори акторської майстерності, виставки власних робіт); інтегровані (шкільні клуби, КВК, фестивалі, гуртки). Такі форми сприяють розвитку особистості, створюють умови для розкриття талантів та самореалізації. У роботі з обдарованими дітьми є важливим та необхідним такий компонент системи, як аналіз та корекція навчальної діяльності. Він дозволяє проаналізувати хід і результати роботи з обдарованими дітьми, зрозуміти причини відхилення, визначити, де, як і чому допущені помилки. Для здійснення цього етапу використовуються зрізи знань з предметів, тести тощо. Суттєвим етапом роботи з обдарованою дитиною є спонукально-мотиваційна діяльність учителя, яка стимулює учня до самореалізації.

Основними формами залучення учнів до пошукової та науково-дослідницької діяльності є:

- участь в роботі МАН України, наукових гуртках, товариствах, секціях, клубах, школах юних дослідників, творчих лабораторіях;

- індивідуальна та групова робота над пошуковими та науково-дослідницькими проектами ("Сто чудес України", "Краса і біль України", "Мій рідний край – моя земля", "Пам'ятаймо минуле заради майбутнього", "Птах року" тощо);

- науково-практичні конференції, семінари, колоквиуми, зльоти, наукові читання, конкурси-виставки пошукових та дослідницьких робіт, аристотелівські та сократівські бесіди;

- навчальні екскурсії, експедиції, дослідницькі маршрути;

- розроблення мультимедійних проєктів, участь в Інтернет-олімпіадах, віртуальних дослідницьких змаганнях та конкурсах;

- робота сезонних наукових шкіл, оздоровчих одно- і багатoproфільних науково-практичних таборів в канікулярний час;

- самоосвітня діяльність.

Отже, вчителі використовують різні форми роботи з обдарованими дітьми, але переконані, що домінувати мають самостійна робота, пошуковий та дослідницький підходи до засвоєння знань, умінь і навичок. Саме тому педагогічні колективи велику увагу приділяють участі учнів в науководослідницькій роботі Малої академії наук України (МАН), яка посідає чільне місце серед ефективних форм науково-дослідної діяльності, що сприяють розвитку творчого потенціалу учнів, спрямовує зусилля на розвиток дослідницьких здібностей школярів, залучає їх до активної дослідницької роботи. Саме тут старшокласники проходять першу школу становлення як майбутніх науковців, дослідників. У МАН учні ознайомлюються з досягненнями науки і техніки, розвивають творчу думку, реалізують прагнення до наукового пошуку, набувають дослідницьких умінь.

МАН України є творчим об'єднанням учнівської молоді, яка забезпечує її інтелектуальний і духовний розвиток, підготовку до активної діяльності в галузі науки та сприяє самовизначенню в майбутній професії. Мала академія залучає учнівську молодь до систематичної науково-дослідницької діяльності в галузі історії і суспільствознавчих дисциплін.

Для виявлення дітей, схильних до наукової роботи, вчителі використовують різноманітні тести, конкурси наукових робіт, семінари, де діти і виявляють свою зацікавленість будь-якою науковою проблемою. З урахуванням світового досвіду стосовно виявлення обдарованих дітей, шкільними практичними психологами розробляються дієві системи тестування учнів. Виявлення дітей з відповідними здібностями є складною й багатоаспектною проблемою, для вирішення якої комплексно використовуються методики дослідження творчих здібностей. За їх допомогою

оцінюється критичність, гнучкість, конструктивність мислення, образна оригінальність як компонент творчої особистості, визначається рівень уяви, її гнучкість, рівень сформованості загальних творчих здібностей, вплив установки на оригінальність розумової діяльності. Результати виконання завдань обробляються за кожною методикою окремо та заносяться до зведеної таблиці, яка дає об'єктивну картину щодо процесів мислення кожної дитини, її схильностей та здібностей. Один із варіантів діагностики здібностей – застосування теорії домінуючих здібностей або теорії множинного інтелекту американського психолога, професора Гарвардського університету Говарда Гарднера. Ця теорія присвячена дослідженню множинних здібностей людини, їх ідентифікації та урахуванню у навчальному процесі. Основні положення: людина має не єдиний, так званий "загальний інтелект", а низку інтелектуальних здібностей:

- вербально-лінгвістичні (добре розвинуті вербальні вміння і чуттєвість до звуків, значень і ритміки слів);

- математично-логічні (здатність мислити концептуально і абстрактно, розрізняти логічні або числові зразки);

- музикальні (здатність розрізняти, продукувати і цінувати ритм, тембр і висоту звуків);

- візуальні (здатність мислити образно, візуалізувати точно і абстрактно);

- кінестетичні (здатність контролювати рухи свого тіла і майстерно вправлятися з предметами);

- міжособистісні (здатність розпізнавати і реагувати відповідним чином на настрій, мотивацію і бажання інших);

- внутрішньо-особистісні (здатність усвідомлювати свою особистість, бути у гармонії з внутрішніми відчуттями, цінностями, поглядами і процесами мислення);

- натуралістичні (здатність розпізнавати і класифікувати рослини, тварини та інші об'єкти природи);

- екзистенціальні (чуттєвість, здатність розглядати глибоко питання про існування людини, такі, як сенс життя, чому ми приходимо у цей світ, чому помираємо тощо).

Найбільш придатною для вирішення питань мотивації школярів до навчання на уроках і в позаурочний час виступає науково-дослідна діяльність школярів, основною функцією якої є стимулювання учнів до пізнання світу, себе і себе в цьому світі. Під дослідницькою діяльністю розуміється творчий процес спільної діяльності двох суб'єктів (вчителя і учня), пов'язана з вирішенням творчих дослідницьких завдань із заздалегідь невідомим рішенням, результатом якої є формування дослідницького стилю мислення і світогляду в цілому, і яка передбачає наявність основних етапів, характерних для дослідження у науковій сфері. Важливо розуміти, що науково-дослідна діяльність учнів це процес спільної роботи учня і педагога. Тому при написанні робіт учитель повинен розуміти головну мету і основні завдання роботи. Організація науково-дослідної діяльності школярів дозволяє розвивати в учнів пізнавальні інтереси, самостійність, культуру навчальної праці, дозволяє систематизувати, узагальнювати, поглиблювати знання з певної галузі навчального предмету і вчить їх застосовувати на практиці.

Основними завданнями науково-дослідної роботи є:

- формування у школяра інтересу до наукової творчості, навчання методиці і способам самостійного вирішення науково-дослідних завдань;
- розвиток творчого мислення і самостійності, поглиблення і закріплення отриманих при навчанні теоретичних і практичних знань;
- виявлення найбільш обдарованих і талановитих школярів, використання їх творчого і інтелектуального потенціалу для вирішення актуальних завдань.

Головне завдання – забезпечення учня необхідними знаннями і вміннями, на основі яких формуються наукове мислення і дослідницька культура. Знання учнів знаходяться в прямій залежності від обсягу і систематичності їх самостійної пізнавальної діяльності. Для того, щоб знання були результатом їх

власних пошуків, вчителю необхідно організувати ці пошуки, управляти ними. Все це можна здійснити через організацію науководослідної діяльності учнів.

Існує кілька рівнів проходження учнів через дослідницьку діяльність:

1 рівень – репродуктивний, включає елемент входження в пошукову, науково-дослідну діяльність через систему олімпіад, конкурсів, оглядів.

2 рівень – емпірико-практичний, що передбачає ускладнений елемент проходження учнів через систему екскурсій, колекціонування тощо.

3 рівень – дослідницький, експериментальний, що включає ускладнений елемент проходження учня через систему спецкурсів.

4 рівень – творчий, продуктивно - діяльнісний, що включає власне дослідницьку і експериментальну роботу, пов'язану з конструюванням, моделюванням і захистом своїх проектів.

Продуктом науководослідної діяльності школярів є творча науководослідна робота. Виділяють п'ять видів творчих дослідницьких робіт: **Реферативні** – роботи, в основу яких входять збір і представлення інформації з обраної теми. Суть реферативної роботи – вибір матеріалу з першоджерел, що якнайповніше висвітлюють проблему. Специфіка реферату полягає в тому, що в ньому немає розгорнутих доказів, порівнянь, міркувань. Реферат відповідає на питання про те, що нового міститься в тексті.

Описові - творчі роботи, спрямовані на спостереження і якісний опис явища. Ці роботи можуть мати елемент наукової новизни. Особливістю є відсутність кількісної методики дослідження.

Проектні – творчі роботи, в основу яких покладено опис заздалегідь спланованого результату з вирішення якої-небудь проблеми, значимої для учасників проекту.

Експериментальні – творчі роботи, написані на основі виконання експерименту, який описаний в науці і має відомий результат. Дані роботи носять швидше ілюстративний характер, передбачають самостійне трактування особливостей результату залежно від зміни вихідних умов. **Дослідницькі** – творчі роботи, виконані за допомогою коректної з наукової точки зору

методики, мають отриманий за допомогою цієї методики власний експериментальний матеріал, на підставі якого зроблено аналіз і висновки про характер досліджуваного явища. Особливістю таких робіт є непередбачуваність результату, який можуть дати дослідження.

Всі творчі роботи мають загальні елементи:

1. Всі роботи розпочинаються з опрацювання літературних джерел, але при виконанні реферативних робіт аналіз літератури є основним вмістом роботи, а при виконанні проектних, експериментальних, описових, дослідницьких робіт аналіз літературних джерел виступає як літературний огляд даних про досліджуване явище.

2. У методичному плані всі види робіт структуровані на постановку проблеми, власне матеріал і висновки.

Відмінністю дослідницьких робіт від інших видів творчих робіт є:

1. Практична методика дослідження обраного явища.

2. Власний експериментальний матеріал.

3. Аналіз отриманих даних і зроблені на його основі висновки. Труднощі, з якими стикаються учні при організації науково-дослідної діяльності:

- слабе володіння методологією наукового дослідження, дефіцит методичної, наукової, психолого-педагогічної, спеціальної літератури;

- велика завантаженість учнів, відсутність часу;

- побоювання вчителів залучати дітей до «невластивої для них наукової діяльності»;

- наукообразність в освітньому процесі, тобто відірване від життя знання.

Існує певний алгоритм виконання науково-дослідної роботи – технологічний ланцюжок, який включає чотири етапи.

1. Діагностичний етап Метою діагностичного етапу технологічного ланцюжка з виконання науково-дослідної роботи є “знайти” учня, в якого було б бажання, інтерес, здібності до виконання дослідницької роботи. Методи пошуку – спостереження, діагностика на уроках, позакласних заходах, співбесіди, психолого-педагогічна діагностика (методика Г. Гарднера). На

діагностичному етапі доцільно провести дослідження релевантних умов освітнього середовища дитини (“релевантность” - доцільність). Релевантні умови – це умови, які створюються в тому освітньому середовищі, де ви працюєте і інтенсивно використовуються вчителем для організації дослідницької діяльності учня. Перш ніж приступити до виконання творчої роботи потрібно вивчити рівень соматичного, психологічного і соціального здоров'я школяра, аби дослідницька діяльність не нашкодила здоров'ю учня. Вивчення релевантних умов можна провести через медичну діагностику (виявити рівень фізичного здоров'я, наявність хронічних захворювань тощо), психологічну діагностику (тип темпераменту, вивчення рівня тривожності, вивчення особливостей адаптації до нових умов тощо), педагогічну діагностику (рівень інтелектуального розвитку, розвиток знань, умінь, навичок). Запис в наукове товариство здійснюється на підставі бажання учнів брати участь у науково-дослідній роботі та результатів діагностичних досліджень. Провідна роль тут належить вчителю-предметнику. В процесі індивідуальної роботи з учнями вони мають розгледіти “іскру” дослідницького таланту, допомогти у виборі теми дослідження, визначити коло проблем, що потребують рішення, підібрати необхідну літературу.

В зв'язку з цим важливо, щоб учень вже з перших кроків розумів конкретну значущість свого дослідження, можливість його використання в практичному плані (виступи на уроках і в позаурочних заходах, участь в наукових конференціях різного рівня).

2. Теоретичний етап (етап планування) Відбувається затвердження тематики досліджень. Ця процедура здійснюється у межах роботи кафедри і на настановній конференції наукового учнівського товариства. Ця процедура вважається значимою, оскільки дозволяє:

- усвідомити учнями значущість своєї роботи
- створити атмосферу співпраці між учнями і вчителем,
- стимулює розвиток їх науково-дослідної діяльності.

Часто виникає ситуація, коли тема проекту знаходиться на стику декількох дисциплін, вимагає консультаційної допомоги фахівців. У цьому випадку до співпраці притягуються інші вчителі-предметники. Найважливішими завданнями даного етапу є аналіз проблеми, визначення джерел інформації, постановка завдань, складання плану роботи з теми дослідження. Теоретичний етап включає такі напрями діяльності: Визначення галузі дослідження – потрібно чітко визначити межі предметної сфери, в рамках якої виконується науково-дослідна робота. Галузь дослідження – це сфера науки і практики, в якій знаходиться об'єкт дослідження.

Визначення проблеми і теми дослідження. Проблема – завдання, перешкода, трудність. Проблема дослідження – це суперечлива ситуація, що вимагає свого вирішення. Вирішення цього протиріччя безпосередньо пов'язане з практичною необхідністю. Правильна постановка і ясне формулювання проблеми дослідження дуже важливе. Вона визначає стратегію дослідження, напрям наукового пошуку.

Тема дослідження – вузла сфера дослідження в межах предмету. Тема – це ракурс, в якому розглядається проблема дослідження. Тема має бути ємкою, короткою і конкретною.

Вибір об'єкту і предмету дослідження. Об'єкт дослідження – це процес або явище, що породжує проблемну ситуацію. Предмет дослідження – це частина об'єкту, яку можна перетворити, аби об'єкт змінився.

Формулювання мети і завдань дослідження. Мета дослідження – це кінцевий результат, якого б хотів досягти дослідник по завершенні своєї роботи. Зазвичай мету формулюють із слів: довести, обґрунтувати, розробити, пояснити, визначити, встановити. З поставленої мети витікають завдання дослідження. Завдання дослідження – вибір шляхів і засобів досягнення мети. Завдання формулюють за допомогою слів: проаналізувати, виявити, визначити, встановити, вивчити.

Відбір методів дослідження. Метод дослідження – це спосіб досягнення мети дослідження. Методи дослідження поділяються на теоретичні (вивчення і

аналіз літератури, порівняння, моделювання, класифікація, систематизація) і емпіричні (спостереження, соціологічне опитування, тестування, моніторинг, анкетування, інтерв'ю).

3. Практичний етап (етап виконання) На даному етапі учні виконують згідно плану дослідження (обробляють інформацію, виконують експеримент) і оформляють науково-дослідну роботу. Вчитель на даному етапі виступає в ролі консультанта і помічника.

Безпосередня робота над проектом. Під керівництвом учителів учні обирають тему майбутнього дослідження, складають план роботи, який включає роботу в наукових бібліотеках, архівах, зустрічі з науковим керівником, написання роботи та як кінцевий результат – участь у конкурсзахисті учнівських науково-дослідницьких робіт. Учителі разом з учнями працюють в архівах, проводять дослідження. Праця вчителя з учнями над науковими роботами сприяє формуванню в учнів навичок дослідницької роботи, справжніх творчих особистостей з власною думкою та позицією, яку вони можуть відстоювати і аргументувати. Робота щодо участі учнів у МАН постійно вдосконалюється. Учні залучаються до роботи наукових конференцій, семінарів, де вони виступають з результатами власних досліджень, захищають самостійно підготовлені реферати тощо. 1 раз на тиждень проходять засідання кафедри, де учні представляють виконану роботу. Це дозволяє здійснювати контроль над процесом роботи, оперативно вирішувати виникаючі проблеми, підтримувати інтерес і рівень інформованості про дослідження, що проводяться, серед учнів і вчителів. **4. Етап рефлексії** (етап оцінки результатів і захисту дослідницьких робіт) На даному етапі відбувається експертиза творчих проектів, що проводиться експертними групами, створеними на основі методичних об'єднань вчителів школи. Рецензенти і опоненти з числа вчителів дають попередню оцінку виконаній роботі, виявляють слабкі сторони дослідження, надають допомогу в вирішенні виниклих питань. Учні під керівництвом педагогів готують доповіді з теми дослідження, презентації для захисту науково-дослідної роботи. Презентації можна зробити на паперових

носіях у вигляді діаграми, схеми, таблиці, фотографії і на електронних носіях у формі комп'ютерної презентації.

На думку вчителів, які постійно працюють із старшокласниками, талановиті, здібні діти повинні весь час перебувати в особливому творчому середовищі наукового пошуку, розвивати уміння полемізувати, обстоюючи власну думку і формуючи власні наукові погляди на світ. Одним із головних завдань школи керівники науково-дослідної роботи учнів вбачають розвиток інтелектуального потенціалу підростаючого покоління, творчо обдарованої молоді, її залучення до наукової діяльності, орієнтованої на вирішення нагальних проблем суспільства, реалізацію національних інтересів країни, формування нових громадян України, основними рисами яких є компетентність, діловитість, прагнення до безперервної самоосвіти та самовдосконалення, різнобічність інтересів і захоплень. Серед учнів – учасників МАН було проведено опитування з метою виявлення мотивів науково-дослідницької діяльності учнів. Основне питання – "Що спонукає учнів займатися науково-дослідницькою роботою?" Аналіз результатів дозволив відслідкувати дві групи мотивів: широкі соціальні мотиви (відповідальність, самовизначення та самовдосконалення, благополуччя, престижу, уникнення неприємності); суто навчальнопізнавальні мотиви (цікавить сам зміст і процес навчально-дослідницької діяльності). Анкетуванням було охоплено 20 респондентів (учнів-членів МАН). Отримано такі результати: 25% учнів цікавить зміст, а 20% захоплює процес науково-дослідницької діяльності; у 20% учнів домінує мотив самовизначення і самовдосконалення; 20% вважають наукову діяльність престижною; у 15% учнів домінує мотив відповідальності; для 5% домінуючою є мотивація благополуччя; у 5% учнів домінує мотивація уникнення неприємностей.

Значна роль у роботі з обдарованими учнями належить учителям організаторам науково-дослідницької діяльності школярів. Підготувати вихованця до ведення наукового дослідження спроможний лише підготовлений належним чином педагог, який не тільки володіє сукупністю знань, добре

орієнтується в сучасних методиках, а передусім є вправним психологом, що вміло вибудовує свої відносини із школярами. Взаєморозуміння, прагнення допомогти один одному, спільними зусиллями виробити шлях вирішення проблеми, знаходити істинний та відкидати хибний напрямки дослідження, вміння розділити як успіх, так і невдачу – ось ті риси, які характерні для більшості вчителів-консультантів та їх підопічних. Зрозуміло, що пробудити в дитині інтерес, спонукати її до відкриттів, пошуків, знахідок, роздумів може лише активний, зацікавлений учитель. Нажаль не всі вчителі мають бажання керувати роботою учнів в МАН, посилаючись на відсутність вільного часу, досвіду, бажання, матеріального заохочення. Отже, процес розвитку дослідницьких здібностей старшокласників набуває ефективності за умов створення у навчальному закладі цілісної системи відбору, діагностики та навчання обдарованих учнів, а також за умов залучення учнів старшої школи до науково-дослідної роботи у Малій академії наук і шкільних наукових товариствах учнів.

Тема 2. Рівні та етапи пізнавальної діяльності історика.

Наукова комунікація

1. Теоретичний і емпіричний рівні наукового пізнання в історії.
2. Особливості теоретичного знання.
3. Проблема об'єктивності теорії.
4. Етапи пізнавальної діяльності історика.
5. Поняття наукової комунікації.
6. Види наукової комунікації.
7. Наукова школа.
8. Соціальні функції комунікації.

Тема 3. Теоретичний і емпіричний рівні наукового пізнання в історії

У пізнанні розрізняють два рівні: емпіричний та теоретичний.

Емпіричний (від гр. *empeiria* – досвід) рівень знання – це знання, отримане безпосередньо з досвіду з деякою раціональною обробкою властивостей і відношень об'єкта, що пізнається. Він завжди є основою, базою для теоретичного рівня знання.

Теоретичний рівень – це знання, отримане шляхом абстрактного мислення.

Людина починає процес пізнання об'єкта із зовнішнього його опису, фіксує окремі його властивості, сторони. Потім заглиблюється в зміст об'єкта, розкриває закони, яким він підлягає, переходить до пояснення властивостей об'єкта, об'єднує знання про окремі сторони предмета в єдину, цілісну систему, а отримане при цьому глибоке різнобічне конкретне знання про предмет і є теорією, що має певну внутрішню логічну структуру.

Слід відрізнити поняття "чуттєве" і "раціональне" від понять "емпіричне" і "теоретичне". "Чуттєве" і "раціональне" характеризують діалектику процесу відображення взагалі, а "емпіричне" і "теоретичне" належать до сфери лише наукового пізнання.

Емпіричне пізнання формується в процесі взаємодії з об'єктом дослідження, коли ми безпосередньо впливаємо на нього, взаємодіємо з ним, обробляємо результати і робимо висновок. Але отримання окремих емпіричних фактів і законів ще не дає змогу побудувати систему законів. Для того щоб пізнати сутність, необхідно обов'язково перейти до теоретичного рівня наукового пізнання.

Емпіричний і теоретичний рівні пізнання завжди нерозривно пов'язані між собою і взаємообумовлюють один одного. Так, емпіричне дослідження, виявляючи нові факти, нові дані спостереження та експериментів, стимулює розвиток теоретичного рівня, ставить перед ним нові проблеми та завдання. В свою чергу, теоретичне дослідження, розглядаючи та конкретизуючи теоретичний зміст науки, відкриває нові перспективи пояснення та передбачення фактів і цим орієнтує та спрямовує емпіричне знання. Емпіричне знання опосередковується теоретичним – *теоретичне пізнання* вказує, які саме явища та події мають бути об'єктом емпіричного дослідження і в яких умовах

має здійснюватись експеримент. На теоретичному рівні також виявляються і вказуються ті межі, в яких результати на емпіричному рівні істинні, в яких емпіричне знання може бути використано практично. Саме в цьому і полягає евристична функція теоретичного рівня наукового пізнання.

Межа між емпіричним та теоретичним рівнями досить умовна, самостійність їх один стосовно одного відносна. Емпіричне переходить у теоретичне, а те, що колись було теоретичним, на іншому, більш високому етапі розвитку, стає емпірично доступним. У будь-якій сфері наукового пізнання, на всіх рівнях спостерігається діалектична єдність теоретичного та емпіричного. Провідна роль у цій єдності залежно від предмета, умов та вже наявних, отриманих наукових результатів належить то емпіричному, то теоретичному. Основою єдності емпіричного та теоретичного рівнів наукового пізнання виступає єдність наукової теорії та науково-дослідної практики.

1. Особливості теоретичного знання

Теорія пізнання є вченням про закономірності процесу пізнання навколишнього світу, методи і форми цього процесу, про істину, критерії і умови її доведення. Процес пізнання зводиться від живого спостереження до абстрактного мислення і від нього до практики.

Мислення — це опосередковане і узагальнене відображення в мозку людини суттєвих властивостей, причинних і закономірних зв'язків між об'єктами і явищами.

Теоретичне знання — перевірений практикою результат пізнання дійсності, адекватне її відображення у свідомості людини; знання — це ідеальне відтворення в мовній формі узагальнених уявлень про закономірні зв'язки об'єктивної реальності світу.

Функціями теоретичного знання є узагальнення розрізнених уявлень про закономірності природи, суспільства і мислення; збереження в узагальнених уявленнях усього того, що може бути застосовано в практичній діяльності.

Розвиток без знання неможливий, адже все, що створюється, залежить від нього. Для того, щоб розвиватись, слід перетворювати ресурси в речі, а для

цього необхідні знання. У найбільш економічно розвинутих країнах приділяється настільки велика увага інформації та знанням, що вони стали важливим чинником, який визначає рівень життя у більшій мірі, ніж земельні ресурси, машини, праця.

Основою, рушійною силою пізнання є практика, яка дає науці фактичний матеріал, що потребує теоретичного осмислення.

Пізнання виростає з практики, але потім саме спрямовується на практичне оволодіння дійсністю. Від практики до теорії і від теорії до практики, від дії до думки і від думки до дійсності - така загальна закономірність поведінки людини в навколишній дійсності.

Практика є початком, вихідним пунктом і одночасно природним завершенням будь-якого процесу пізнання. Діалектика процесу пізнання виражається в протиріччі між обмеженістю наших знань і безмежною складністю об'єктивної дійсності, між суб'єктивною формою і об'єктивним змістом людського пізнання, в необхідності боротьби думок, що дозволяє шляхом логічного доведення і практичною перевіркою встановити істину.

Наука складає суть людських знань. Кант визначає науку як сукупність знань, упорядкованих згідно з певними принципами, закономірностями і зв'язками. Розкриваючи закономірні зв'язки дійсності, наука виражає їх в абстрактних поняттях, схемах. Тому істинне наукове теоретичне знання є об'єктивним, незалежним від праць і відкриттів учених. Разом із тим, наукове знання може бути відносним і абсолютним.

Відносне теоретичне знання — знання, яке є в основному правильним відображенням дійсності, але відрізняється деяким неповним збігом образу з об'єктом.

Абсолютне теоретичне знання — це повне відтворення узагальнених уявлень про об'єкт, що забезпечує абсолютний збіг образу з об'єктом. Абсолютне теоретичне знання не може бути відкинутим або зміненим у майбутньому.

На основі абсолютного знання формується базове знання.

Базове теоретичне знання — це знання структурних зв'язків та закономірностей розвитку соціальних процесів та явищ. Воно стабільне в часі і трансформується в конкретні знання залежно від змісту вирішуваних завдань. Базове теоретичне знання завжди концептуальне, лежить в основі формування ключової компетентності.

Формою розвитку теоретичного знання є наукове дослідження, тобто вивчення явищ і процесів, аналіз впливу на них різних чинників, а також вивчення взаємодії між явищами за допомогою наукових методів з метою отримання доведених і корисних для науки і практики рішень з Максимальним ефектом.

Теоретичне знання - цілеспрямоване пізнання, результатом якого виступають система понять, законів і теорій.

Мета теоретичного знання — визначення конкретного об'єкта і всебічне, достовірне вивчення його структури, характеристик, зв'язків на основі наукових принципів і методів пізнання, впровадження у виробництво корисних результатів.

Розрізняють дві форми теоретичних знань: фундаментальні та прикладні.

Фундаментальні знання — наукова теоретична та (або) експериментальна діяльність, спрямована на здобуття нових знань про закономірності розвитку та взаємозв'язку природи, суспільства, людини.

Прикладні знання — наукова і науково-технічна діяльність, спрямована на здобуття та використання знань для практичних цілей. Наукові дослідження здійснюються з метою одержання наукового результату.

Науковий результат — нове знання, одержане в процесі фундаментальних або прикладних теоретичних знань та зафіксоване на носіях наукової інформації.

У процесі теоретичного знання виділяють такі етапи:

- виникнення ідеї;
- формування понять, тверджень;
- висунення гіпотез; узагальнення наукових чинників;

- доведення правильності гіпотез і тверджень.

Теоретичні знання є неодмінним результатом усякого наукового пізнання вже в силу застосування понятійно-категоріального апарату. Проте, підсумком дослідницьких зусиль завжди є конкретна наукова теорія. Вона є наслідком застосування до аналізу історичних фактів визначених пізнавальних методів, які дозволяють здобути інформацію і знання, що не лежать на поверхні фактів. Отримані з допомогою логічних прийомів знання відображають певні зв'язки між об'єктами і явищами, і є теорією даних фактів або науковою теорією. З цього випливає, що наукові теорії бувають різних рівнів узагальнення:

- 1) теорії на рівні окремих груп фактів (теорія типів письма в палеографії, теорія укладання міжнародних угод і т. д.);
- 2) теорія на рівні процесів (теорія європейського ренесансу, теорія фільварково-панщинної системи і т. д.)

На рівні груп фактів і явищ, визначення “теорія” вживається умовно, оскільки йдеться про узагальнення однопорядкових у часі і просторі об'єктів. Тому для цих рівнів краще вживати термін “концепція”. Головне завдання теорії – дати відповідь на питання: що відбувалось насправді? Вона повинна розкрити сутність охоплених теорією об'єктів, тобто пояснити їх. Але теорія має ще одну важливу функцію – інструментальну. Вона є засобом пізнання подібних, а також більш складних явищ.

Нині встановлено, що наукові теорії являють собою системи з ієрархізованою структурою. У всій теорії є базистий рівень, який складається з:

- 1) фактологічної підстави (інформація про предмет вивчення);
- 2) конструктивної підстави (логічне поєднання елементів теорії між собою);
- 3) нормативної підстави (запозичення понять і категорій з інших теорій).

Проблема об'єктивності теорії

Усі теорії є ідеальним знанням, яка не має аналога в реальності, а лише відображає певні сутності взаємодії реальних явищ. При формуванні теоретичних знань в процесі систематизації і узагальнення беруться до уваги лише суттєві, найбільш важливі риси і властивості, а інша їх частина

залишається за обрієм даної теорії. Іншими словами, побудова теоретичного знання є процесом логічної ідеалізації об'єкту пізнання. Ця ідеалізація зумовлена застосуванням методів пізнання, кожний з яких має свої сильні сторони і обмеження. Співвідношення між теорією і методом в сучасній науці характеризується так: метод дає фактичний матеріал для теорії і дозволяє її будувати; теорія обґрунтовує застосування методу; коли одержані з допомогою методу знання не вписуються в існуючу теорію, то стара теорія відкидається і замінюється новою теорією, яка включає нові факти. Це не означає, що стара теорія була невірною – вона просто відображала існуючий на той час рівень знань про риси і властивості досліджуваних об'єктів. Новому рівневі знань відповідає нова теорія. Таким чином, рух до істинного знання є постійним і нескінченним.

Вищою формою теоретичного знання є ідея. Кожна теорія має провідну ідею, яка об'єднує навколо себе розрізнені знання. Своєрідність ідеї полягає в тому, що вона представляє собою ідеалізований об'єкт і спосіб діяльності з ним. У такому випадку ідея є “запереченням” знання, оскільки в ній доведені до абсолюту окремі властивості об'єкта, а значить виникає суперечність між емпірією і теорією. Подолання цієї суперечності можливе лише на підставі нагромадження нових знань і заперечення старих теорій та їх ідей. (Тому сфера ідеології є настільки віддаленою від теоретичних і емпіричних знань, що з'являється небезпека її відриву від науки через догматизацію і абсолютизацію окремих теорій).

3. Етапи пізнавальної діяльності історика

Підготовчий етап історичного пізнання та його операції. Він складається з декількох пізнавальних процедур. *Перша* — *вибір актуальної теми дослідження*, тобто об'єкту і предмету пізнання. Вибір теми завжди зумовлений сучасними суспільними процесами. Сучасне життя потребує ретроспективного погляду у минуле. Цю процедуру ще називають також «оціночною», оскільки в ній концентруються впливи світогляду суб'єкта, його бачення картини світу. Сучасність ставить перед істориками запитання, на які

вони повинні дати наукові відповіді. (Так, утворення незалежної України закономірно привернуло увагу істориків до проблем нації і національних рухів, держави і державності тощо). Це є закономірним, оскільки завдання історії як науки полягає у виконуванні соціального замовлення. Проблема тут в тому, щоб, виконуючи соціальне замовлення, науковці не прагнули «підігнати» свої висновки під «замовлення» певних політичних сил або ідеологій. Якщо б таке сталося, то можна вести мову не про наукову, а про «кон'юнктурну» історію. Щоб цього не сталося, наукове дослідження повинно спиратись на існуючі наукові школи і напрямки, нагромаджений пізнавальний доробок. Одним з питань організаційного розвитку науки є співвідношення держави і наукової структури. Наука, особливо гуманітарна, не в стані розвиватись без матеріальної підтримки держави. Держава, як і інші політичні громадські структури зацікавлена у розвитку науки. Тому завданням науковців є усунення або нейтралізація кон'юнктурних впливів, які можливі тільки за умов визначення актуальної проблематики самими вченими, в тому числі з допомогою наукової експертизи.

Друга процедура передбачає постановку дослідницького завдання і формування робочої гіпотези. Ця процедура теж вимагає як правило високого рівня підготовки фахівця, обізнаного з проблемними питаннями своєї галузі. Щоб обрати об'єкт та предмет пізнання і висунути робочу гіпотезу необхідно мати докладне уявлення на рівні теоретичних знань: про теорію і методи пізнання обраних явищ і процесів, джерельне забезпечення дослідження, місце і роль об'єкту вивчення серед інших об'єктів даної епохи і середовища тощо.

Дослідницьке завдання спочатку ставиться тільки у загальних рисах і лише в ході подальшої роботи виявляються більш конкретні можливості дослідника отримати нове знання. Тому на відміну від своїх попередників, історик повинен знайти нові можливості розкриття сутності досліджуваного явища. Це може виявитись у трьох варіантах: 1) залучення нових джерел, які несуть нову інформацію про об'єкт пізнання; 2) отримання нової інформації з відомих джерел; 3) застосування нових методів, які дозволяють розкрити нові

сторони явища. Тому остаточно постановка дослідницького завдання є початковим і завершальним етапом пізнання (до нього необхідно повертатись після вивчення об'єкту, щоб внести корективи у попередню робочу гіпотезу).

Інформаційний етап історичного пізнання. На цьому етапі дослідник виконує декілька пізнавальних операцій, зміст яких можна окреслити як формування інформаційної бази дослідження. Збирання і обробка інформації передбачає три послідовні операції. Перша — *бібліографічна*— передбачає збір інформації про саму історичну інформацію. Створення бібліографії теми полягає у нагромадженні даних про спеціальну літературу і джерела, які дозволяють підійти до вивчення об'єкту. Друга операція — *історіографічна* — включає в себе опрацювання спеціальної наукової літератури. Вона покликана сформувати уявлення про об'єкт вивчення у контексті його суспільно-історичного тла, місця і ролі серед інших подібних об'єктів. У ході ознайомлення з літературою починається нагромадження інформації про об'єкт пізнання, його взаємини з іншими об'єктами, формується уявлення, його особливі риси та властивості. Історіографічне вивчення закладає інформаційні підвалини майбутнього дослідження. Третя операція — *джерельна* — передбачає опрацювання джерел, які дозволяють безпосередньо скласти уявлення про об'єкт дослідження, визначити його предметну сторону.

Загалом інформаційний етап передбачає розв'язання низки методологічних питань.. Передусім, виявлення, відбір і аналіз джерел повинні орієнтуватись на забезпечення кількісної і якісної репрезентативності історичних даних, необхідних для вирішення дослідницького завдання. Репрезентативність залежить не стільки від кількості залучених джерел, скільки від їх інформаційної цінності. Тому прагнення залучати якомога більше джерел не дає очікуваного результату. Важливішим є знаходження і залучення таких джерел, які розкривають суттєві риси об'єкта, його властивості і зв'язки. Щодо кількісної репрезентативності даних, то вона має значення при вивченні масових процесів. Таке вивчення завжди полягатиме у дослідженні вибіркового даних. Не можна оминати проблеми історичного джерела, яка сьогодні

найбільш повно розглядається в світлі теорії інформації. Усі історичні джерела є носіями інформації, котра є підставою для реконструкції минулої реальності. Теорія інформації дозволяє подолати спекулятивні міркування і поставити проблему історичного джерела на загальнонауковий ґрунт, усунути на другий план традиційні проблеми про соціальну природу історичних джерел. Головне прикладне завдання джерелознавства нині полягає у підвищенні інформаційної віддачі джерел. Завжди існувала невідповідність між цілями творців джерел і завданнями історика. Тому гостро стоїть проблема максимального збільшення інформаційності збережених джерел. Напрямки і способи її вирішення подає інформатика. Як свідома істота суб'єкт взаємодіє з навколишнім середовищем і завжди прагне отримати інформацію для досягнення визначених цілей.

Реконструкційний етап історичного пізнання. Етап реконструкції вважається емпіричним етапом історичного дослідження. На цьому етапі здійснюються дві дуже важливі розумові операції. Перша полягає у встановленні історичних фактів. Проблема історичного факту є однією з головних у методології історії. Факти складають змістовні підстави кожної науки. Але потрібно пам'ятати, що вони не тотожні чуттєвим (емпіричним) даним. Поняття «факт» {від латин. — дія, подія) має багато сенсів, виокремимо три рівні цього поняття: 1) факт реальності, 2) факт історичного джерела, 3) науково-історичний факт. Факти минулої дійсності — це факти різнопланової людської діяльності, які є інваріантні, однозначні і незмінні у просторово-часовій і сутнісній завершеності. Факти історичного джерела є лише відображенням фактів дійсності творцем джерела. Це відображення є суб'єктивним, інваріантним, незмішним і змістовно безмежним. Науково-історичні факти — це відбиття істориком минулої дійсності на підставі фактів джерел. Робота з історичними фактами ставить ряд методологічних проблем. Передусім це проблеми простоти і складності факту. У дійсності існує величезна багатомірність фактів. Будь-який історичний факт завжди знаходиться в системі інших фактів. Широке коло теоретичних проблем торкається факту джерела. На стадії оперування фактами джерела важливе

значення має герменевтика — розгадування і тлумачення їх змісту. Не менш важливими є проблеми науково-історичних фактів. Особливо гострою є відповідальність історика за об'єктивність формування історичних фактів. Адже в ході історичного пізнання здійснюється не просте відновлення фактів джерела, а їх конструювання — очищення від спотворень, постановка в систему зв'язків з іншими фактами. Тобто це є «концептуалізований» факт, пропущений через світогляд реконструктивного етапу пізнання — власне реконструкція дослідника.

Друга операція реконструктивного етапу пізнання — власне реконструкція історичної дійсності у свідомості суб'єкта. Вона відбувається на підставі історичних фактів, котрі у своїй сукупності і після відповідної систематизації дозволяють уявити досліджуваній об'єкт у взаємозв'язках, рисах і властивостях. Головна складність реконструкції полягає в тому, що джерела не можуть дати необхідної повноти фактів, тому уявлення про об'єкт вивчення завжди є ідеалізованим і неповним. Загальне призначення реконструкції історичної реальності полягає у формуванні представницької системи наукових фактів, які описують цю реальність. Ця система є науковим описом досліджуваної реальності (об'єкта, явища) в межах поставленого завдання. Реконструкція є першим результатом пізнавальної діяльності історика і має самостійне значення. Результати реконструкції у вигляді опису проміжних наукових результатів часто друкуються окремими виданнями (джерела з коментаріями, бібліографічні і тематичні хроніки тощо). Але такі описи не розкривають сутнісних якостей об'єкту.

Пояснювальний (теоретичний) етап. Власне наукове знання створюється на теоретичному рівні пізнання. Підставою для одержання науково-теоретичних знань є науково-історичні факти. Якщо на попередніх етапах пізнання об'єкту здійснювалось переважно з допомогою опису (на підставі джерел), то на теоретичному рівні — шляхом пояснення. Наукове пояснення здійснюється через виявлення сутнісних рис, властивостей, зв'язків, форм генези, функціонування об'єкту.

Сьогодні розрізняють декілька видів історичних пояснень. П'ять видів використовуються при поясненні масових явищ і процесів. Пояснення через закон є найбільш загальним поясненням (наприклад, закономірність поділів Польщі і т. д.). Поширеним є причинно-наслідкові пояснення, які встановлюють причинно-наслідкові зв'язки між об'єктами та їх ознаками. Генетичні пояснення необхідні тоді, коли стоїть завдання пояснити історичні явища у часовому вимірі. Структурні пояснення розкривають сутність через аналіз структури досліджуваного об'єкту. Функціональні пояснення спрямовані на виявлення функцій окремої структури у загальній системі даного явища. Ще три види пояснень застосовуються до одиничних та індивідуальних об'єктів. Це мотиваційне, яке полягає у пошуку причин певної діяльності у мотивах (інтересах) конкретних осіб або груп. Нормативне пояснення шукає причини дій людей у певних соціальних нормах (традиціях, звичаях тощо). Психологічно-емоційне пояснення запроваджує зв'язок з психологічно-емоційними рисами історичних осіб (твердість, жорстокість, боязливість і т. д.).

Пояснення обов'язково передбачає коректність у формулюванні положень як експландуму, так і експлансуму. У зв'язку з цим важливе методологічне значення має принцип історизму, який зобов'язує дослідника суворо дотримуватись рамок часу і простору при поясненні минулих явищ. Згідно з ним, соціум розглядається як цілісна система, всі елементи якої взаємопов'язані та узгоджено розвиваються у часі і просторі. Проте, принцип історизму, що знайшов найбільш повну розробку в історичному матеріалізмі, вимагає сприйняття дослідником ще двох невід'ємних методологічних принципів пізнання.

Нарративний етап. Самостійна роль історичного опису у пізнанні минулого виокремилась лише в 60-х роках ХХ ст., хоча "описовий" характер історії підкреслювався ще у ХІХ ст. Процес "наррації", тобто конкретного опису історичного минулого або матеріалізації наукових знань розглядався майже виключно з точки зору методики, техніки підготовки тексту. Але прискіплива увага теоретиків до проблем пояснення і розуміння змусила

звернути увагу на пізнавальні аспекти історичного опису (праці Х. Уайта, У. Б. Геллі, А. Данто та ін.). Дослідження методологів призвели до виникнення у 70-80-х роках впливового напрямку “нарративізму”.

Наррація є безсумнівно завершальним етапом історичного пізнання, етапом об’єктивізації науково-історичних знань суб’єкта-дослідника. Викладання знань, як показує досвід, ніколи не є простим перенесенням на папір (або інший матеріал) усіх знань, нагромаджених істориком. Вибірковість використання цих знань суб’єктом пізнання ставить ряд теоретичних проблем.

Історична наррація тісно пов’язана із свідомою діяльністю дослідника, коректністю проведених ним попередніх пізнавальних операцій, структурою, логікою, мовою та іншими складовими. Опис завжди складається з висловлювань, котрі несуть ту чи іншу інформацію. Їх можна поділити на два класи – фактуальні (ті, що описують факти) і висновкові (теоретично-пояснювальні). Фактуальний опис є доказовою підставою для теоретичних висновків. Виникає проблема достатності актуального опису, яка розв’язується інакше, ніж на етапі реконструкції. Під час останньої йдеться про врахування і узагальнення якомога більшої маси фактів. На рівні опису неможливо подати всі факти. Тому потрібен відбір фактів на підставі теоретичних понять. У масових процесах – це факти, що характеризують суттєві чинники, на рівні індивідуальних явищ – причинно-мотиваційні чинники і факти, що їм відповідають. Відбір є обов’язковим, він залежить від обраних на початку теоретичних засад (гіпотез, теорій).

У процесі відбору виникають дві головні небезпеки:

- 1) обґрунтування суттєвих чинників;
- 2) можливість “підгонки” фактів під теорію і теорії під факти.

Усе це свідчить про значення теорії в історичному пізнанні, яка дозволяє зв’язувати і розподіляти факти згідно теоретичних уявлень.

У науці виділяють два види історичної наррації – хроніку та історію. Відмінність між ними знаходять в тому, що “хроніст” описує перебіг подій, не знаючи їх наслідків. “Історик” має справу з доконаним явищем, що має свою

генезу, розвиток, наслідки. Тому “історик” завжди володіє більш повною інформацією про об’єкт дослідження. Але в цілому обидва види наративу не слід протиставляти, оскільки вони є відмінними жанрами людської творчості.

Для будови історичної наративу необхідні певні засоби, серед яких виділяють:

- 1) історичну уяву;
- 2) мову;
- 3) класифікаційні поняття;
- 4) альтернативні судження.

Історична уява ще слабо досліджена, проте відомо, що вона не вичерпується знанням детальних фактів та їх поясненням. Для неї потрібна більш широка ерудиція та їх інформованість суб’єкта пізнання. Іноді уяву ототожнюють з інтуїцією, хоча не піддається запереченню твердження, що уява (як і інтуїція) у науці спирається передусім на великий обсяг позаджерельних знань і особисті емоційно-психологічні риси дослідника.

Проблеми мови наративу пов’язані з багатьма розділами мовознавства, семантики. Особливо важливим є семантичне тлумачення слів. Вживання в історії так званої “природної” (поточної) мови є одночасно перевагою і небезпекою, оскільки в ній багато нечітких і багатозначних слів. Від історика вимагається окреслення усіх суттєвих понять, які ним вживаються (наприклад, термін “революція” має декілька суттєво відмінних тлумачень). Це зауваження стосується також запозичення істориками понятійного апарату інших наук. Особливої уваги заслуговує використання істориком образних засобів літератури (метафор, гіпербол, порівнянь тощо). Образність і літературність мови опису має важливе, але другорядне значення, оскільки за їх вживанням криється небезпека затуманення або спотворення змісту. Ідеалом наративу є зрозуміла і проста мова, яка полегшує дохідливість думок дослідника. Загалом проблема мови опису вимагає окремого розгляду. У даному місці ми лише сигналізуємо цей аспект наративу.

Класифікаційні поняття є неодмінною умовою історичного опису. Вони вживаються при впорядкуванні фактичних даних і вимагають обов'язкового окремого означення (наприклад, “партія” у Давньому Римі, у середні віки і у ХХ ст.).

Альтернативні судження відіграють велику роль в науці. Запровадження їх у опис допомагає розкриттю змісту історичних явищ, дозволяє сформулювати ще одну робочу гіпотезу. Але це можливе лише при нагромадженні великого за обсягом і значенням історичного матеріалу.

5. Поняття комунікація, як науковий термін і галузь дослідження своїм другим народженням зобов'язана ХХ ст. Походить воно від лат. *communicatio* — повідомлення, передача, бесіда, розмова. Більше того, словники свідчать, що вивчення проблем комунікації започатковано ще за часів Платона.

Як і завжди в науці, різні автори абсолютно по-різному тлумачать зміст цього поняття. Соціологи (П. Сорокін) розуміють під комунікацією взаємодію, тобто передачу соціальної інформації. Психологи (А. Леонтьєв) — процеси обміну продуктами психологічної діяльності, насамперед спілкування. Кібернетики (А. Урсул) — обмін інформацією між складними динамічними системами та їхніми частинами сприймати, накопичувати та переробляти інформацію.

З огляду на зазначене можемо констатувати, що комунікація є процесом передачі інформації між суб'єктами соціальної сфери суспільства. У свою чергу власне інформацію представники кібернетики (в особі одного із засновників цієї науки Н. Вінера) визначають як зміст, що отримується із зовнішнього світу в процесі нашого пристосування до нього.

Взагалі термін комунікація використовується багатьма соціальними, біологічними, технічними науками. Але у будь-якому випадку комунікація передбачає наявність як мінімум трьох учасників цього процесу: передавач — повідомлення — приймач.

Таким чином вимальовується, що комунікація є різновидом взаємодії між певними суб'єктами (передавач, приймач) за посередництвом певного об'єкта (повідомлення).

Окрім суб'єктів процесу комунікації, обов'язково має бути присутній об'єкт комунікації (повідомлення). Він може мати матеріальний характер (поштовий лист, книга, SMS, подарунок, жест, мова), або несвідомий, нематеріальний характер впливу на реципієнта (приймача). В останньому випадку комунікатор (передавач) може несвідомо впливати на реципієнта, викликаючи в нього симпатію (антипатію), довіру (недовіру), любов (ненависть) тощо.

Допитливий читач може запитати, чи є комунікацією спілкування людини самої з собою (внутрішня мова, роздуми, спогади)? Очевидно, що так, оскільки ми маємо на увазі своєрідну, хоч і вироджену, але свідому форму комунікації. У випадку марення, галюцинацій ми не можемо говорити про цілеспрямованість і функціональність комунікаційного акту.

Ґрунтуючись на висловленому вище, маємо можливість сформулювати наукове поняття: комунікація є опосередкованою і цілеспрямованою взаємодією двох суб'єктів.

Ця взаємодія може відбуватися в реальному геометричному просторі та астрономічному часі (рух матеріальних об'єктів) або в багатомірному віртуальному просторі і часі (рух ідеальних суб'єктів: змістів, образів, ікон, знаків та ін.).

Комунікація виконує дуже важливі функції в суспільному житті, створюючи умови для забезпечення роботи не тільки інформаційної, а й усієї суспільної сфери. Щодо цього варто розглядати інформаційну сферу як своєрідну кровоносну систему суспільства, без якої функціонування економічної, соціальної, політичної та духовної сфер суспільства не можливе.

У розвитку сучасного суспільства важливу роль відіграє наукова інформація, отримана в результаті наукового пізнання. Її отримання, поширення та використання мають суттєве значення для розвитку науки.

Наукова інформація поширюється в часі та просторі певними каналами, засобами, методами. Особливе місце в цій системі належить науковій комунікації. **Наукова комунікація** (НК) — обмін науковою інформацією (ідеями, знаннями, повідомленнями) між ученими і спеціалістами. Сучасні автори теорії комунікації К. Шеннон та У. Вівер дають таке визначення комунікації: "Це всі дії, коли один розум впливає на інший".

У процесі НК виділяють п'ять основних елементів:

- 1) комунікант — відправник повідомлення (особа, яка генерує ідею або збирає, опрацьовує наукову інформацію та передає її).
- 2) комунікат — повідомлення (фіксована чи нефіксована наукова інформація, закодована певним чином за допомогою символів, знаків, кодів).
- 3) канал (спосіб передачі наукової інформації).
- 4) реципієнт — отримувач повідомлення (особа, якій призначена інформація і яка певним чином інтерпретує її, реагує на неї).
- 5) зворотний зв'язок — реакція реципієнта на отримане наукове повідомлення.

Вивчення комунікаційних процесів та інформаційних потоків у науковій галузі здійснюють фахівці в галузі наукових комунікацій і бібліометрії.

Бібліометрія — наукова дисципліна, яка використовує статистичні методи для аналізу наукової літератури з метою виявлення тенденцій розвитку предметних галузей, особливостей авторства і взаємного впливу публікацій. Бібліометричні зв'язки, такі як цитування, взаємне цитування і взаємні посилання, авторське співцитування і колективне авторство, забезпечують документне підтвердження комунікацій у межах наукових галузей і між ними.

Наукова комунікація починається з комуніканта, який генерує наукову ідею чи концепцію. Це можуть бути як окремі вчені, так і колективи авторів, такі як дослідницькі групи, наукові школи, установи, інститути, регіони чи країни. Залежно від наукового статусу установи, наявності наукового ступеня, вченого звання, кількості публікацій, стажу, наукової роботи визначається науковий

статус комуніканта, рівень його впливу на НК. Особливу роль у комунікації відіграють видатні вчені.

Сформулювавши наукову ідею, автор безпосередньо ділиться нею з колегами, науковим керівником, котрі допомагають визначити подальший напрям її розвитку. Потім інформація поширюється серед широкого кола фахівців у формі наукової доповіді (повідомлення) на конференціях, симпозіумах, оформляється у вигляді наукового звіту, препринта чи статті (в письмовому чи електронному вигляді).

Документована і (або) недokumentована наукова інформація — це те, що передається, тобто комунікат. Наукові повідомлення найчастіше передаються за допомогою мови, зображень, дії. Зображення використовують як доповнення до мовних комунікацій (графіки, плакати). Дії підтверджують словесні висновки науковця.

І найчастіше інформація передається за допомогою мови — природної (мова людського спілкування) чи штучної (мова програмування). Комунікант кодує інформацію мв допомогою знаків, символів кодів, а реципієнт декодує (розшифровує, перекладає) інформацію. Наукова комунікація відбувається лише за умови, що мова наукового повідомлений прозуміла реципієнту. Часто дослідники не можуть використати іншомовну публікацію, не володіючи відповідною мовою. Читацька аудиторія буває досить обмеженою, якщо праці видаються недостатньо поширеною мовою. У цьому випадку допомагають переклади.

Між комунікантом та реципієнтом встановлюється канал комунікації, без якого неможливий зв'язок (спосіб обміну, передачі інформації). Це — зустрічі, конференції, радіо, телебачення, Internet, видавництво, редакція журналу, бібліотека та інші канали, що забезпечують можливість безпосередньої чи опосередкованої наукової комунікації.

Наукова комунікація функціонує ефективно за умови існування зворотного зв'язку – реакції реципієнта на отримане повідомлення. Інтерес до повідомлення залежить від багатьох чинників: мають значення зміст проблеми,

наукової ідеї, доступність інформації, місце, час видання, тираж журналу (монографії), мова, рівень і стиль публікації. Проявами зворотного зв'язку реципієнта можуть бути цитування, посилання, відгук, рецензія, написання огляду, реферату, статті, включення ідей автора у відповідну дисципліну як базове знання та ін.

Одним з основних показників значення наукового результату є індекс цитування, який визначає кількість посилань на ту чи іншу статтю, автора, журнал, установу, країну. Чим вищий цей показник, тим авторитетнішим є автор, тим вищий його науковий рейтинг. Посилання свідчать про рівень поширення ідеї, її наукове і практичне значення, зростання людських знань, реальне здійснення наукової комунікації.

б. Є багато підходів до **класифікації наукової комунікації**. Її поділяють на *пряму* (безпосереднє спілкування фахівців, зайнятих у науково-дослідницькому процесі); *опосередковану* (комунікація між ученими через їхні наукові публікації); *вертикальну* (між науковим керівником і дисертантом); *горизонтальну* (пов'язує здобувача з представниками наукової школи) та ін. Однак найпоширенішим є поділ наукових комунікацій на формальні і неформальні, документні і недокументні, між якими встановлено тісний взаємозв'язок.

Формальна НК — обмін науковою інформацією через спеціально створені структури для генерації, оброблення і поширення наукового знання. Це — видавництва, редакції газет і журналів, науково-дослідні установи, вищі навчальні заклади, радіо, телебачення, бібліотеки, інформаційні центри, музеї, архіви тощо. В наукознавстві формальну комунікацію часто розглядають як опублікування статті в журналі або наукової монографії і посилання. Пряме цитування одного автора іншим свідчить про створення формального каналу комунікації між ними — від цитованого автора до того, хто цитує. Якщо два дослідники цитують третього, то створюється формальна комунікація між першим і третім автором шляхом цитування. Ефективність формальної НК визначається кількістю та якістю опублікованих наукових результатів.

Неформальна НК — це комунікація, що встановлюється між комунікантом (відправником) і реципієнтом (отримувачем) шляхом особистих контактів, зустрічей, бесід, телефонних розмов, листування тощо. Позитивним аспектом такої комунікації є економія часу, забезпечення глибшого взаєморозуміння. Ефективність неформальних НК визначається через самозвіти, опитування, спостереження. Окремі неформальні обміни науковою інформацією стають очевидними, коли науковці у співавторстві публікують результати свого дослідження.

Документна НК — комунікація, опосередкована науковим документом, побудована на обміні документованою інформацією (ідеями, повідомленнями, знаннями). Науковий документ — це публікація результатів теоретичних і (чи) експериментальних досліджень, а також підготовка науковцями до публікації пам'яток культури, історичних документів та літературних текстів. Він містить зафіксовану на матеріальному носіїві наукову інформацію для передачі її в просторі і часі.

У системі НК науковий документ набуває статусу комуніката. Він може бути у вигляді опублікованих тез, тексту наукової доповіді статті, опису винаходу, монографії, звіту про НДР, дисертації, автореферату дисертації, аналітичного огляду, реферату тощо. Наукова інформація може передаватися у формі книги, брошури, журналу, дискети та ін. Переваги таких комунікацій:

- добре збереження наукової інформації;
- можливість вивчення, багаторазового перечитування Інформації;
- ґрунтовність Підготовки;
- можливість доведення до багатьох реципієнтів;
- можливість встановлення права інтелектуальної власності.

Недоліки документних НК: складність поновлення, об'ємність інформації.

Недокументна (усна) НК — передача наукової інформації в незакріпленій на матеріальному носіїві формі. Це — телефонні розмови, публічні виступи, наради, конференції, симпозіуми, безпосереднє спілкування, бесіди тощо.

Позитивним аспектом усних комунікацій є економія часу, можливість більшого порозуміння між науковцями.

З розвитком комп'ютерних і телекомунікаційних каналів комунікації можливості вільного дистанційного обміну науковими ідеями розширюються. Автор може сам створити оригінальний рукопис в електронній формі, через мережу Internet передати його безпосередньо в редакцію журналу і відразу ж опублікувати його. Мережеві канали сприяють оперативному формальному і неформальному обміну інформацією між ученими. Деякі електронні бази даних крім статей (рефератів) містять також адреси авторів. Це дозволяє звернутися безпосередньо до автора і встановити з ним контакт. Електронний журнал є місцем інтегрованої НК, в якій автори, редактори і видавці працюють в одній системі.

Науковець повинен знати переваги та недоліки кожної форми наукової комунікації, вміти відшукати оптимальні шляхи її використання та уникати можливих проблем.

7. Наукова школа (НШ) — неформальний творчий колектив дослідників різних поколінь, об'єднаних загальною програмою і стилем дослідницької роботи, які діють під керівництвом визнаного лідера. Це об'єднання однодумців, що розробляє життєво важливі для суспільства проблеми під керівництвом відомого в певній галузі дослідника, має значні теоретичні і практичні результати своєї діяльності, визнані у наукових колах і сфері виробництва.

У діяльності наукової школи реалізуються такі основні функції:

- виробництво наукових знань (дослідження і навчання);
- поширення наукових знань (комунікація);
- підготовка обдарованих вихованців (відтворення). Науковій школі властива сукупність ознак, які дають змогу ідентифікувати таке творче об'єднання дослідників.

Головною ознакою НШ є ефективне засвоєння і дослідження її членами актуальних проблем з висунутих керівником наукових напрямів. Мінімальний

цикл, що дає підстави фіксувати існування школи, становлять три покоління дослідників: засновник школи — його послідовник — учні послідовника.

Ключова фігура НШ — її лідер, ім'ям якого названо школу. Це — видатний, авторитетний учений, котрий розробляє фундаментальні та загальні питання науки, продукує ідеї, нові напрями досліджень, здатний об'єднати навколо себе колектив однодумців.

Серед інших ознак НШ виділяють такі:

- багаторічна наукова продуктивність, що характеризується як кількісними (кількість публікацій, посилань), так і якісними показниками (лідер і члени НШ є авторами фундаментальних наукових праць, членами редколегій провідних професійних журналів і збірників);

- широта проблемно-тематичного, географічного, хронологічного діапазонів функціонування НШ;

- збереження традицій і цінностей НШ на всіх етапах її становлення та розвитку, забезпечення спадкоємності в напрямках наукових досліджень, стилю наукової роботи;

- розвиток атмосфери творчості, новаторства, відкритості для наукових дискусій як у професійній пресі, так і в спілкуванні;

- об'єднання в НШ певного кола талановитих учених, постійне її поновлення обдарованими вихованцями — послідовниками лідера, здатними до самостійного пошуку;

- постійні комунікаційні зв'язки (горизонтальні і вертикальні) між учителем та учнями, рядовими членами школи;

- активна педагогічна діяльність (кількість здобувачів, аспірантів, докторантів, підручників, навчальних посібників, розробка нових курсів);

- офіційне визнання державою (науковою спільнотою) мажоритних мостів наукових досліджень НШ (число академіків, докторів, кандидатів наук, професорів, доцентів, заслужених діячів і працівників).

Вважається, що лідером НШ є переважно доктор наук. У складі має бути не менше трьох докторів наук за спеціальністю.

Методом ідентифікації НШ є вивчення потоку кандидатських і докторських дисертацій науковців, вв і входять до цього неформального колективу. Такий підхід правомірний, оскільки виявляє взаємовідносини "вчитель — учень", що є особливо суттєвим для НШ. Він є ефективним, оскільки дає змогу отримати конкретні результати, що базуються на кількісних даних про захищені під керівництвом того чи іншого вченого дисертації, свідчить про відповідність тематики дисертацій учнів проблематиці дисертації лідера. Цей метод простий, оскільки зводить завдання ідентифікації до встановлення формальних показників. Виявленням документних потоків методом контент-аналізу можна дослідити змістовну єдність проблематики НШ. Бібліометричні методи допомагають вивчити частоту цитування праць керівника його учнями.

Наукові школи є головною неформальною структурою науки, роблять значний внесок у її розвиток. Їх представники, як правило, досягають значних наукових результатів.

8. Соціальні функції масової комунікації

Інформаційна функція — є основною функцією, оскільки на організації й управлінні потоками інформації побудовані публік рилейшнз (PR), реклама тощо.

Соціалізуюча функція — пов'язана із соціальним вихованням членів суспільства, формуванням або зміною інтенсивності і спрямованості соціальних настанов, цінностей та ціннісних орієнтацій аудиторії, з якою здійснюється комунікація. Зокрема, соціалізуюча функція може розглядатися як така, що реалізує стратегічний PR, на якому ґрунтується вся суспільна сфера.

Організаційно-поведінська функція — пов'язана з ініціюванням або припиненням певних дій масової аудиторії. З нею можна поєднати тактичний PR (політична, виборча або рекламна кампанія).

Емоційно-тонізуюча функція полягає в регулюванні емоційного рівня аудиторії, стимулюванні її емоційних реакцій.

Комунікаційна функція — пов'язана з регулюванням зв'язків між різними індивідами або сегментами аудиторії, а також комунікатора з тією самою аудиторією .

Психологічні функції масової комунікації

З точки зору психології виокремлюють такі функції масової комунікації:

Формування масової психології — стратегічна, оскільки формує і масу (як суб'єкт соціальної дії), і масову психологію.

Інтеграційно-комунікаційна — пов'язана з формуванням загальних емоційно-психологічних настроїв аудиторії.

Отже, феномен масової комунікації можна розглядати як:

1. Набір технічних механізмів (засобів масової комунікації, які доносять повідомлення до аудиторії) для впливу на психіку людей.
2. Нові змістовні компоненти психологічного впливу (коли транслуються не просто директивні повідомлення, а повідомлення, що стимулюють, "підштовхують" індивідів до певних дій).
3. Спеціально організований процес, коли зовнішньо люди (начебто) мають право на індивідуалізацію і свободу людської свідомості, а по суті — внутрішньо (психологічно) такого вибору не мають, оскільки дивляться одні й ті самі (по змісту) телепрограми, слухають одні й ті самі радіопередачі і читають одні й ті самі повідомлення в газетах з різними назвами.

У цьому контексті варто виокремити такі масово-психологічні функції засобів масової комунікації:

- загальної регуляції психодинаміки суспільства;
- інтегратора масових настроїв;
- управління циркуляцією психоформуючої інформації.

Тема № 3. МЕТОДОЛОГІЯ ТА МЕТОДИ НАУКОВОГО ДОСЛІДЖЕННЯ

1. Методологія, її функції та структура.
2. Методологічні принципи.

3. Фундаментальна, або філософська, методологія
4. Загальнонаукова методологія
5. Конкретнонаукова методологія
6. Методи і техніка дослідження

1. Методологія, її функції та структура

Складність, багатогранність і міждисциплінарний статус будь-якої наукової проблеми приводять до необхідності її вивчення у системі координат, що задається різними рівнями методології науки.

Методологія — вчення про правила мислення при створенні теорії науки.

Питання методології досить складне, оскільки саме це поняття тлумачиться по-різному. Багато зарубіжних наукових шкіл не розмежовують методологію і методи дослідження. У вітчизняній науковій традиції методологію розглядають як учення про науковий метод пізнання або як систему наукових принципів, на основі яких базується дослідження і здійснюється вибір сукупності пізнавальних засобів, методів, прийомів дослідження. Найчастіше методологію тлумачать як теорію методів дослідження, створення концепцій, як систему знань про теорію науки або систему методів дослідження. Методику розуміють як сукупність прийомів дослідження, включаючи техніку і різноманітні операції з фактичним матеріалом.

Методологія виконує такі функції:

- визначає способи здобуття наукових знань, які відображають динамічні процеси та явища;
- направляє, передбачає особливий шлях, на якому досягається певна науково-дослідницька мета;
- забезпечує всебічність отримання інформації щодо процесу чи явища, що вивчається;
- допомагає введенню нової інформації до фонду теорії науки;
- забезпечує уточнення, збагачення, систематизацію термінів і понять у науці;
- створює систему наукової інформації, яка базується на об'єктивних фактах, і логіко-аналітичний інструмент наукового пізнання.

Методологічна основа дослідження, як правило, не є самостійним розділом дисертації або іншої наукової праці, однак від її чіткого визначення значною мірою залежить досягнення мети і завдань наукового дослідження. Крім того, в розділах основної частини дисертації подають виклад загальної методики і основних методів дослідження, а це потребує визначення методологічних основ кваліфікаційної роботи.

Методологія історії – це особлива історична дисципліна, що вивчає принципи і методи історичного пізнання, створення і поширення наукових історичних знань. Вона використовує основні поняття історичної науки, які складають її теоретичний апарат. Їх призначення полягає в тому, щоб організувати і систематизувати матеріал історичної науки, утворювати вихідні дані, котрі дозволяють тлумачити, пояснювати і розуміти історичні явища.

Структура методології історії має три складові:

- 1) об'єктивна методологія, тобто уявлення про об'єкт і предмет пізнання в історії;
- 2) суб'єктивна методологія, тобто уявлення про суб'єкта пізнання, його пізнавальні операції на шляху до створення наукових знань;
- 3) Об'єктивно-суб'єктивна методологія, тобто уявлення про зміст, структуру та істинність історичних знань, їх місце в історичній свідомості і соціальні функції в соціумі.

2. Методологічні принципи.

Принципами історичної науки, пізнання і дослідження визнаються наступні вимоги:

- Принцип істини – вищою метою і цінністю історичного пізнання визнається істина;
- Принцип конкретності – будь-який предмет історичного дослідження повинен вивчатися в його конкретності, з урахуванням неповторності його змісту, визначеності місця і часу розвитку;
- Принцип історизму – всякий предмет історичного дослідження повинен розглядатися у розвитку;

- Принцип об'єктивності – історик-дослідник в процесі дослідження повинен прагнути до об'єктивності, подоланню суб'єктивних помилок і впливу інтересів, не пов'язаних з досягненням наукової істини;
- Принцип всебічності – історичне пізнання повинно прагне всебічно пізнати предмет свого дослідження;
- Принцип системності – всякий предмет історичного дослідження повинен розглядатися у взаємозв'язку всіх його елементів і в його зовнішніх зв'язках;
- Принцип опори на історичні джерела – інформацію про історичному процесі історик-дослідник повинен витягувати з джерел історичної інформації (історичних джерел);
- Принцип історіографічної традиції – вивчення будь-якого предмета історичного дослідження має здійснюватися з урахуванням результатів його попереднього наукового вивчення.

3. Фундаментальна, або філософська, методологія

Філософська, або фундаментальна, методологія є вищим рівнем методології науки, що визначає загальну стратегію принципів пізнання особливостей явищ, процесів, сфер діяльності.

Розвиток методології – одна зі сторін розвитку пізнання в цілому. Спочатку методологія ґрунтувалася на знаннях, які диктувала геометрія як наука, де містилися нормативні вказівки для вивчення реального світу. Потім методологія виступала як комплекс правил для вивчення всесвіту і перейшла у сферу філософії. Платон і Арістотель розглядали методологію як логічну універсальну систему, засіб істинного пізнання.

Тривалий час проблеми методології не посідали належного місця в науці через механістичність або релігійність тих чи інших поглядів на світ. Зразком пізнання були принципи механіки, розроблені Г. Галілеєм і Ф. Декартом. Емпіризм протягом багатьох століть виступав вихідною позицією при розгляді всіх проблем.

Ідеалісти І. Кант і Г.В.Ф. Гегель дали новий поштовх розвитку методології, спробували розглянути закономірності в самому мисленні:

сходження від конкретного до абстрактного, суперечності розвитку буття і мислення та ін.

Усі досягнення минулого були опрацьовані у вигляді діалектичного методу пізнання реальної дійсності, в основу якого було покладено зв'язок теорії і практики, принцип; пізнання реального світу, взаємодії зовнішнього і внутрішнього, об'єктивного і суб'єктивного.

Філософська методологія виконує два **типи функцій**. По-перше, вона виявляє смисл наукової діяльності та її взаємозв'язки з іншими сферами діяльності, тобто розглядає науку стосовно практики, суспільства, культури людини. Це — філософська проблематика. Методологія не є особливим розділом філософії: методологічні функції щодо спеціальних наук виконує філософія в цілому. По-друге, методологія вирішує завдання вдосконалення, оптимізації наукової діяльності, виходячи за межі філософії, хоча й спирається на розроблені нею світоглядні й загальнометодологічні орієнтири. Отже, фундаментальні принципи базуються на узагальнюючих, філософських положеннях, що відбивають найсуттєвіші властивості об'єктивної дійсності і свідомості з урахуванням досвіду, набутого в процесі пізнавальної діяльності людини.

4. Загальнонаукова методологія

Загальнонаукова методологія використовується в усіх або в переважній більшості наук, оскільки будь-яке наукове відкриття має не лише предметний, але й методологічний зміст, спричиняє критичний перегляд прийнятого досі понятійного апарату, чинників, передумов і підходів до інтерпретації матеріалу, що вивчається.

До загальнонаукових принципів дослідження належать: історичний, термінологічний, функціональний, системний, когнітивний (пізнавальний), моделювання та ін.

Сучасне науково-теоретичне мислення прагне проникнути у сутність явищ і процесів, що вивчаються. Це можливо за умови цілісного підходу до об'єкта вивчення, розгляду його у виникненні та розвитку, тобто застосування

історичного підходу до його вивчення. Отже, історичний підхід дає змогу дослідити виникнення, формування і розвиток процесів і подій у хронологічній послідовності з метою виявлення внутрішніх та зовнішніх зв'язків, закономірностей та суперечностей. У цьому зв'язку особливого значення набувають вивчення історичного досвіду, аналіз та оцінювання історичних подій, фактів, попередніх теорій у контексті їх виникнення, становлення та розвитку.

У межах історичного підходу активно застосовується порівняльно-історичний метод — сукупність пізнавальних засобів, процедур, які дозволяють виявити схожість і відмінність між явищами, що вивчаються, визначити їхню генетичну спорідненість (зв'язок за походженням), загальне й специфічне в їхньому розвитку.

У кожному порівняльно-історичному дослідженні ставляться конкретні пізнавальні цілі, які визначають коло джерел та особливості застосування способів зіставлень і порівнянь об'єктів дослідження і встановлення ознак схожості і відмінності між ними. За характером схожості порівняння поділяють на **історико-генетичні та історико-типологічні**, де схожість є результатом закономірностей, притаманних самим об'єктам, і порівняння, де схожість є наслідком взаємовпливу явищ. На цій основі виділяють два види порівняльно-історичних методів: порівняльно-типологічний, що розкриває схожість генетично не пов'язаних об'єктів, і власне порівняльно-історичний, що фіксує схожість між явищами як свідчення спільності їхнього походження, а розходження між ними — як показник їхнього різного походження.

У соціальному пізнанні широко використовуються *цивілізаційний, формаційний* та інші підходи до осмислення культурно-історичного процесу.

Будь-яке теоретичне дослідження потребує описування, аналізу та уточнення понятійного апарату конкретної галузі науки, тобто термінів і понять, що їх позначають.

Термінологічний принцип передбачає вивчення історії термінів і позначуваних ними понять, розробку або уточнення змісту та обсягу понять,

встановлення взаємозв'язку і субординації понять, їх місця в понятійному апараті теорії, на базі якої базується дослідження. Вирішити це завдання допомагає метод термінологічного аналізу і метод операціоналізації понять.

До загальнонаукової методології слід віднести **системний підхід**, застосування якого потребує кожний об'єкт наукового дослідження. Сутність його полягає у комплексному дослідженні великих і складних об'єктів (систем), дослідженні їх як єдиного цілого з узгодженим функціонуванням усіх елементів і частин.

Згідно з системним підходом, система – це цілісність, яка становить єдність закономірно розташованих і взаємопов'язаних частин. Основними ознаками системи є:

- 1) наявність найпростіших одиниць – елементів, які її складають;
- 2) наявність підсистем – результатів взаємодії елементів;
- 3) наявність компонентів – результатів взаємодії підсистем, які можна розглядати у відносній ізольованості, поза зв'язками з іншими процесами та явищами;
- 4) наявність внутрішньої структури зв'язків між цими компонентами, а також їхніми підсистемами;
- 5) наявність певного рівня цілісності, ознакою якої є те, що система завдяки взаємодії компонентів одержує інтегральний результат;
- 6) наявність у структурі системоутворюючих зв'язків, які об'єднують компоненти і підсистеми як частини в єдину систему;
- 7) зв'язок з іншими системами зовнішнього середовища.

До загальних характеристик системи відносять цілісність, структурність, функціональність, взаємозв'язок із зовнішнім середовищем, ієрархічність, цілеспрямованість, самоорганізацію.

Виходячи з системного підходу, виділяють декілька **типів систем**. Найчастіше системи характеризують «парними» типами. Виділяють такі типи систем: однофункціональні і багатфункціональні; матеріальні та ідеальні (концептуальні); відкриті і закриті; невеликі і великі; прості й складні; статичні

і динамічні; детерміновані і стохастичні (ймовірнісні); телеологічні (цілеспрямовані) й ненаправлені; регульовані й нерегульовані.

Системний принцип дає змогу визначити стратегію наукового дослідження. В його межах розрізняють структурно-функціональний, системно-діяльнісний, системно-генетичний та інші підходи.

Загальнонауковою методологією вивчення об'єкта дослідження є **системно-діяльнісний підхід**, який набув значного поширення в сучасних наукових розробках.

Діяльнісний підхід – це методологічний принцип, основою якого є категорія предметної діяльності людини (групи людей, соціуму в цілому). Діяльність — форма активності, що характеризує здатність людини чи пов'язаних з нею систем бути причиною змін у бутті.

У процесі діяльності людина виступає як суб'єкт діяльності, а її дії спрямовані на зміни об'єкта діяльності у процесі діяльності. Завдання діяльності – це потреба, яка виникає за певних умов і може бути реалізована завдяки визначеній структурі діяльності, до якої належать:

- предмет діяльності – елементи навколишнього середовища, які має суб'єкт до початку своєї діяльності і які підлягають трансформації в продукт діяльності;
- засіб діяльності – об'єкт, що опосередковує вплив суб'єкта на предмет діяльності (те, що звичайно називають «знаряддям праці»), і стимули, що використовуються у певному виді діяльності;
- процедури діяльності – технологія (спосіб, метод) одержання бажаного продукту;
- умови діяльності – характеристика оточення суб'єкта в процесі діяльності, соціальні умови, просторові та часові чинники тощо.
- продукт діяльності – те, що є результатом трансформації предмета в процесі діяльності.

Відносно новим фундаментальним методом пізнання є **синергетичний підхід**.

Сутність синергетичного (синергійного) підходу полягає в дослідженні

процесів самоорганізації та становлення нових упорядкованих структур. Він реалізується в дослідженні систем різної природи: фізичних, біологічних, соціальних, когнітивних, інформаційних, екологічних та ін.

Відносно новим загальнонауковим методом є **інформаційний підхід**, суть якого полягає в тому, що при вивченні будь-якого об'єкта, процесу чи явища в природі чи суспільстві, перш за все, виявляються найхарактерніші для нього інформаційні аспекти.

В основі інформаційного підходу лежить принцип інформаційності, згідно з яким:

- інформація є універсальною, фундаментальною категорією; практично всі процеси та явища мають інформаційну основу;
- інформація є носієм смислу (змісту) всіх процесів, що відбуваються в природі та суспільстві;
- всі існуючі в природі та суспільстві взаємозв'язки мають інформаційний характер;
- Всесвіт – це широкий інформаційний простір, в якому функціонують і взаємодіють інформаційні системи різного рівня.

Інформаційний підхід тісно пов'язаний із системним, що дає змогу уявити сучасний світ як складну глобальну багаторівневу інформаційну систему, яку утворюють три взаємопов'язані системи нижчого рівня: система «Природа», система «Людина» і система «Суспільство». Кожна з цих підсистем є, по суті, інформаційною. Інформаційна система «Людина» посідає центральне місце в інформаційній моделі сучасного світу, оскільки саме через неї здійснюється взаємодія інформаційних систем «Природа» і «Суспільство».

Пізнавальний, або когнітивний, принцип пов'язаний із загальнофілософською теорією пізнання і є методологічною базою для багатьох наук; особливо ефективний у вивченні динаміки науки та її співвідношення з суспільством, в обґрунтуванні провідного значення знання в поведінці індивіда. Слід мати на увазі, що для аналізу формування знання необхідне вивчення практичної і теоретичної діяльності людини у співвідношенні з її соціальним

аспектом. У центрі досліджуваних проблем знаходиться людина як член соціуму, представник етносу, психологічний суб'єкт, мовна особа, комунікант.

Пізнавальний принцип у методології не має чітко окреслених меж, можливості його використання визначаються специфікою галузі. Особливе місце посідають дослідження рівня когнітивних структур соціальних груп і їхня мотивованість при визначенні інформаційно-пізнавальних потреб.

Для вивчення внутрішніх і зовнішніх зв'язків об'єкта дослідження суттєве значення має **моделювання**. За його допомогою вивчаються ті процеси і явища, що не піддаються безпосередньому вивченню. Метод моделювання зарекомендував себе як ефективний засіб виявлення суттєвих ознак явищ та процесів за допомогою моделі (концептуальної, вербальної, математичної, графічної, фізичної тощо).

Під моделлю розуміють уявну або матеріальну систему, яка, відображаючи або відтворюючи об'єкт дослідження, може замінити його так, що її вивчення дає нову інформацію про цей об'єкт.

Метод моделювання має таку структуру:

- а) постановка завдання;
- б) визначення аналога;
- в) створення або вибір моделі;
- г) розробка конструкту;
- д) дослідження моделі;
- є) переведення знань з моделі на оригінал.

Активно використовуються в наукових дослідженнях кількісно-якісні методи, які сьогодні поширені в різних галузях науки. До них належать наукометрія, бібліометрія, інформетрія.

Наукометрія є системою вивчення наукового, конструктивного знання за допомогою кількісних методів. Тобто в наукометрії вимірюються тільки ті об'єктивні кількісні закономірності, які справді визначають досягнутий наукою рівень її розвитку.

Бібліометрія – метод кількісного дослідження друкованих документів у

вигляді матеріальних об'єктів або бібліографічних одиниць, а також заміників тих чи інших. Бібліометрія дає змогу простежити динаміку окремих об'єктів науки: публікації авторів, їх розподіл за країнами, рубриками наукових журналів, рівень цитування та ін.

Інформетрія вивчає математичні, статистичні методи і моделі та їхнє використання для кількісного аналізу структури і особливостей наукової інформації, закономірностей процесів наукової комунікації, включаючи виявлення самих цих закономірностей. Характерною особливістю інформетрії є те, що її основна мета – здобуття наукового знання безпосередньо з інформації. Такими є основні загальнонаукові принципи пізнавальної діяльності людини.

5. Конкретнонаукова методологія

Конкретнонаукова (або частковонаукова) методологія – це сукупність ідей або специфічних методів певної науки, які є базою для розв'язання конкретної дослідницької проблеми; це наукові концепції, на які спирається даний дослідник.

Рівень конкретнонаукової методології потребує звернення до загальновизнаних концепцій провідних учених у певній галузі науки, а також тих дослідників, досягнення яких є загальновизнаними.

Пошуки методологічних основ дослідження здійснюються за такими напрямками:

- вивчення наукових праць відомих учених, які застосовували загальнонаукову методологію для вивчення конкретної галузі науки;
- аналіз наукових праць провідних учених, які одночасно із загальними проблемами своєї галузі досліджували питання даної галузі;
- узагальнення ідей науковців, які безпосередньо вивчали дану проблему;
- проведення досліджень специфічних підходів для вирішення цієї проблеми професіоналами-практиками, які не лише розробили, а й реалізували на практиці свої ідеї;
- аналіз концепцій у даній сфері наукової і практичної діяльності українських учених і практиків;

- вивчення наукових праць зарубіжних учених і практиків.

6. Методи і техніка дослідження

Стратегічні методологічні положення і принципи знаходять своє тактичне втілення в методах дослідження.

Метод – спосіб пізнання, дослідження явищ природи і суспільного життя. Це також сукупність прийомів чи операцій практичного або теоретичного освоєння дійсності, підпорядкованих вирішенню конкретного завдання. Різниця між методом та теорією має функціональний характер: формуючись як теоретичний результат попереднього дослідження, метод виступає як вихідний пункт та умова майбутніх досліджень.

У найбільш загальному розумінні **метод** – це шлях, спосіб досягнення поставленої мети і завдань дослідження. Він відповідає на запитання: як пізнавати.

Методика – сукупність методів, прийомів проведення будь-якої роботи. Методика дослідження – це система правил використання методів, прийомів та операцій. У науковому дослідженні часто застосовують метод критичного аналізу наукової і методичної літератури, практичного досвіду, як того потребує рівень методики і техніки дослідження. У подальшій роботі широко використовуються такі методи: спостереження, бесіда, анкетування, рейтинг, моделювання, контент-аналіз, експеримент та ін.

Вибір конкретних методів дослідження диктується характером фактичного матеріалу, умовами і метою конкретного дослідження. Методи є упорядкованою системою, в якій визначається їх місце відповідно до конкретного етапу дослідження, використання технічних прийомів і проведення операцій з теоретичним і фактичним матеріалом у заданій послідовності.

В одній і тій же науковій галузі може бути кілька методик (комплексів методів), які постійно вдосконалюються під час наукової роботи. Найскладнішою є методика експериментальних досліджень, як лабораторних, так і польових. У різних наукових галузях використовуються методи, що

збігаються за назвою, наприклад, анкетування, тестування, однак цілі і методика їх реалізації різні.

Класифікація методів розроблена слабо.

Досить поширеним є поділ основних типів методів за двома ознаками: **мети і способу реалізації**.

За першою ознакою виділяються так звані **первинні методи**, що використовуються з метою збору інформації, вивчення джерел, спостереження, опитування та ін. Вторинні методи використовуються з метою обробки та аналізу отриманих даних – кількісний та якісний аналіз даних, їх систематизація, та ін.

За ознакою способу реалізації розрізняють логіко-аналітичні, візуальні та експериментально-ігрові методи. До перших належать традиційні методи дедукції та індукції, що різняться вихідним етапом аналізу. Вони доповнюють один одного і можуть використовуватися з метою перевірки істинності гіпотез і висновків.

Візуальні, або графічні, методи – графи, схеми, діаграми, картограми та ін. дають змогу отримати синтезоване уявлення про досліджуваний об'єкт і водночас наочно показати його складові, їхню питому вагу, причинно-наслідкові зв'язки, інтенсивність розподілу компонентів у заданому об'ємі. Ці методи тісно пов'язані з комп'ютерними технологіями.

Експериментально-ігрові методи безпосередньо стосуються реальних об'єктів, які функціонують у конкретній ситуації, і призначаються для прогнозування результатів

У прикладних аспектах гуманітарних наук доцільно використовувати математичні методи. Математичний апарат теорії ймовірностей дає можливість вивчати масові явища в соціології, лінгвістиці. Математичні методи відіграють важливу роль при обробці статистичних даних, моделюванні. Однак при цьому слід зважати на різницю в природі об'єктів і категорій гуманітарних, природничих і математичних наук. Проблема полягає у визначенні конкретної гуманітарної сфери, в якій застосування математичних методів дає результати.

Інколи методи поділяють на групи відповідно до їх **функціональних можливостей**: етапні, тобто пов'язані з певними етапами дослідження, й універсальні, які використовують на всіх етапах. До першої групи відносять спостереження, експеримент, а до другої – абстрагування, узагальнення, дедукцію та індукцію та ін.

Розрізняють методи теоретичних та емпіричних досліджень. Такий розподіл методів завжди умовний, оскільки з розвитком пізнання один науковий метод може переходити з однієї категорії в іншу.

Загальні методи наукового пізнання умовно поділяють на три великі групи:

- методи емпіричного дослідження (спостереження, порівняння, вимірювання, експеримент);
- методи, що використовуються як на емпіричному, так і на теоретичному рівнях дослідження (абстрагування, аналіз і синтез, індукція і дедукція, моделювання та ін.);
- методи або методологія, що використовуються на теоретичному рівні дослідження (сходження від абстрактного до конкретного, системний, структурно-діяльнісний підхід).

Спостереження – систематичне цілеспрямоване вивчення об'єкта. Це найелементарніший метод, який є, як правило, складовою інших емпіричних методів.

Щоб стати основою наступних теоретичних і практичних дій, спостереження мусить відповідати таким вимогам:

- задуманості заздалегідь (спостереження проводиться для певного, чітко поставленого завдання);
- планомірності (виконується за планом, складеним відповідно до завдання спостереження);
- цілеспрямованості (спостерігаються лише певні сторони явища, котрі викликають інтерес при дослідженні);
- активності (спостерігач активно шукає потрібні об'єкти, риси явища);
- систематичності (спостереження ведеться безперервно або за певною

системою).

Спостереження, як метод пізнання, дає змогу отримати первинну інформацію про об'єкт дослідження у вигляді сукупності емпіричних тверджень.

Порівняння – один із найпоширеніших методів пізнання. Це процес встановлення подібності або відмінності предметів та явищ дійсності, а також знаходження загального, притаманного двом або кільком об'єктам.

Метод порівняння дасть результат, якщо відповідатиме таким основним вимогам:

- можна порівнювати лише ті явища, між якими є певна об'єктивна спільність;
- порівняння необхідно здійснювати за найсуттєвішими, найважливішими (в межах конкретного пізнавального завдання) рисами.

Інформацію про об'єкт можна отримати двома шляхами:

- безпосередній результат порівняння (первинна інформація);
- результат обробки первинних даних (вторинна або похідна інформація).

Експеримент – це такий метод вивчення об'єкта, який пов'язаний з активним і цілеспрямованим втручанням дослідника в природні умови існування предметів і явищ або створенням штучних умов, необхідних для виявлення його відповідної властивості.

Експериментальне вивчення об'єктів порівняно зі спостереженням має такі переваги:

- у процесі експерименту можна вивчати явища у «чистому вигляді», звільнившись від побічних факторів, які затіняють основний процес;
- в експериментальних умовах можна дослідити властивості об'єктів;
- експеримент можна повторювати, тобто є можливість проводити дослід стільки разів, скільки це необхідно.

Дослідження об'єкта проводиться поетапно: на кожному етапі застосовуються найдоцільніші методи відповідно до конкретного завдання. На етапі збору фактичного матеріалу і його первинної систематизації використовують методи опитування (анкетування, інтерв'ювання) і експертних оцінок, а також лабораторні експерименти (спостереження за документними

джерелами інформації, тестування) і польові експерименти, такі як відсторонене і приховане спостереження, а також «включене» спостереження «співучасть у дослідженні».

Опитування дає змогу отримати як фактичну інформацію, так і оцінні дані, проводиться в усній або письмовій формі. При створенні анкети або плану інтерв'ю важливо сформулювати запитання так, щоб вони відповідали поставленій меті. Анкета може включати декілька блоків питань, пов'язаних не лише з рівнем періодичності використання тих чи інших засобів, а й оцінкою об'єкта дослідження. Різновидом вибіркового опитування є тестування, яке проводиться з метою виявлення суттєвих ознак об'єкта, засобів його функціонування, використовується в лабораторних експериментах, коли масове опитування через анкетування неможливе. **Тестування** інколи проводять двічі – на початковому етапі дослідження, де воно виконує діагностичну функцію, і при завершенні дослідження, де воно виконує верифікаційну функцію. Тести складають так, щоб однозначно виявити ті чи інші властивості опитуваних.

Розрізняють формальні і неформальні ситуації тестування, у ході перших передбачають отримати відповіді на стереотипні запитання, другі проводять у формі бесіди на тему. Головною умовою при цьому є створення атмосфери психологічного комфорту й довіри. Тестування, на відміну від інших методів, дає змогу виявити індивідуальні характеристики об'єкта дослідження.

Необхідно дотримуватися **принципу репрезентативності** – достатності фактичного матеріалу. Так, якщо вивчаються характерні риси молоді, то вибірка має включати всі групи молоді – учнів і неучнів, міську і сільську молодь, яка проживає в різних регіонах країни. При недотриманні цих умов репрезентативність вибірки і мета дослідження не будуть досягнуті. Необхідно мати уявлення про генеральну і вибіркочну сукупність.

На другому етапі дослідження, методи, що використовують, мають інше цільове призначення – обробку отриманих даних, встановлення залежності кількісних та якісних показників аналізу, інтерпретацію їхнього змісту. Вибір і послідовність методів визначаються послідовністю обробки даних. На даному

етапі широко використовуються методи статистичного аналізу: кореляційний, факторний аналіз, метод імплікаційних шкал, контент-аналіз та ін.

Кореляційний аналіз – це процедура для вивчення співвідношення між незалежними змінними. Зв'язок між цими величинами виявляється у взаємній погодженості спостережуваних змін. Обчислюється коефіцієнт кореляції. Чим вищим є коефіцієнт кореляції між двома змінними, тим точніше можна прогнозувати значення однієї з них за значенням інших.

Факторний аналіз дає можливість встановити багатомірні зв'язки змінних величин за кількома ознаками. На основі парних кореляцій, отриманих у результаті кореляційного аналізу, одержують набір нових, укрупнених ознак – факторів. У результаті послідовної процедури отримують фактори другого, третього та інших рівнів. Факторний аналіз дає змогу подати отримані результати в узагальненому вигляді.

Контент-аналіз посідає особливе місце в системі методів другого етапу дослідження, оскільки він допомагає дати інтерпретацію змісту інформації через кількісні показники. Останнім часом контент-аналіз розуміють як якісно-кількісний аналіз змісту сукупності текстового масиву. Контент-аналіз на доповнення до традиційних методів логіко-аналітичного аналізу застосовують переважно до текстових масивів (опублікованих і неопублікованих), а не конкретних текстів.

Суть методу полягає в знаходженні і виділенні в тексті певних смислових понять, одиниць аналізу, що являють інтерес для дослідника, а також визначенні частоти їх застосування в документі залежно від змісту. Ретельний підрахунок за кожною одиницею спостереження з обов'язковим урахуванням частоти її вживаності у тексті дає змогу виявити закономірності, об'єктивовані в документі, які традиційними методами вивчити не можна.

До методів теоретичного дослідження слід віднести метод сходження від абстрактного до конкретного. **Сходження від абстрактного до конкретного** – це загальна форма руху наукового пізнання, закон відображення дійсності і мислення.

Згідно з цим методом мислення бере свій початок від конкретного в дійсності до абстрактного в мисленні і від нього – до конкретного в мисленні.

Головне в науковому дослідженні – вміння довести свої судження і спростувати (якщо необхідно) докази опонентів. Аргументування, побудоване за законами логіки, допомагає вченому вирішити це завдання.

Аргументування – це логічний процес, суть якого полягає в тому, щоб довести істинність власних суджень .

Тема 4. Основи науково-педагогічних досліджень

1. *Основи методології науково-педагогічного дослідження*

Аналіз розвитку вітчизняної освіти свідчить, що ефективність цього процесу багато в чому залежить від активності в інноваційній і експериментальній роботі науковців-педагогів і педагогів-практиків. Саме викладачі в безпосередньому контакті зі студентами регулюють їх освітню діяльність і, за великим рахунком, управляють освітнім процесом. Дослідження – процес вироблення нових знань, один з видів пізнавальної діяльності.

Дослідницька діяльність для сучасного педагога вищої школи по праву стала невід’ємною його професійного розвитку. Педагогічне дослідження розглядаємо як діяльність з постановки і вирішенню проблем з метою отримання нових наукових знань. Педагогічне дослідження, за визначенням С.У. Гончаренка, – це «процес і результат наукової діяльності, спрямовані на одержання нових знань про закономірності процесу навчання, виховання і розвитку особистості, про структуру, теорію, методику і технологію організації навчально-виховного процесу, його зміст, принципи, організаційні методи і прийоми». У педагогічному дослідженні взагалі пояснюються і передбачаються факти і явища, що існують в освітянському середовищі, та спрямовуються на вивчення предметної особистісно- орієнтованої діяльності особи як головного джерела її соціального формування й виховання; розкриваються внутрішні

суперечності педагогічних явищ, які досліджуються, знаходяться і обґрунтовуються шляхи чи засоби їх подолання.

Оскільки педагогічні дослідження пояснюють і передбачають факти й явища, то вони за своєю спрямованістю можуть бути:

- фундаментальні – своїм результатом мають узагальнювальні концепції, що підводять підсумки теоретичних і практичних досягнень педагогіки або пропонують моделі розвитку педагогічних систем на прогностичній основі;
- прикладні – роботи, що на поглиблене вивчення окремих сторін педагогічного процесу, закономірностей, які охоплюють різні сторони педагогічної практики;
- розробки – на обґрунтування конкретних науково-практичних рекомендацій, що враховують вже відомі теоретичні положення.

Незалежно від спрямованості дослідження, дослідник повинен завжди шукати причини змін, розвитку того чи іншого педагогічного явища чи процесу, а це можливе лише на шляху розкриття внутрішніх діалектичних суперечностей як рушійної сили цих змін.

Виконуючи науково-педагогічне дослідження, студент повинен усвідомити, що воно повинно ґрунтуватися лише на точно встановлених фактах, які допускають їхню емпіричну перевірку, спиратися на вже відомі філософські, соціологічні, психологічні чи педагогічні теорії, характеризуватися цілеспрямованістю, систематичністю, взаємозв'язком усіх елементів, процедур і методів. Як зазначає С.У. Гончаренко, «будь-яке педагогічне дослідження повинно відображати предмет дослідження в його власній внутрішній логіці».

Педагогічні дослідження повинні бути спланованими, організованими і проведеними таким чином, щоб вони давали позитивний результат для навчально-виховного процесу. Перш ніж приступити до реалізації наукового дослідження, студенти повинні ознайомитися з понятійним апаратом науки, від ступеня володіння яким залежить наскільки точно, грамотно і зрозуміло молодий дослідник висловить свої думки, обґрунтує той чи інший факт. Складність, багатогранність і міждисциплінарний статус будь-якої наукової

проблеми приводять до необхідності її вивчення у системі координат, що задається різними рівнями методології науки.

Будь-яке педагогічне дослідження передбачає визначення таких загальноприйнятих методологічних параметрів: проблема, тема, об'єкт і предмет, мета, гіпотеза і результати дослідження як основні положення, що захищаються.

Якість педагогічного дослідження характеризується такими основними критеріями: актуальність, новизна, теоретична і практична значущість. Зазначимо, що програма дослідження традиційно ділиться на два розділи:

- методологічний, що включає обґрунтування актуальності теми, формулювання проблеми, визначення об'єкту і предмету, цілей і дослідження, формулювання основних понять (категоріального апарату), попередній системний аналіз об'єкту дослідження і висунення робочої гіпотези;
- процедурний, що розкриває стратегічний план дослідження, а також план і основні процедури й аналізу первинних даних.

Перш ніж приступити до реалізації наукового дослідження, студенти повинні ознайомитися з методологією педагогічних досліджень, понятійним апаратом науки, від ступеня володіння яким залежить наскільки точно, грамотно і зрозуміло молодий дослідник висловить свої думки, обґрунтує той чи інший факт.

Складність, багатогранність і міждисциплінарний статус будь-якої наукової проблеми приводять до необхідності її вивчення у системі координат, що задається різними рівнями методології науки. Термін «методологія» грецького походження і означає «вчення про метод» або «теорія методу». Питання методології досить складне, тому воно різними науковцями тлумачиться по-різному. За вітчизняною науковою традицією методологію розглядаємо як учення про методи пізнання або систему наукових принципів, на основі яких базується дослідження і здійснюється вибір сукупності пізнавальних засобів, методів, прийомів; як сукупність прийомів дослідження, що застосовуються в будь-якій науці.

У процесі пізнання методологія розробляє стратегію пізнавальної і практичної діяльності і виконує такі функції:

- ♣ визначає способи здобуття наукових знань, які відображають динаміку процесів та явищ;

- ♣ передбачає особливий шлях, за допомогою якого може бути досягнута науково-дослідна мета;

- ♣ забезпечує всебічність отримання інформації щодо процесу чи явища, що вивчається;

- ♣ допомагає введенню нової інформації;

- ♣ забезпечує уточнення, збагачення, систематизацію термінів і понять у науці;

- ♣ створює систему наукової інформації, яка базується на об'єктивних явищах, і логіко-аналітичний інструмент наукового пізнання.

Методологічними етапами науково-педагогічного дослідження є визначення проблеми, теми, об'єкта і предмета дослідження, мети, завдань і положень, що виносяться на захист. Існують такі основні проблеми методології педагогіки:

- методологічні проблеми підготовки педагога до здійснення його функцій в педагогічному процесі вищої школи;

- особливості методологічного підходу до вивчення проблем навчання, виховання і розвитку студентської молоді.

1. Наукова педагогічна проблема

Наукова педагогічна проблема – це категорія, яка означає щось ще невідоме педагогічній науці, що треба буде відкрити, довести; це складне педагогічне завдання, яке має перспективне, актуальне значення. Іноді під педагогічною проблемою розуміють також новий розв'язок актуального педагогічного завдання. Сутність наукової педагогічної проблеми найбільш повно розкрита в праці С.У. Гончаренка «Педагогічні дослідження». Сутність її

завжди криється у відображенні наявних суперечностей пізнання, які можуть бути розв'язані тільки засобами наукового дослідження. Джерелом проблеми є, як правило, труднощі, які виникають у практичній діяльності. Необхідність їх подолання знаходить своє відображення у висуненні гіпотези та практичних завдань.

Сформулювати проблему – це означає вийти за межі відомого й пізнаного в царину того, що повинно бути пізнане. Щоб перейти від практичного завдання до наукової проблеми, треба:

а) визначити, які наукові знання потрібні аби вирішити практичне завдання;

б) встановити, чи є для цього необхідні наукові знання.

Автор наголошує, що наукова проблема не виникає довільно, а є результатом глибокого вивчення загального стану педагогічної теорії та практики, ознайомлення з науковою літературою, дисертаціями та довідниками, а також зі станом роботи навчальних закладів, де планується проведення дослідної роботи. Тому вибір дослідних проблем не може бути випадковим, а навпаки – в його основі повинні міститися певні критерії, якими необхідно керуватися дослідникові, щоб обрана ним педагогічна проблема мала наукову і пізнавальну цінність та практичну спрямованість. Висуваючи проблему, дослідник аргументує недостатність досягнутого до даного моменту рівня знань в галузі, яка його цікавить, на фоні нових факторів і зв'язків, виявлених недоліків у наявних концепціях, виникнення нових запитів практики.

Існують певні критерії вибору дослідної проблеми. До них належать такі: – актуальні та перспективні вимоги педагогічної практики;

– актуальний рівень наукових знань з педагогіки;

– індивідуальна зацікавленість і здібності дослідника.

При виборі проблеми наукового дослідження спочатку на основі аналізу протиріч наукового напрямку формується проблема і визначаються в загальних рисах очікувані результати, потім розробляється структура проблеми, виділяються теоретичні питання, визначається їх актуальність. Після

обґрунтування проблеми, яка містить низку тем, визначається тема наукового дослідження.

Тема (від грец. *thema* – основна думка, завдання, положення, яке необхідно розвинути) – частина наукової проблеми, наукове завдання, яке охоплює певну галузь наукового дослідження. Теми наукових досліджень формуються в межах проблем цілої науки та поділяються на методологічні, теоретичні, та організаційні.

Методологічні теми стосуються методів певної науки, що застосовуються в процесі вивчення її об'єктів.

Теоретичні теми передбачають дослідження окремих концепцій теорії певної науки, що стосуються її наукових законів, розробки аксіоматичних знань.

Організаційні теми включають організацію досліджень з певної науки і застосування її результатів у практичній діяльності.

Одним із відповідальних етапів наукового дослідження є вибір теми, якому має передувати детальне ознайомлення з вітчизняними і зарубіжними літературними джерелами даної і суміжної спеціальності.

Основними критеріями вибору теми є:

1. Актуальність, новизна і перспективність.
2. Відповідність профілю наукового колективу і можливість виконання теми в даному навчальному закладі.
3. Зв'язок її з планами розвитку системи освіти.
4. Можливість одержання при впровадженні результатів досліджень педагогічного ефекту.

Вдала, точна в смисловому відношенні, максимально лаконічно сформульована тема уточнює проблему, окреслює рамки дослідження, конкретизує його основний задум і зміст, створюючи тим самим передумови для успіху роботи в цілому. Формулювання теми має відображати рух від старого до нового, щоб було зрозуміло, з якими більш широкими категоріями і проблемами тема співвідноситься, який новий пізнавальний і практичний

матеріал передбачається освоїти. Зазначимо, що остаточне формулювання теми наукової праці доцільне після того, як зібрана вже основна частина дослідницького матеріалу.

Актуальність (від лат. *actualis* – справжній, теперішній, сучасний, важливий у даний момент, злободенний, назрілий) – важливість, значимість чого-небудь на сьогодні, сучасність. Позначає властивість інформації, відомостей, норм, яка може бути втрачена із часом, з появою більш сучасної інформації. Тому вступ до кваліфікаційних робіт починається з обґрунтування актуальності теми, вона є його складовою. Актуальність теми – це обов'язкова вимога до дипломних робіт. Вона визначається тим, наскільки результати дослідження будуть сприяти вирішенню конкретних практичних задач або сприятимуть усуненню існуючих протиріч у суспільному житті, в освіті тощо. Дослідження вважається актуальним, якщо актуальний не лише даний науковий напрям, але й сама тема актуальна: по-перше, її науковий розв'язок відповідає насущним потребам практики і, по-друге, заповнює прогалину в науці, яка в даний час не має наукових засобів для розв'язання цього актуального наукового завдання. Для обґрунтування актуальності теми дослідження висуваються аргументи, які доводять необхідність і доцільність звернення до неї дослідника. З цією метою аналізуються різні погляди та позиції авторів на проблему, з'ясовуються проблеми і прогалини у науковому знанні та практичних застосуваннях, емпіричні результати досліджень авторів, які займалися схожою науковою тематикою тощо. У результаті з самого початку з'ясовуються основні суперечності чи невідповідності між досягнутим рівнем педагогічного знання і проблемами розвитку теорії і практики, між відкриттям нових фактів і зв'язків та появою запитів практики, що потребують вироблення нових теоретичних знань.

Зазначимо, що виявити суперечності в педагогічних дослідженнях буває важче за розв'язання самої проблеми. Це можливо тоді, коли виникають суперечності між наявними теоретичними положеннями і новими педагогічними фактами, які не можна пояснити з позицій традиційної

парадигми. Можливі також суперечності в педагогічному процесі, шляхи подолання яких шукатимуться в ході даного дослідження. Наведемо приклад. Обґрунтовуючи актуальність теми «Студентське самоврядування в історії розвитку вищої школи України (XIX – початок XX століття)», молодий науковець виділяє такі соціально-педагогічні суперечності: – між пріоритетністю ідеї демократизації управління в освіті, залучення з цією метою студентського самоврядування як повноцінного партнера керівництва і недостатньою педагогічною спрямованістю професорсько-викладацького складу на розвиток самоврядних організацій, соціальної активності студентства, їхньої самостійності та критичності мислення; – між динамікою розвитку демократичних процесів у суспільстві, зокрема в університетській освіті, й консерватизмом змісту, традиційністю методів, форм і видів діяльності студентських колективів вищих навчальних закладів та їхніх органів самоврядування; – між зацікавленістю студентів у розвитку самоврядування, неоднорідністю і креативністю у напрямках, методах, формах і видах діяльності студентських самоврядних органів і їх недостатньою затребуваністю у вищих навчальних закладах сьогодення».

Студент у своєму дослідженні повинен обов'язково враховувати, що суперечність і проблема дослідження взаємопов'язані: друга впливає з першої. Проблема усвідомлюється дослідником як така суперечлива ситуація, коли є різні або протилежні позиції при поясненні одних і тих самих фактів, явищ або процесів, або в одному і тому самому процесі треба виконати вимоги, які виключають одна одну. Умовно кажучи, проблема – це лагуна в пізнанні, яка закривається питанням або питаннями, відповіді на які і треба знайти в процесі дослідження.

У дипломній роботі актуальність повинна бути небагатослівною і займати приблизно одну сторінку. В ній необхідно зазначити:

- сутність проблеми дослідження (із зазначенням суперечностей);
- соціальну значущість проблеми дослідження, вирішення якої має соціальне значення та важливе для педагогічної науки та практики;

– вирішення конкретних часткових питань, які сприяють якісним змінам. 3.

Об'єкт і предмет науково-педагогічного дослідження

Кожне наукове дослідження має свій об'єкт та предмет, які необхідно розрізняти. Існує декілька визначень об'єкта дослідження. Об'єкт (від лат. *objectum* – предмет, явище) – предмет нашого спостереження, те, що дане в пізнанні або на що направлена пізнавальна діяльність суб'єкта. Об'єкт дослідження – це певна сукупність властивостей і відносин, яка існує незалежно від того, який пізнає, а відображається ним, служить конкретним полем пошуку; це те, на що спрямована пізнавальна діяльність дослідника. Об'єкт дослідження в педагогіці – це певний процес, певне педагогічне явище, яке існує незалежно від суб'єкта пізнання і на яке спрямована увага дослідника або це той педагогічний простір, та область, в рамках якої і знаходиться (містить) те, що вивчатиметься.

З метою вивчення та наукового узагальнення об'єкти дослідження залежно від ступеня складності поділяють на групи:

1) теоретичні й емпіричні об'єкти;

2) емпіричні об'єкти: натуральні (фізичні) – існують в природі незалежно від волі людей; штучні (технічні) – створюються в результаті людської діяльності;

3) прості (складаються з кількох елементів) та складні (мають невизначену структуру і вимагають виявлення зовнішніх та внутрішніх факторів впливу) об'єкти дослідження.

Так, простим об'єктом у педагогічному дослідженні може бути інклюзивна освіта для дітей з особливими потребами в Україні, складним – ефективність інклюзивної освіти. Для простих об'єктів визначається забезпеченість навчальною, науковою і спеціальною літературою відповідно робочій навчальній програмі. Для складних об'єктів – досліджується, наприклад, ефективність впровадження інклюзивної освіти, для чого слід визначити, які фактори найсуттєвіше впливають на об'єкт дослідження. Завдання студента буде полягати у визначенні, відборі факторів та їх повноті впливу на об'єкт

дослідження. Від добору найсуттєвіших факторів залежить ступінь достовірності одержаних результатів. Критерієм виявлення суттєвих факторів є мета дослідження. Точність результатів наукового дослідження буде залежати від повноти впливу середовища на об'єкт дослідження. Середовище – це те, що впливає на об'єкт дослідження. Зазначимо, що об'єкт може вивчатися цілими науковими напрямами.

Об'єкт і предмет дослідження як категорії наукового процесу співвідносяться між собою як загальне і часткове. Об'єкт – загальне, в ньому виділяється та частина, яка є предметом дослідження. Саме на предмет дослідження спрямована основна увага студента, оскільки він визначає тему дипломної роботи. Предмет дослідження – це та сторона, той аспект, та точка зору, «проекція», з якої дослідник пізнає цілісний об'єкт, виділяючи при цьому головні, найбільш істотні (з точки зору дослідника) ознаки об'єкта. Як правило, предмет в більшій мірі відповідає темі дослідження, але він не повторює, а конкретизує і розкриває тему.

Наприклад, якщо об'єктом педагогічного дослідження за темою «Студентське самоврядування в історії розвитку вищої школи України (XIX – початок XX століття)» є розвиток вищої школи України періоду XIX – початку XX ст., то предметом дослідження є теоретичні ідеї і досвід діяльності студентського самоврядування в історії розвитку вищої школи України XIX – початку XX ст.

Наведемо приклади дослідних педагогічних тем з проблем навчання та виховання і вкажемо в них відповідні об'єкти досліджень:

- Підготовка майбутнього викладача вищої школи до навчально-методичної або науково-дослідницької діяльності.
- Виховання студентів у вищих навчальних закладах.
- Підготовка вчителів до здійснення інклюзивної освіти.
- Перепідготовка вчителів в процесі дистанційної освіти.
- Навчання спілкуванню магістрантів зі студентською молоддю;
- Громадянське виховання школярів у системі вищої освіти Німеччини.

– Неперервна професійна освіта викладачів вищої школи тощо. Предметом цих досліджень можуть бути мета освіти чи виховання, зміст, засоби, форми, методи, педагогічні умови організації навчально-виховного процесу, ті або інші інноваційні педагогічні технології (інтерактивне навчання, індивідуально-орієнтоване, компетентнісний підхід, дистанційна освіта, особистісне самовизначення), тенденції розвитку навчально-виховних явищ і процесів.

Наголосимо, що предметом дослідження можуть виступати відносини в педагогічному колективі.

Наводимо приклади тем дослідження, в яких указано предмет дослідження:

– Технологія попередження конфліктів у професійній діяльності (ВНЗ, школи).

– Психолого-педагогічний тренінг як засіб корекції міжособистісних стосунків.

– Засоби корекції морально-психологічного клімату в педагогічному колективі.

– Соціально-психологічна структура педагогічного колективу як суб'єкта інноваційної діяльності. С.У. Гончаренко зауважує, що предмет педагогічного дослідження обов'язково повинен включати зв'язки виховного інституту із зовнішнім середовищем, власне педагогічні соціальні і психологічні фактори і зв'язки в їх поєднанні і взаємодії.

Отже об'єкт і предмет дослідження – поняття відносні, вони можуть змінювати свій зміст залежно від історичних змін і змін, що відбуваються в освіті.

4. Мета і завдання науково-педагогічного дослідження

У ході наукової роботи кожен дослідник прагне досягти певного результату, тобто мети. Мета – означає стан в майбутньому, котрий можливо змінити відносно теперішнього та варто, бажано або необхідно досягнути (синонім – ціль). Мета наукового дослідження – методологічна характеристика дослідження; уявлення про результат. Мета педагогічного дослідження – це

обґрунтоване уявлення про загальні кінцеві або проміжні результати наукового пошуку. На початку дослідження студент ставить перед собою мету і визначає, який результат він збирається одержати в ході дослідження. Це можливо, бо мета дослідження формулюється з врахуванням визначених суперечностей, проблеми, об'єкта і предмета дослідження, а завдання дають уявлення про те, що треба зробити, щоб досягти мети. Мета завжди відображає спрямованість наукового пошуку на одержання нових знань та їх експериментальну апробацію, адже розроблені теоретичні положення мають бути підтвержені практикою.

Мета дослідження відображається у формулюванні теми і є лаконічною і гранично точною в смисловому відношенні. Наприклад, мета у науковому дослідженні з теми «Особистісне самовизначення вчителя в сучасній соціокультурній ситуації» мета визначена як виявлення, обґрунтування та експериментальна перевірка комплексу педагогічних умов особистісного самовизначення вчителя в сучасній соціокультурній ситуації. Для наукового дослідження «Організаційно-педагогічні умови навчання майбутніх учителів педагогічному прогнозуванню» мета сформульована така: визначити й обґрунтувати організаційно-педагогічні умови навчання майбутніх учителів педагогічному прогнозуванню.

Від чіткості сформованості мети залежить цілеспрямована діяльність магістранта, прояв його творчого потенціалу. Із наведених прикладів тем наукових педагогічних досліджень видно, що мета дослідження може бути спрямована на виявлення залежностей і зв'язків між певними факторами та явищами, встановленні організаційно-педагогічні умови для удосконалення процесу навчання у вищій школі тощо., пізнанні закономірностей і тенденцій розвитку тощо.

Важливим і необхідним етапом наукового дослідження є конкретизація загальної мети в системі дослідницьких завдань, які в своїй сукупності повинні дати уявлення про те, що треба зробити для досягнення мети. Завдання дослідження – це мета перетворення конкретної ситуації або, іншими словами,

ситуація, яка вимагає свого перетворення для досягнення певної мети. Завдання мають відповідати меті дослідження, розкривати суть теми і знаходити своє тлумачення у висновках, що фіксують і узагальнюють результати їх виконання. Послідовність визначених завдань має бути такою, щоб кожне з них логічно впливало з попереднього. Наприклад, мета наукового дослідження «Педагогічні ідеї і просвітницька діяльність В. А. Євтушевського (1836-1888 рр.)» полягає у «виявленні й систематизації педагогічних ідей та узагальненні досвіду просвітницької діяльності В. Євтушевського, у здійсненні їх актуалізації в сучасних умовах», відповідно до неї дослідником визначено такі завдання: 1. Схарактеризувати місце й роль В. А. Євтушевського в історії вітчизняної педагогічної думки другої половини ХІХ століття, з'ясувати соціально-педагогічні передумови та основні чинники становлення та розвитку його педагогічних ідей і просвітницької діяльності. 2. Обґрунтувати процес розвитку педагогічних ідей і просвітницької діяльності В. А. Євтушевського та визначити його основні етапи. 3. Узагальнити досвід просвітницької діяльності В. А. Євтушевського й визначити основні її напрями. 4. Виявити й систематизувати педагогічні ідеї В. А. Євтушевського. 5. Здійснити актуалізацію педагогічних ідей і досвіду просвітницької діяльності В. А. Євтушевського в умовах оновлення національної системи освіти.

У цілісній єдності завдань відсутність одного може призвести до незавершеності всього дослідження та неможливості його використання у педагогічній практиці.

С.У. Гончаренко радить такий варіант завдань педагогічного дослідження:

1. Вирішення теоретичних питань дослідження поставленої проблеми (визначення змісту досліджуваних понять, конкретизація їх структури, розробка критеріїв педагогічного діагностування та корекції). Воно, як правило, пов'язується з виявленням, уточненням, поглибленням, методологічним обґрунтуванням суті, природи об'єкту, що вивчається.

2. Вивчення наявних умов вирішення проблеми на практиці, констатація та аналіз типових недоліків та їх причин. Для цього необхідно провести аналіз

реального стану предмета дослідження, динаміки і внутрішніх суперечностей його розвитку.

3. Обґрунтування необхідної методики для розв'язання визначеної проблеми (тут основою є теоретичні дані одержані дослідником унаслідок першого завдання, та матеріали аналізу практичної діяльності, добуті в ході виконання наступного завдання). Для цього необхідно визначити способи його перетворення та здійснити дослідно-експериментальну перевірку.

4. Дослідно-експериментальна перевірка запропонованої методичної системи. Здійснюється з виявленням шляхів і засобів підвищення ефективності, вдосконалення досліджуваного явища, процесу, тобто з прикладними аспектами роботи.

5 Розробка методичних рекомендацій для тих, хто використовуватиме результати дослідження на практиці (вчителі, вихователі, методисти). Пов'язана з прогнозом розвитку досліджуваного об'єкта або з опрацюванням практичних рекомендацій для різних категорій працівників освіти.

Наявність мети й завдань – це передумова для обґрунтованого вибору методів, засобів дослідження, способів, за допомогою яких вони будуть реалізовані, інтерпретовані в науково-педагогічному дослідженні та відповідно оформлені.

5. Етапи науково-педагогічного дослідження

Нагадаємо, що наукове дослідження – це цілеспрямоване пізнання, результати якого виступають як система понять, законів і теорій; це аналіз інформації, спрямований на пошук нових знань і відкриття закономірностей. Розрізняють також науково-дослідну роботу як чітко організований комплекс дій, спрямованих на отримання нових знань, що розкривають суть процесу й явищ в природі та в суспільстві з метою використання їх у практичній діяльності та науково-дослідну діяльність як процес пізнання, спрямований на здобуття та використання на практиці нових знань.

Наукове дослідження проводиться в певній послідовності і включає три періоди: підготовчий, реалізаційний та заключний (впроваджувальний) періоди

Підготовчий період відбувається в п'ять етапів.

На першому етапі студенти ознайомлюються з науково-педагогічною та довідковою літературою, архівними матеріалами, з нормативно-правовими документами, дисертаціями та авторефератами, інтернет-виданнями, вивчають та аналізують фактичну документацію, що дає підстави для вибору проблеми і теми наукового дослідження.

На другому етапі, згідно з обраною темою, студенти самостійно добирають необхідні літературні джерела (книги, брошури, статті), офіційні документи, відомчі матеріали з теми та опрацьовують їх, тобто формується картотека літературних джерел з теми дослідження. Доцільно створювати відповідну картотеку з розділами та підрозділами відповідно до змісту магістерської роботи. Кожне літературне джерело слід оформляти згідно з вимогами.

На третьому етапі відбувається уточнення теми і складання початкового плану науково-педагогічного дослідження. При складанні змісту роботи перш за все необхідно зробити обґрунтування теми, визначити її актуальність, новизну, поставити мету, розробити завдання, виокремити засоби і методи проведення науково-педагогічного дослідження та методи обробки результатів дослідження.

На четвертому етапі формується гіпотеза науково-педагогічного дослідження.

На п'ятому етапі розробляється програма експерименту, спостереження, планується вивчення передового досвіду. До реалізаційного періоду, який включає чотири етапи роботи над науковим дослідженням, відносять усі дії, що безпосередньо або опосередковано пов'язані з розв'язанням поставленої дослідної проблеми. При цьому застосовуються переважно методи спостереження в його різноманітних формах, аналіз і узагальнення власного практичного досвіду і досвіду інших працівників, проводиться теоретичне або емпіричне дослідження, пілотажний експеримент або педагогічний експеримент, аналіз результатів роботи освітніх установ, різноманітні

спеціальні дослідницькі методи тощо.

На шостому етапі зводяться результати науково-педагогічного дослідження. З використанням методів математичної статистики відбувається обробка матеріалу, моделювання таблиць, схем, діаграм тощо, проводиться якісний аналіз результатів дослідження.

На сьомому етапі після зведення результатів дослідження може з'ясуватись, що отримані дані недостатньо достовірні. Тому виникає необхідність у додатковому збиранні матеріалів, повторенні окремих етапів експерименту. Додаткова серія спостережень або експериментів проводиться в тих же умовах, що й основні.

На восьмому етапі передбачено вивчення та аналіз зведених результатів дослідження. На основі отриманих результатів роблять висновки відповідно меті і поставленим завданням, доводиться достовірність гіпотези і одержаних результатів.

На дев'ятому етапі систематизується напрацьований матеріал і відповідно уточнюється зміст магістерської роботи, уточнюються назви розділів і підрозділів, остаточно відбираються літературні джерела і складається їх остаточний список. Складають розширений план наукового дослідження. Десятий етап співпадає із заключним періодом, який передбачає літературне оформлення результатів дослідження. Всі матеріали дослідження систематизують і готують до узагальнення та літературного оформлення дипломної роботи, готують відповідну анотацію і реферат.

Зауважимо, що послідовність проведення етапів педагогічного дослідження та їхній конкретний зміст залежать від виду дослідження. Педагогічні дослідження за їх спрямованістю можна поділити на три групи: 1 група дослідження – фундаментальні, результатом яких є узагальнювальна концепція, яка підводять підсумки теоретичних і практичних досягнень педагогіки або пропонує моделі розвитку педагогічних систем.

2 група дослідження – прикладні – це роботи, спрямовані на поглиблене вивчення окремих сторін педагогічного процесу.

3 група дослідження – впроваджувальні або розробки – дослідження спрямовані на обґрунтування конкретних науково-практичних рекомендацій, які враховують вже відомі теоретичні положення.

Тема 5. Академічна доброчесність

Академічна доброчесність – це чесний та відповідальний підхід як до освітньої, так і до наукової діяльності.

Тобто це означає, що ви:

- Чесно визнаєте свої помилки.
- Використовуєте лише перевірені дані.
- Відповідально ставитесь до навчання та дослідження.
- Уникаєте плагіату.
- Належно цитуєте роботи інших.

Міжнародний центр академічної доброчесності визначає академічну доброчесність як відданість навіть за скрутних умов таким цінностям як: повага, чесність, довіра, відповідальність, сміливість, справедливість.

Довіра - чеснота, що розбудовується на діях, а не на словах і означає що усі учасники наукового процесу не бояться ділитись думками та ідеями.

Справедливість - вимоги та очікування результатів роботи є чіткими та прозорими.

Повага – науковий та освітній процес – це взаємодія, під час якої всі учасники повинні з повагою ставитись до робіт одне одного.

Чесність - основа основ навчання та викладання і надання освітніх послуг. Саме завдяки чесності можлива реалізація всіх наступних ключових цінностей.

Відповідальність – кожен учасник освітнього та наукового процесу несе відповідальність за його цілісність.

Сміливість – здатність відстояти ключові цінності академічної доброчесності та власне перейти від слів до дій є сміливістю.

Стаття 42 Закону України «Про освіту»

Академічна доброчесність – це сукупність етичних принципів та визначених законом правил, якими мають керуватися учасники освітнього процесу під час навчання, викладання та провадження наукової (творчої) діяльності з метою забезпечення довіри до результатів навчання та/або наукових (творчих) досягнень.

Дотримання академічної доброчесності здобувачами освіти передбачає:

Ø самостійне виконання навчальних завдань, завдань поточного та підсумкового контролю результатів навчання (для осіб з особливими освітніми потребами ця вимога застосовується з урахуванням їхніх індивідуальних потреб і можливостей);

Ø посилення на джерела інформації у разі використання ідей, розробок, тверджень, відомостей;

Ø дотримання норм законодавства про авторське право і суміжні права;

Ø надання достовірної інформації про результати власної навчальної (наукової, творчої) діяльності, використанні методики досліджень і джерела інформації.

Порушення академічної доброчесності

Академічний плагіат - оприлюднення (частково або повністю) наукових (творчих) результатів, отриманих іншими особами, як результатів власного дослідження (творчості) та/або відтворення опублікованих текстів (оприлюднених творів мистецтва) інших авторів без зазначення авторства.

Самоплагіат - оприлюднення (частково або повністю) власних раніше опублікованих наукових результатів як нових наукових результатів.

Фабрикація - вигадкування даних чи фактів, що використовуються в освітньому процесі або наукових дослідженнях.

Фальсифікація - свідомо зміна чи модифікація вже наявних даних, що стосуються освітнього процесу чи наукових досліджень.

Списування - виконання письмових робіт із залученням зовнішніх джерел інформації, крім дозволених для використання, зокрема під час оцінювання результатів навчання.

Обман - надання завідомо неправдивої інформації щодо власної освітньої (наукової, творчої) діяльності чи організації освітнього процесу; формами обману є, зокрема, академічний плагіат, самоплагіат, фабрикація, фальсифікація та списування.

Хабарництво - надання (отримання) учасником освітнього процесу чи пропозиція щодо надання (отримання) коштів, майна, послуг, пільг чи будь-яких інших благ матеріального або нематеріального характеру з метою отримання неправомірної переваги в освітньому процесі.

Необ'єктивне оцінювання:

свідоме завищення або заниження оцінки результатів навчання здобувачів освіти;

надання здобувачам освіти під час проходження ними оцінювання результатів навчання допомоги чи створення перешкод, не передбачених умовами та/або процедурами проходження такого оцінювання;

вплив у будь-якій формі (прохання, умовляння, вказівка, погроза, примушування тощо) на педагогічного (науковопедагогічного) працівника з метою здійснення ним необ'єктивного оцінювання результатів навчання.

Санкції за порушення академічної доброчесності

Педагогічні, науково-педагогічні та наукові працівники закладів освіти можуть бути притягнені до такої академічної відповідальності:

- ▶ Ø відмова у присудженні ступеня освітньо-наукового чи освітньо-творчого рівня чи присвоєнні вченого звання;
- ▶ Ø позбавлення присудженого ступеня освітньо-наукового чи освітньо-творчого рівня чи присвоєного вченого звання;
- ▶ Ø відмова в присвоєнні або позбавлення присвоєного педагогічного звання, кваліфікаційної категорії;
- ▶ Ø позбавлення права брати участь у роботі визначених законом органів чи займати визначені законом посади.

Здобувачі освіти можуть бути притягнені до такої академічної відповідальності:

- Ø повторне проходження оцінювання (контрольна робота, іспит, залік тощо);
- Ø повторне проходження відповідного освітнього компонента освітньої програми;
- Ø відрахування із закладу освіти (крім осіб, які здобувають загальну середню освіту);
- Ø позбавлення академічної стипендії;
- Ø позбавлення наданих закладом освіти пільг з оплати навчання.

Академічні практики студентства:

Формальні:

- Відвідування занять
- Отримання оцінок (академічна успішність)
- Підготовка до занять, заліків, іспитів.

Неформальні:

- Студентські традиції
- Академічне недбальство / шахрайство
- Плагіат
- Списування
- Отримання оцінок за гроші чи послуги.

Отримання нелегітимних оцінок як форма академічного шахрайства

Виставляння студентам оцінок за послуги або гроші, тобто корупція, є однією з причин деформації академічної культури вишів. Імітація оцінювання нівелює оцінки як важливий інструмент формування конкурентного середовища в університетах. Оцінки втрачають силу мотиватора в отриманні студентами знань. Різновиди хабарів:

- Гроші;
- Подарунки (частування (цукерки, спиртне, чай, кава) або цінні речі,

які «потребує» викладач);

— Особисті послуги викладачеві;

— Примусова купівля підручників, методичної літератури, автором яких є викладач, і яка є обов'язковою для отримання студентом оцінки, оплата додаткових курсів тощо;

— Оновлення за рахунок студентів обладнання (спортивного, лабораторного) або купівля студентами матеріалів, які необхідні для ремонту приміщень університету (фарби, лінолеум, плінтуси та ін.), купівля канцелярських товарів, яких бракує на факультеті (офісний папір тощо).

Ні плагіату!

1. Будь самостійним.
2. Шукай свій стиль.
3. Висловлюй свою думку.
4. Систематизуй інформацію.
5. Дотримуйся правил цитувань і посилань.
6. Вказуй повну назву джерела, з яким працюєш.

Правила цитування

1. Текст цитати починається і закінчується лапками.
2. Слова цитати наводяться в тій граматичній основі, в якій вони подані в джерелі, зі збереженням особливостей авторського написання.
3. Цитування має бути повним, без довільного скорочення авторського тексту і без перекручування думок автора.
4. Скорочення тексту дозволяється без перекручення авторського тексту. На місці пропуску ставимо три крапки.
5. Кожна цитата обов'язково супроводжується посиланням на джерело.

Академічна доброчесність у ПНУ

[1. Положення про запобігання академічному плагіату та іншим порушенням академічної доброчесності у навчальній та науково-дослідній роботі здобувачів освіти Прикарпатського національного](#)

[університету імені Василя Стефаника.](#)

2. [Комісія з питань етики та академічної доброчесності Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника.](#)

3. [Кодекс честі Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника.](#)

Тема 6. Головні засади академічного письма

Академічне письмо (Академічне писання) — це діяльність дослідника чи викладача зі створення спеціалізованих фахових наукових чи навчальних текстів. Представлення у письмовій формі результатів дослідження.

Це також назва нової дисципліни, що має з'явитися в навчальних планах ВНЗ України в рамках «вестернізації» вищої освіти — реформування, що було започатковано [Болонським процесом](#). Вміння висловлювати власну позицію з використанням опорної літератури та наданням посилань на використані джерела є невід'ємною частиною навчання студентів більшості західних ВНЗ, що впливає на якість їхніх письмових робіт за фахом. Тому виникнення такої дисципліни як Академічне Писання у ВНЗ України є істотним кроком на шляху до освітніх реформ, глобалізації освіти та зменшення, а згодом і ліквідації величезних об'ємів [плагіату](#), що панує зараз в українській освіті на всіх рівнях.

Академічне писання відрізняється від загального тим, що має справу з теоріями і причинами, що регулюють процеси і практику в повсякденному житті, а також досліджує альтернативні пояснення цих подій.

Своєрідним викликом для української вищої школи стало впровадження нової навчальної дисципліни «Академічне письмо». Закономірно, що ця проблема вирішується по-різному у вітчизняних університетах. Не випадково, що 22 квітня 2020 р., за ініціативою працівників Інституту педагогічної освіти і

освіти дорослих імені Івана Зязюна НАПН України, проведений вебінар для магістрантів, аспірантів і докторантів з проблеми «Академічне письмо: потенціал наукової фахової української мови».

Розглянемо окремі аспекти проблеми. Дослідники підкреслюють, що академічне письмо є «складним і багатоаспектним комплексом умінь, що включає не лише лінгвістичні (мовні, синтаксичні і стилістичні), але й передусім металінгвістичні компетенції, такі як логіка, аналіз, критичне мислення, об'єктивність і повага до інших ідей та текстів. Оволодіння навичками академічного письма є одним із пріоритетних для сучасного студента.

Західні фахівці виділяють три підгрупи вмінь, необхідних для успішного оволодіння навичками академічного письма:

академічна грамотність (читання, усна і письмова мова з урахуванням мети висловлювання; вираження думок за допомогою інструментарію дискусій і досліджень);

інформаційна грамотність (визначення інформаційних потреб і пошук джерел інформації; їх оцінка і переробка),

міжкультурна грамотність (знання про різні культури, зокрема про традиції і цінності)».

Автори пропонують різноманітні визначення поняття «академічне письмо». Як правило, переважають декілька аспектів. По-перше, стверджується, що це діяльність, спрямована на створення «спеціалізованих фахових наукових чи навчальних текстів». По-друге, постійно підкреслюється важливість доброчесності, боротьби з плагіатом, який, на нашу думку, взагалі не має жодного відношення до академічного письма. На першому місці має бути саме науковий текст, закономірності успішного наукового пошуку.

Плагіат, інші численні форми порушення наукової доброчесності – це лише незначний чинник, обумовлений недобросовісністю невдах. Зауважимо, що, на

нашу думку, добросесність – це один із пріоритетів освітніх систем, який повинен передбачати доброзичливість, культуру спілкування з колегами та учасниками навчального процесу, справедливе оцінювання, наукову етику, одним з елементів якої і є боротьба з плагіатом, культуру управління, толерантність, професійне самовдосконалення та ін. Що ж до плагіату, то це явище не менш поширене в мистецтві, літературі тощо.

Процес створення тексту передбачає насамперед вибір теми дослідження, доведення актуальності, новизни, обґрунтування значимості результатів, відповідної структури і належних методів. Оприлюднення результатів – це раціональне використання можливостей сучасних інформаційних технологій, а також безпосереднє ознайомлення наукової спільноти з новими фактами.

**Науковий текст: структура, анотація, ключові слова (стаття, тези).
Робота з джерелами: цитування, посилання.**

Стаття

Вибір теми дослідницької роботи є або вкрай скрутним завданням (якщо ми стартуємо з нуля), або заздалегідь визначене попередніми виконаними роботами. Перевагою грамотного наукового підходу є спадкоємність досліджень в рамках однієї тематики. Вчений продовжує обрану і вже досліджену ним раніше тему, розвиває суміжні аспекти. А також, перевіряє і доповнює власні дані. Коло питань, з якими стикається вчений, виконуючи наукову статтю, досить широке. Найбільш поширений ризик повторюваності, коли в силу дослідження багатьма фахівцями однієї тієї ж теми обраний напрям стає «занадто вивченим». Саме тому автори починають дублювати результати і висновки один одного. Крім того, часто обрана тематика з плином часу стає неактуальною. А також втрачає новизну і практичну значимість. І як же тоді написати наукову статтю? Отже, відмовитися від продовження обраної раніше лінії буває вкрай важко. Однак перегляд власного науково-дослідного підходу найчастіше істотно покращує результат. Структура наукової статті

структура наукової статті визначена вимогами ВАК, де виділено такі компоненти (з поданням даних назв у тексті статті):

- Постановка проблеми;
- Стан дослідженості питання (аналіз останніх публікацій по темі);
- Визначення мети статті (завдань дослідження);
- Виклад основного матеріалу (тексту);
- Висновки і перспективи подальших досліджень;
- Список джерел та літератури.

При цьому обов'язковими компонентами статті також є анотації і ключові слова (виконуються на мові оригіналу та англійською мовою). Обсяг анотації повинен становити не менше 1000 знаків (з пробілами), ключових слів – не менше 5 одиниць. Змістовну частину статті (розділ «Виклад основного матеріалу») найчастіше не поділяють на пункти (розділи), однак при деяких публікаціях це допускається, і навіть заохочується.

Таким чином, структура наукової статті чітко визначена, і наведений перелік компонентів є обов'язковим до виконання. При цьому важливо пам'ятати, що текстова частина роботи повинна мати логічне і послідовне викладення матеріалу, включати новизну дослідження і його практичну значущість. Актуальність роботи визначається у пункті «Постановка проблеми дослідження». Автор описує проблемне поле обраної тематики і обґрунтовує, чому дана тема потребує докладного розгляду.

Висновки у статті, будучи закономірним підсумком викладу, також доповнюються пунктом про перспективи подальших досліджень. Автор підкреслює якусь незавершеність проведеного дослідження, описує недосліджені аспекти цієї області знання, і водночас формулює власну лінію додатки подальших наукових зусиль. Отже, актуальність роботи й описані автором висновки – це те, на що читач зверне увагу в першу чергу. Стислість,

логічність і обґрунтованість викладених тез є запорукою її успіху в наукових колах. Вимоги до оформлення наукової статті Особливості оформлення наукової статті тісно пов'язані зі згаданою вище структурою публікації. Крім обов'язкових компонентів, що формують каркас статті, слід дотримуватися стандартних правил технічного оформлення: вирівнювання полів, шрифт Times New Roman, кегль 14, міжрядковий інтервал 1,5. **ВАЖЛИВО!**

Оформлення статті пов'язане зі специфікою макетування наукового журналу, тому різні видання висувають різні вимоги до оформлення, які повинні дотримуватися автором при подачі статті на публікацію. Важливим компонентом оформлення є вказівка УДК статті (універсальний десятковий класифікатор). В унікальному номері УДК зашифровуються ключові слова з назви статті, що дає можливість знайти її у всесвіті різноманітних наукових публікацій. Оформлення наукової статті включає в себе і зазначення всіх даних про автора (авторів), з уточненням повного ПІБ, місця роботи (інституту, кафедри тощо) і особистих контактних даних (e-мейл) для встановлення наукової комунікації. Вимога унікальності статті, також будучи очевидною необхідністю, не завжди старанно виконується автором. Найчастіше мова йде не про копіювання чужих робіт, а, як не парадоксально, своїх власних. Автор справедливо вважає, що запозичення своїх же думок і ключових положень іншої своєї публікації – не 30 плагіат, і це вірно. Але дублювання одного і того ж матеріалу у різних публікаціях не дає можливості кожній зі статей претендувати на унікальність.

Ключовою умовою публікації статті є те, що вона ніде не публікувалася раніше. Таким чином, увага до таких аспектів, як грамотність тексту і унікальність змісту статті – важливі умови її наукової цінності та відображення професіоналізму автора. Посилання на джерела або бібліографічний список Наукова стаття – це не есе на вільну тему, тому вона обов'язково повинна містити посилання на джерела. Оформлення посилань стандартне – позначається виносками кожної сторінки або посиланнями на список

літератури у кінці тексту статті. З метою дотримання правил прямого і непрямого цитування встановлених вимог строго дотримуються. Незважаючи на обговорювану вище вимогу унікальності тексту, автор статті зобов'язаний посилатися на інші авторитетні джерела, тим самим підкріплюючи вагу власних узагальнень та констатацій. Більше того, так як стаття є відносно невеликою за обсягом науковою працею, кожне посилання має бути вивірене і обґрунтоване. Надмірна кількість посилань на джерела знижує роль автора статті (складається враження технічної компіляції матеріалу); занадто мале число посилань навіює відчуття надмірної самовпевненості автора у викладі тверджень. Бібліографічний список (список літератури) також є одним із значимих компонентів завершеної публікації. Ознайомившись з ним, читач розуміє, в якому напрямку здійснено дослідження, які концептуальні моменти значущі для даного автора, на які авторитетні наукові уми він воліє спиратися в роботі.

Бібліографічний список – один з маркерів якості статті. Досвідчений читач з першого погляду оцінить бібліографію, і складе враження про рівень серйозності підходу автора до досліджуваного питання. Публікація статті можлива різними способами: від безкоштовного розміщення на зручному і доступному онлайн-ресурсі до подання на публікацію видання, що пройшло рецензію міжнародних наукометричних баз даних (Scopus, Web of Science та інші). Перевагою розміщення у відкритому доступі є збільшення числа потенційних читачів, в силу більш простої доступності. Однак розміщення в профільному журналі є значуща перевага авторитетності джерела, і ваші колеги, які мають доступ до профільних видань, обов'язково оцінять статусність і значимість даної публікації.

Тези

Тези доповіді (гр. *thesis* – положення, твердження) – це опубліковані до початку наукової конференції матеріали із викладом основних аспектів наукової доповіді. Вони фіксують наукову точку зору автора і містять

матеріали, які раніше не друкувалися. Завдяки влучно складеним тезам, автор має можливість створити собі репутацію фахівця, здатного в логічній і переконливій, ясній і доступній для адресата формі висловлювати результати своєї роботи. Тези на конференцію - це не план наукової роботи і не список основних положень. Тези – це стисла, але амбітна і самодостатня наукова стаття! Іншими словами, тези - це короткий огляд дослідження. Тези - це наукова публікація, а не підручник і не реферативна збірка. Якщо у Вас немає власних думок з приводу сфери, в якій Ви спеціалізуєтесь, Вам не треба писати тези. Думки повинні бути обґрунтовані. Взагалі, обґрунтування власних думок – складна праця.

Існує декілька шляхів: або Ви інтерпретуєте результати чужих досліджень і покажете, що гіпотеза автора є не єдино можливою; або Ви покажете логічні проколи в структурі чужої теорії. Оприлюднивши результати свого дослідження, своєї діяльності, Ви зробите власний матеріал надбанням фахівців, які зможуть використати дану інформацію у своїй науковій або практичній діяльності. Але для цього важливо своєчасно оволодіти технікою написання тез і підготовки доповіді на конференцію так, щоб вони не лише відповідали вимогам жанру публікації (виступу), а й були відповідним чином сприйняті читачами і слухачами. Це висуває певні вимоги до логіки побудови тези, її форми та стилю.

ОСНОВНЕ ПРИЗНАЧЕННЯ ТЕЗ

1. Познайти учасників конференції зі змістом доповіді.
2. Донести в доступній формі інформацію про свої дослідження тим учасникам, які з різних причин не зможуть взяти участь у конференції.
3. Оприлюднити результати наукової роботи та зробити її надбанням фахівців, зацікавлених в отриманні відповідної інформації.
4. Встановити пріоритет автора.

5. Засвідчити особистий внесок як дослідника в розробку наукової проблеми.

6. Підтвердити достовірність основних результатів і висновки наукової роботи, її новизну і рівень (оскільки, після виходу у світ, публікація стає об'єктом вивчення й оцінки широкою науковою громадськістю).

7. Підтвердити факт апробації та впровадження результатів і висновків наукової праці.

8. Відобразити основний зміст наукової роботи та завершеність певного етапу дослідження.

Специфіка змісту. Тези є наочно-логічним об'єднанням наукового матеріалу загальною ідеєю. Ця ідея повинна бути відображена вже в заголовку, призначення якого – зорієнтувати читача на зміст наукового тексту. Нормою жанру тез є висока насиченість науковим матеріалом. Ця норма реалізується в оптимальному поєднанні складності думки з ясністю і доступністю викладу. Стиль. Тези мають характер короткої стверджуючої думки або висновку, закономірності виявлених наукових фактів.

КЛАСИФІКАЦІЯ ТЕЗ НАУКОВИХ РОБІТ

Тези можуть бути: 1) написані за змістом наукового матеріалу; 2) написані до того, як складено доповідь. Перший тип тез характеризується значним зменшенням обсягу друкарського тексту наукового матеріалу при максимальному збереженні його змісту. Якщо автор недостатньо володіє матеріалом, йому важко виразити свої думки коротко. Часто зустрічається ситуація другого типу – спочатку пишуть тези, які з часом автор розширює до розмірів статті. Саме так переважно і роблять автори тез доповідей, що представляються на наукові конференції. Основна складність написання полягає в тому, що автор не до кінця сформулював своє з'явлення про те, що хоче висвітлити. У наукових дослідженнях - це норма. Спочатку з'являється ідея, яку необхідно записати. Далі потрібно зробити цю ідею надбанням

громадськості – і автор складає тези, які потім відправляє на конференцію. Щоб зробити ідею зрозумілою, необхідно її аргументувати, ввести читача в проблему, викласти інші аспекти роботи. Первинний опис цих записів короткий, як і опис самої ідеї. Обсяг тез – 2–4 сторінки.

КЛАСИЧНА СТРУКТУРА ТЕЗ

Постановка завдання: історія завдання, її значимість (особливо слід підкреслити зв'язок з сучасними дослідженнями у відповідній галузі), визначення та терміни (не слід перераховувати всі загальноприйняті терміни, використані в роботі, але поняття, властиві даній конкретній галузі, слід згадати), безпосередня постановка задачі та її місце в загальному контексті дослідження. Методи, використані автором: перерахувати методи. Також слід вказати основні інструменти дослідження, такі як: лабораторія, в якій проведено дослідження, наукове програмне забезпечення, навчальний заклад, регіон тощо. Основні результати: слід сформулювати Ваші основні досягнення. У цьому пункті дотримуйтеся максимальної чіткості і ясності. Однак, якщо Ваші результати технічні, слід дати коротке пояснення суті Ваших досягнень доступною мовою. Чітко зазначте, яку частину завдання, сформульованої в першому пункті, Ви виконали, і яка значимість цієї частини в загальному контексті завдання. Висновок і можливі шляхи застосування досліджень: опишіть результати з точки зору загальної значущості для Вашої галузі дослідження, сформулюйте можливі шляхи виконання завдання, а також можливості застосування в інших галузях науки (економіці, виробництві і т.д.). Слід пам'ятати, що тези не повинні містити докладних доказів/описів процедур дослідження. Вони повинні давати чітке уявлення про проведене дослідження, але не можна писати про досягнення або роботу виконану не Вами.

ТИПОВІ СТРУКТУРИ ТЕЗ

Тези являють собою певну нормативну, змістовно-композиційну структуру. Можна виділити три типові структури тез: • постановка проблеми або завдання; • результати дослідження; • нова методика роботи.

Основні аспекти написання тез типу «Постановка проблеми»

Постановка проблеми – найризикованіший спосіб. При написанні тез типу «Постановка проблеми або завдання» необхідно представити наступні блоки інформації: • ключові слова; • короткий вступ (актуальність теми); • мета роботи (поставити проблему або завдання); • огляд існуючих точок зору на проблему або опис ситуації в науковій сфері; • власні думки на цю тему; • передбачувані дослідження; • висновки (яке завдання або проблема ставиться для подальшого вирішення).

Основні аспекти написання тез типу «Результати дослідження»

У тезах типу «Результати дослідження» необхідно представити такі блоки інформації: - ключові слова; - короткий вступ, постановка проблеми (власне, все те ж, що в тезах «Постановка проблеми або завдання», тільки коротко); - мета роботи (досліджувати щось конкретне); - базові положення дослідження або гіпотеза (у разі експериментального дослідження); - застосовані методи; - параметри вибірки; - проміжні результати (при необхідності); - основні результати; - інтерпретація та висновки.

Якщо тези присвячені результатам дослідження, не витрачайте більше половини відданого Вам простору під виклад чужих думок. Не більше 1-2 абзаців. Іноді можна зовсім обмежитися однією пропозицією. У разі експериментального дослідження необхідно висунути гіпотезу.

Основні аспекти написання тез типу «Нова методика роботи»

У тезах типу «Нова методика роботи» необхідно представити: - ключові слова; - короткий вступ, що описує завдання, для вирішення яких необхідна методика, що розробляється, область застосування методики (актуальність); - мета роботи (розробити певну методику); - опис існуючих методик; - опис нової методики; - опис результатів застосування; - оцінка переваг і обмежень нової методики; - висновки. Це може бути розроблена автором методика практичної роботи або опис результатів апробації існуючої методики в нових умовах. Дуже

важливо з'ясувати вимоги до оформлення тез та їх обсягу, уважно прочитати вимоги до оформлення тез, визначити обсяг у відповідному розмірі шрифту (ці вимоги зазначають організатори конференції). Зверніть увагу на формулювання власних думок. По черзі, починаючи з першого абзацу, висловлюйте свої думки, прагнучи укластися у відведений для них обсяг. Після написання першого абзацу переходьте до другого і так далі. Уважно відредагуйте переходи між абзацами. Прочитайте весь текст тез. Відредагуйте переходи між абзацами, сам зміст. Імовірно, що в автора у процесі написання з'явилися нові міркування та ідеї. Перевірте тези на загальний обсяг. За необхідності скоротіть другорядні деталі, змініть окремі фрази та ін.

Бажано провести консультацію з науковцями чи колегами: покажіть тези своєму науковому керівнику, методисту, більш досвідченому колезі, щоб почути його думку про зміст, аргументацію, стиль роботи. Внесіть виправлення і доповнення.

ДЕЯКІ ЗАГАЛЬНІ ПОЗИЦІЇ ДО ПОБУДОВИ ТЕЗИ

Твердження повинні бути короткими, але переконливими. Твердження повинні бути обґрунтованими: або логікою, або емпірикою. Читач повинен зрозуміти Ваш текст.

ОФОРМЛЕННЯ ТЕЗ

Вимоги до оформлення тез визначаються оргкомітетом конференції і доводяться до відома всіх учасників. Їх необхідно неухильно дотримуватись. Будь-яке порушення вимог може слугувати причиною відмови оргкомітетом. Звичайний обсяг тез повинен відповідати 1-4 сторінкам друкарського тексту. Інколи вказують кількість слів або знаків. При оформленні тез найчастіше застосовують: шрифт TimesNewRoman, 14, інтервал одинарний, форматдокумент Word. Значну частину займає заголовок, прізвища авторів і назви організацій, де вони працюють. Це зовсім невеликий обсяг, доступний для виразного викладу думок автора.

При підготовці тез наукової доповіді слід дотримуватися таких правил: • у правому верхньому куті розміщують прізвище автора та його ініціали; при необхідності вказують інші дані, які доповнюють відомості про автора (студент, аспірант, викладач, місце роботи або навчання); • назва тез доповіді; • виклад змісту доповіді. Посилання на використані джерела або цитати в тезах доповіді використовуються рідко. Допускається пропуск цифрового чи фактичного матеріалу. Виступаючи на науковій конференції, можна посилатися на опубліковані тези доповіді і спинитися на одній із основних (дискусійних) тез.

ТИПОВІ ПОМИЛКИ, ЩО ЗУСТРІЧАЮТЬСЯ В ТЕЗАХ

Невдалі назви, в яких не позначена проблема. Неповний список ключових слів або випадкове включення слів до складу ключових. Заміна тез рефератом. Невиправдана гіпертрофія преамбули за рахунок скорочення основного тезового викладу. Недостатня висвітленість теми тез, що створює враження поверховості. Змістовна невідповідність тез, порушення логіки, наприклад, спочатку йдеться про результати дослідження, а в кінці про його актуальність і мету. Неконкретність завершальної тези, відсутність чітких висновків. Порушення культури мови: випробуваний замість апробований, різні види повторів, зокрема тавтологія (в процесі роботи був розроблений метод обробки) тощо.

Оформлення цитувань та посилань. Види та вимоги до цитувань

Цитування – пряме використання першоджерела з посиланням на нього. Пряме – дослівне цитування автора. Непряме – виклад думок, ідей автора своїми словами, використовуючи перефразування та узагальнення.

Загальні вимоги до цитування

- текст цитати береться у лапки, наводиться в тій граматичній формі, в якій він поданий у джерелі

- цитування повинно бути повним, без скорочення авторського тексту і без перекручень думок автора

- пропуск слів, речень, абзаців при цитуванні допускається без перекручення авторського тексту і позначається трьома крапкам

- кожна цитата обов'язково супроводжується посиланням на джерело

- при непрямому цитуванні (переказі, викладенні думок інших авторів своїми словами) слід бути точним у викладанні думок автора

- якщо необхідно виявити ставлення автора наукової роботи до окремих слів або думок з цитованого тексту, то після них у круглих дужках ставлять знак оклику або знак запитання

- якщо автор використовуючи цитати виділяє в ній деякі слова, то слід зробити після тексту спеціальне застереження, поставити крапку, потім тире і вказати ініціали автора процитованого тексту, а застереження взяти в круглі дужки.

Приклади застережень: (курсив наш. – О. П.), (підкреслено мною. – О. П.).

Цитуючи чужі роботи перевірте, чи:

- використали в тексті прямі цитати з джерел

- надали повне цитування, без скорочення авторського тексту і перекручення думок автора

- взяли цитований текст у лапки, вказали посилання на джерело

- вказали в дужках прізвище автора після викладення основної ідеї

- вилучили певні фрагменти для уникнення довгого цитування та позначили трикрапкою

- подали пояснення, які розривають текст цитати, у квадратні дужки

- граматично узгодили з авторським текстом цитати.

Використання чужих ідей, фактичного матеріалу, цитування без посилання на джерело, запозичення є порушенням авторського права і розцінюється як плагіат, привласнення чужого авторства, видача чужого твору або винаходу за свій. Переклад не дослівного авторського тексту не вимагає цитування, але передбачає посилання на джерело.

Посилання

Посилання – сукупність бібліографічних відомостей про цитований, розгорнутий або згаданий у тексті документа інший документ, достатній для його загального характеризування, ідентифікування й пошуку:

- посилання дають змогу перевірити вірогідність і точність поданих цитат, формул, статистичних даних, фактів і відомостей, запозичених з інших видань;
- можливість виявити та знайти ці першоджерела;
- ознайомитися з літературою з теми дослідження, зокрема з працями, в яких питання висвітлено докладніше, ніж у цій публікації, або аргументовано інший погляд. Посилання в наукометрії допомагають визначити актуальність і значущість публікації, її вплив на розвиток досліджень у певній галузі.

ЗАГАЛЬНІ ПРАВИЛА ЦИТУВАННЯ та ПОСИЛАННЯ:

Правильне використання цитат та оформлення посилань у наукових роботах є важливою складовою дотримання принципів академічної доброчесності та сприяє якісному інтегруванню українських дослідників у світову систему наукової комунікації.

✓ посилання на джерела в тексті наукової роботи слід зазначати порядковим номером за переліком посилань, виділеним двома квадратними дужками, наприклад “...у працях [2 – 6]...”;

✓ коли в тексті наукової роботи необхідно зробити посилання на складову частину або на конкретні сторінки відповідного джерела, їх можна наводити у

виносках або у квадратних дужках. При цьому номер посилання має відповідати його бібліографічному опису за переліком посилань;

✓ посилання на ілюстрації наукової роботи слід вказувати порядковим номером ілюстрації, наприклад “рис. 1.1”, а посилання на формули наукової роботи – порядковим номером формули в дужках, наприклад “...у формулі (2.1)”;

✓ на всі таблиці наукової роботи повинні бути посилання в тексті, при цьому слово “таблиця” пишуть скорочено, наприклад “...у табл. 2.1”;

✓ у повторних посиланнях на таблиці та ілюстрації треба вказувати скорочено слово “дивись”, наприклад “див. табл.3.2”;

✓ для підтвердження власних аргументів посиланням на авторитетне джерело або для критичного аналізу друкованого твору слід наводити цитати;

✓ текст цитати починається і закінчується лапками і наводиться в тій граматичній формі, в якій він поданий у джерелі, із збереженням особливостей авторського написання; наукові терміни, запропоновані іншими авторами, не виділяються лапками, за винятком тих, що викликали загальну полеміку; у цих випадках використовується вираз “так званий”;

✓ цитування повинно бути повним, без довільного скорочення авторського тексту і без перекручень думок автора; пропуск слів, речень, абзаців при цитуванні допускається без перекручення авторського тексту і позначається трьома крапками, які можуть ставитися у будьякому місці цитати (на початку, всередині, на кінці); якщо перед випущеним текстом або за ним стояв розділовий знак, то він не зберігається;

✓ кожна цитата обов’язково супроводжується посиланням на джерело;

✓ при непрямому цитуванні (переказі, викладі думок інших авторів своїми словами), слід давати відповідні посилання на джерело; якщо виявляється ставлення автора статті до окремих слів або думок з цитованого тексту, то після них у круглих дужках ставлять знак оклику або знак питання;

✓ якщо автор статті, наводячи цитату, виділяє в ній деякі слова, робиться спеціальне застереження, тобто після тексту, який пояснює виділення, ставиться крапка, потім дефіс і вказуються ініціали автора статті, а весь текст застереження вміщується у круглі дужки. Варіантами таких застережень є: (курсив наш. – М.Х.), (підкреслено мною. – М.Х.) та ін.

На допомогу науковцям створено сервіс для автоматизованого оформлення бібліографічних посилань – Citebook (згідно ДСТУ 8302:2015).

САМОСТІЙНА РОБОТА

ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА

Однією із важливих складових вивчення курсу «Теорія і методика наукового дослідження та основи академічного письма» у сучасній вищій школі є самостійна робота студентів. Під час навчального процесу вона сприяє активізації засвоєння студентом знань та їх реалізації, а також формує вміння навчатися і потяг до наукової роботи. Самостійна робота є основним засобом набуття знань у вільний від занять час.

Мета самостійної роботи – сприяти якнайглибшому засвоєнню студентами знань з дисципліни «Теорія і методика наукового дослідження та основи академічного письма», ознайомити їх з основним понятійно-категоріальним апаратом та методами написання наукової роботи.

Методичні рекомендації щодо забезпечення самостійної роботи дають можливість студентам глибше ознайомитися з темами або окремими питаннями, які не були винесені на лекційні або семінарські заняття. Вони передбачають опанування в повному обсязі навчальної програми та формуванню самостійності як особистісної риси та важливої професійної якості, сутність якої полягає в умінні систематизувати, планувати та контролювати власну діяльність.

Завданням самостійної роботи студентів є засвоєння певних знань, умінь, навичок, закріплення та систематизація здобутих знань, їх застосування при виконанні практичних завдань та наукових робіт, а також виявлення прогалин у системі знань із предмета.

Самостійна робота студентів з дисципліни «Теорія і методика наукового дослідження та основи академічного письма» становить приблизно 2/3 часу,

необхідного для виконання основної освітньої програми. Зміст самостійної роботи визначається навчальною програмою дисципліни, методичними матеріалами, завданнями викладача.

У ході вивчення дисципліни студенти знайомляться з теоретико-методологічними засадами, предметом, об'єктом, метою, завданням та функціями пізнавальної діяльності. Суть навчальної дисципліни полягає у висвітленні теоретичних основ, питань методики, технології та організації науково-дослідницької діяльності, тобто теоретичного й практичного підґрунтя для ефективного проведення наукових досліджень студентами.

Загалом виконання зазначених аспектів дає можливість студентам:

Знати:

- методологію історичного дослідження;
- основний фактичний матеріал з теорії і методики наукового дослідження.

Простежити:

- зв'язок теорії і методики наукового дослідження з дисциплінами спеціалізації, науковим семінаром, написанням курсової, дипломної, магістерської роботи.

Встановити:

- фактичний і теоретичний матеріал з кожної теми, що доповнюється лекційним матеріалом і виноситься на обговорення;
- загальні принципи наукового пізнання, теоретичні аспекти пізнання в історії.

Вміти

- з допомогою наукових методів здійснювати характеристику історичних знань;
- застосовувати набуті знання при вивченні нормативних курсів історичних дисциплін, підготовці курсових та інших творчих досліджень, у краєзнавчій роботі;
- володіти навиками роботи з історичними джерелами;
- застосовувати методологію історії до вивчення історичних процесів.

Методичні рекомендації щодо забезпечення самостійної роботи з дисципліни «Теорія і методика наукового дослідження та основи академічного письма» спрямовані на те, щоб дати студентам знання теоретичних основ, а також застосування ними здобутих знань, вмінь і навичок на практиці.

Так, студенти в результаті освоєння матеріалів самостійної роботи повинні аналізувати:

- стан історичної науки в Україні;
- науку як сферу людської діяльності;
- наукову діяльність та її види;
- науково-дослідницьку діяльність студентів (НДДС);
- історичну науку як систему;
- функції історичної науки;
- принципи історичного пізнання, їхні поняття і значення;
- методи історичного дослідження, їхнє відношення до дослідницьких принципів;
- основні форми історичного знання;
- етапи історичного дослідження;
- послідовність і чергування форм історичного знання і етапів пізнання в практиці історичного дослідження;
- особливості теоретичного знання;
- історіографію як історію історичної науки;
- бібліографічну евристику як теорію і методику пошуку книжкової інформації;
- наукову проблему, тему і назву дослідження;
- логічний та історичний підходи до конструювання дослідження;
- значення оволодіння логікою й методикою історичного дослідження для професійної підготовки історика.

ПИТАННЯ ДЛЯ САМОСТІЙНОГО ОПРАЦЮВАННЯ

1. Наукова публікація: поняття, функції, основні види.
2. Наукова монографія.
3. Наукова стаття.
4. Тези наукової доповіді.
5. Методика підготовки та оформлення публікації.
6. Техніка написання тексту.
7. Реферат.
8. Доповідь (повідомлення).
9. Соціологічне дослідження.
10. Спостереження.
11. Експеримент.
12. Описання як компонент історичного дослідження, як пізнавальна структура.
13. Джерелознавча евристика як теорія і методика пошуку джерельної інформації.
14. Методика роботи з масовими джерелами.
15. Місце логіки історичної науки в структурі філософії історії.
16. Методика як сукупність дослідницьких прийомів і принципів.
17. Ментальність як предмет історичного вивчення.
18. Ділове листування.
19. Ділове спілкування.
20. Ділова розмова по телефону.

ПИТАННЯ ДЛЯ САМОКОНТРОЛЮ ЗНАТЬ ПО ТЕМАХ ДИСЦИПЛІНИ

ЕТАПИ ФОРМУВАННЯ ТЕОРЕТИЧНОЇ ІСТОРІЇ (2 год)

Питання для самоконтролю

1. Охарактеризувати суть поняття «прагматична історія».
2. Який період і чому називають «віком історії»?
3. Чи можна з допомогою інтелектуальних гіпотез пояснити еволюцію людства?
4. Назвати напрями інтелектуально-теоретичної історії.
5. В чому полягає зміст герменевтики?
6. Визначити суть нарративної філософії історії.

ІСТОРІЯ ЯК ОБ'ЄКТ ПІЗНАННЯ (2 год)

Питання для самоконтролю

1. Чи можна стверджувати, що в історії є закони? Обґрунтувати відповідь.
2. В чому полягає суть історичної закономірності?
3. Пояснити поняття «подвійна суб'єктивізація».
4. Чому історичне пізнання завжди має реконструктивний характер?
5. Від чого залежить об'єктивність суб'єкта пізнання?

ОРГАНІЗАЦІЯ ДІЯЛЬНОСТІ СУБ'ЄКТА ПІЗНАННЯ (2 год)

Питання для самоконтролю

1. Яке значення для наукової творчості відіграє самоорганізація праці дослідника?
2. Назвати творчі та ділові якості науковця.
3. Від чого залежить ефективність наукової творчості дослідника?
4. Чи можна стверджувати про існування абсолютно «об'єктивного історика»?
5. Яку роль відіграє джерелознавство у теорії і методиці аналізу джерел?

МЕТОДОЛОГІЯ ТА МЕТОДИ ІСТОРИЧНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ (2год)

Питання для самоконтролю

1. Яке значення в науковому пізнанні відіграє методологія історичної науки?
2. Які функції виконує методологія?
3. Пояснити суть принципу історизму.
4. В чому полягає значення принципу всебічності і цілісності?
5. Чи може дослідник не застосовувати в науковому пізнанні методи дослідження?

ОСНОВНІ ЕТАПИ ІСТОРИЧНОГО ПІЗНАННЯ (2 год)

Питання для самоконтролю

1. В чому полягає основне завдання теорії?
2. Визначити структуру базисного рівня.
3. В чому полягає своєрідність ідеї?
4. Які основні питання вирізняють в історії?
5. В чому полягає проблема істинності історичних знань?

ПРАКТИКА НАПИСАННЯ НАУКОВОГО ДОСЛІДЖЕННЯ (2 год)

Питання для самоконтролю

1. З якою метою у вищому навчальному закладі виконується курсова робота?
2. Назвати основні етапи роботи над науковим дослідженням.
3. В чому полягає завдання курсового дослідження?
4. Чим відрізняється курсова робота від дипломного дослідження?
5. На якому етапі здійснюється робота над складанням списку використаної літератури?

РОБОТА З НАУКОВОЮ ЛІТЕРАТУРОЮ (2 год)

Питання для самоконтролю

1. На якому етапі пізнавальної діяльності дослідника здійснюється формування інформаційної бази дослідження?

2. У чому полягає суть створення бібліографії з теми дослідження?
3. Від чого залежить репрезентативність історичних даних?
4. Яке значення відіграє проблема історичного джерела у роботі з науковою літературою?
5. Назвати типи вираження історичної інформації.

ОРГАНІЗАЦІЯ НАУКОВО-ДОСЛІДНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ СТУДЕНТА

(4 год)

Питання для самоконтролю

1. Які основні вимоги висуваються до курсових і дипломних робіт?
2. З яких етапів складається процес роботи над дослідженням?
3. За якою схемою формулюються назва і мета дослідження?
4. На якому етапі роботи можна оформляти чистовий варіант дослідження?
5. Які аспекти включає процедура захисту роботи?

ІНДИВІДУАЛЬНА НАВЧАЛЬНА РОБОТА З СТУДЕНТАМИ

Написання рефератів за темами

1. Основні напрямки і школи історичної науки в XIX – XX ст.
2. Роль особи в історії.
3. Роль джерелознавства у науковій творчості дослідника.
4. Методологія історичної науки.
5. Проблема істинності наукових знань в методології історії.
6. Написання реферату на тему своєї курсової роботи.
7. Сучасний стан джерелознавства і завдання подальшого розвитку в Україні.
8. Наука як сфера людської діяльності.
9. Психологія і технологія наукової творчості.
10. Організація і проведення соціологічних досліджень.
11. Основні риси і здобутки прагматичної історії.
12. Парадигми інтелектуально-генетичної історії.
13. Зміст соціологічної історії.
14. Найважливіші течії і школи історичної науки XX ст.
15. Особливості історії як об'єкту пізнання.
16. Бібліографічна та архівна евристика.
17. Історіографія як історія історичної науки.
18. Джерелознавство як наукова галузь знань.
19. Історія та історична наука як пізнавальний процес.
20. Поняття, функції та основні види наукових публікацій.

Методичні рекомендації щодо підготовки реферативної роботи об'ємом 12 сторінок включають в себе застосування відповідної методології.

Структура написання студентом реферату складається із наступних семи обов'язкових елементів:

- Вступна частина;
- Аналіз використаної літератури по темі (на 2-3 абзаци);
- Характеристика обраної теми та перспективність її дослідження;
- Визначити основні параметри викладу матеріалу;
- Навести історичний ілюстративний матеріал, що підтверджує вашу аргументаційну базу;
- Висновок;
- Список використаної літератури.

ТЕСТОВІ ЗАВДАННЯ

Назвати метод, який розкриває рух і зміни об'єкту дослідження у часі:

- А) історичний;
- Б) логічний;
- В) типологічний.

Враховання суперечливості, яка закладена у самій суті об'єднання елементів у структуру передбачає:

- А) історичний;
- Б) логічний;
- В) системно-структурний.

Історичне пізнання – це:

- А) історичний факт;
- Б) історичне джерело;
- В) історичне дослідження.

Процес історичного пізнання – це:

- А) історична подія;
- Б) історичне дослідження;
- В) історичний факт.

Хроніка є видом:

- А) історичного пізнання;
- Б) наративу;
- В) методології.

Зобов'язує дослідника строго дотримуватись рамок простору і часу при поясненні минулих явищ:

- а) принцип історизму;
- б) системно-структурний метод;
- в) історичне джерело.

Об'єктом історичного пізнання виступає:

- А) дослідник;

- Б) історичний факт;
- В) метод дослідження.

Етап реконструкції передбачає:

- А) вибір теми дослідження;
- Б) опрацювання літератури;
- В) встановлення історичних фактів.

Інша назва пояснювального етапу діяльності дослідника:

- А) емпіричний;
- Б) теоретичний;
- Інформаційний.

Для будови історичної наррації необхідні певні засоби, серед яких виділяють:

- А) історичне джерело;
- Б) історичний факт;
- В) історичну уяву.

Завершальним етапом історичного пізнання є:

- А) пояснювальний;
- Б) нарративний;
- В) інформаційний.

Особливість історичного пізнання, спрямована від наслідку до причини – це:

- А) історизм;
- Б) ретроспективність;
- В) нарративізм.

Описовість в історичному пізнанні – це:

- А) історизм;
- Б) ретроспективність;
- В) нарративізм.

Прояви соціального життя у всіх їх конкретності, взаємозв'язку і багатоманітності вивчає:

- А) історія;
- Б) методологія;
- В) нарративізм.

Історичне пізнання є:

- А) завжди об'єктивним;
- Б) завжди суб'єктивним;
- В) інколи об'єктивним чи суб'єктивним.

Складання дослідницьких завдань історичного пізнання проводиться на:

- А) інформаційному етапі;
- Б) підготовчому етапі;
- В) етапі реконструкції.

Порівняльний метод відноситься до:

- А) загальнонаукових;
- Б) спеціально-наукових;
- В) конкретно-наукових.

Відображення істориком минулої дійсності на основі фактів джерел – це:

- А) науково-історичний факт;
- Б) історичне джерело;
- В) історичне дослідження.

Інформаційний етап у роботі дослідника полягає в:

- А) виборі теми дослідження;
- Б) опрацювання літератури;
- В) встановленні історичних фактів.

Послідовне розкриття зародження і розвитку історичних об'єктів передбачає:

- А) генетичний;
- Б) логічний;
- В) типологічний.

Система поглядів, теоретичних положень, основних думок щодо об'єкта дослідження, які об'єднані певною головною ідеєю – це

- А) теорія;
- Б) наукова концепція;
- В) наукова школа.

Суб'єктом в історичному пізнанні виступає:

- А) історичне явище;
- Б) дослідник;
- В) історичне джерело.

Історик є:

- А) історичною особою;
- Б) об'єктом пізнання;
- В) суб'єктом пізнання.

Прагматична історія – це:

- А) донаукова історія;
- Б) наукова історія;
- В) принцип дослідження.

Дослідження, характерне своїми особливими цілями, методами отримання і перевірки нових знань – це:

- А) знання;
- Б) незнання;
- В) пізнання.

Особа, яка генерує ідею, збирає та опрацьовує наукову інформацію та відправляє її, є:

- А) комунікат;
- Б) комунікант;
- В) реципієнт.

Пізнання, результати якого виступають як система понять, законів і теорій – це:

- А) науковець;
- Б) наукове дослідження;
- В) комунікат.

Творчий колектив дослідників різних поколінь, які діють під керівництвом визнаного лідера – це:

- А) науковий факт;
- Б) наукова комунікація;
- В) наукова школа.

Обмін науковою інформацією між ученими і спеціалістами – це:

- А) науковий факт;
- Б) наукова комунікація;
- В) наукова школа.

Вчення про принципи, форми і способи науково-дослідницької роботи:

- А) наукова діяльність;
- Б) науковий факт;
- В) методологія.

Система поглядів, теоретичних положень, основних думок щодо об'єкта дослідження, які об'єднані певною головною ідеєю:

- А) теорія;
- Б) наукова концепція;
- В) наукова школа.

СИСТЕМА ОЦІНЮВАННЯ НАВЧАЛЬНОЇ ДИСЦИПЛІНИ

Система оцінювання навчальної дисципліни																	
<p style="text-align: center;">Загальна система оцінювання навчальної дисципліни</p>	<p>Структура розподілу балів у ході аудиторно-самостійної роботи студентів (вересень – грудень):</p> <p>1) усні відповіді на семінарських заняттях з використанням візуалізованих презентацій своїх відповідей – 30 балів (три оцінки на дев'яти семінарських заняттях);</p> <p>2) індивідуальна робота: – 20 балів;</p> <p>3) контрольна робота (по темах семінарських занять) – 20 балів;</p> <p>4) колоквиум (тестові завдання по лекційному матеріалі) – 30 балів;</p> <p>Загальна кількість – 100 балів.</p> <table border="1" style="width: 100%; border-collapse: collapse; margin-top: 10px;"> <thead> <tr> <th style="width: 20%;">Вид контролю</th> <th style="width: 15%;">Поточний контроль</th> <th style="width: 20%;">Контрольна робота</th> <th style="width: 15%;">Колоквиум</th> <th style="width: 30%;">Індивідуальне завдання</th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td style="text-align: center;">Максимальна кількість балів, яку може набрати студент</td> <td style="text-align: center;">30</td> <td style="text-align: center;">20</td> <td style="text-align: center;">30</td> <td style="text-align: center;">20</td> </tr> </tbody> </table>	Вид контролю	Поточний контроль	Контрольна робота	Колоквиум	Індивідуальне завдання	Максимальна кількість балів, яку може набрати студент	30	20	30	20						
Вид контролю	Поточний контроль	Контрольна робота	Колоквиум	Індивідуальне завдання													
Максимальна кількість балів, яку може набрати студент	30	20	30	20													
<p style="text-align: center;">Вимоги до письмових робіт</p>	<p>Контрольна робота проводиться у письмовому вигляді, має декілька варіантів формалізованих завдань рівнозначної складності, на виконання яких відводиться 45 хвилин. Кожен варіант містить 7 завдань (1 – 2 –теоретичні, 3 – знання термінів, 4–7 – тестові завдання).</p> <p>Розв'язуючи завдання контрольної роботи, студент повинен продемонструвати не репродуктивну, а творчу розумову, креативну діяльність.</p> <p style="text-align: center;">Критерії оцінки виконання контрольної роботи</p> <p>Оцінка за виконання контрольної роботи виставляється у 20 балах: 1- 10 балів, 2 – 3 бали, 3 – 3 бали, 4-7 – по 1 балу.</p> <table border="1" style="width: 100%; border-collapse: collapse; margin-top: 10px;"> <thead> <tr> <th style="width: 10%;">Бал</th> <th style="width: 90%;">Критерії оцінювання навчальних досягнень за теоретичне (перше) завдання</th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td style="text-align: center;">1</td> <td></td> </tr> <tr> <td style="text-align: center;">2</td> <td></td> </tr> <tr> <td style="text-align: center;">3</td> <td></td> </tr> <tr> <td style="text-align: center;">4</td> <td></td> </tr> <tr> <td style="text-align: center;">5</td> <td></td> </tr> <tr> <td style="text-align: center;">6</td> <td></td> </tr> <tr> <td style="text-align: center;">7</td> <td></td> </tr> </tbody> </table>	Бал	Критерії оцінювання навчальних досягнень за теоретичне (перше) завдання	1		2		3		4		5		6		7	
Бал	Критерії оцінювання навчальних досягнень за теоретичне (перше) завдання																
1																	
2																	
3																	
4																	
5																	
6																	
7																	

	1-2	<p>У студента (ки) елементарні знання фактичного матеріалу (до 25%), відсутні уміння і навички, тому не здатен (на) їх використати на практиці; у письмовій роботі є суттєві помилки (більше 75%). Не вміє систематизувати, співставляти, аналізувати, доводити, порівнювати історичний матеріал. Не володіє історичним критичним мисленням, аналізом і синтезом. Не здатен оцінювати суспільні явища, процеси і тенденції в Україні. Відсутня об'єктивна і неупереджена аргументація. Не має синтетичного мислення, безвідповідально ставиться до обраного фаху.</p>
	3-6	<p>Ознайомлений(а) з досягненнями вітчизняної історіографії, джерелознавства. Посередньо знає джерелознавчу термінологію і володіє понятійним апаратом, не вміє систематизувати, співставляти, аналізувати, доводити, порівнювати історичні джерела. Посередньо володіє історичним критичним мисленням, аналізом і синтезом. Здатен (на) посередньо оцінювати та інтерпретувати джерела з історії України, до кінця не здатен (на) інтегрувати знання для розв'язання власних та суспільних проблем. Не може переконливо аргументувати. Не має синтетичного мислення, враховує гендерний підхід, поважає різноманітність та мультикультурність в Україні. Демонструє вдосконалення з низьким рівнем автономності здобуті під час навчання компетенції.</p>
	7-8	<p>Студент(ка) має глибокі і повні знання програмного матеріалу, усвідомлені уміння і навички, здатен(на) щодо їх застосування на практиці; відповідь чітка і практично завершена, є незначні помилки (не більше 4). Ознайомлений(а) з найновішими досягненнями вітчизняної і зарубіжної історіографії, джерелознавства, науковими концепціями, та, головне вміє їх використовувати під час відповіді на запитання. Вміє класифікувати історичні джерела, але не достатньо їх інтерпретує. Знає наукову термінологію, володіє понятійним апаратом, добре орієнтується в історичній хронології, володіє просторовою компетенцією; створює розумний баланс між соціальною, економічною, політичною і</p>

	<p>культурною складовою історії, вміє систематизувати, співставляти, аналізувати, доводити, порівнювати історичний матеріал. Демонструє вдосконалення з достатнім рівнем автономності здобуті під час навчання компетенції.</p> <p>9-10 Студент(ка) виявляє глибокі, повні, цілісні, міцні і творчо засвоєні знання програмного матеріалу, усвідомлені уміння і навички, необхідні для роботи в навчальних закладах середньої освіти; відповідь чітка і завершена, у відсутні помилки (не більше 2). Ознайомлений(а) з найновішими досягненнями вітчизняної і зарубіжної історіографії, джерелознавства, науковими концепціями, та, головне вміє їх використовувати під час відповіді на запитання, вміє ставити під сумнів сталі принципи та ідеї. Знає наукову термінологію. На високому рівні володіє історичним критичним мисленням, аналізом і синтезом. Здатен (на) самостійно на основі сформованих ціннісних орієнтирів оцінювати суспільні явища, процеси і тенденції в Україні. Демонструє вдосконалення з високим рівнем автономності здобуті під час навчання компетенції.</p>				
<p>Індивідуальне завдання з курсу «Теорія і методика наукових досліджень та основи академічного письма» передбачає підготовку окремих складових студентської наукової роботи.</p> <p>Структура індивідуальної роботи складається із наступних обов'язкових елементів:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Титульний аркуш; • Зміст; • Вступна частина; • Список використаної літератури. <p style="text-align: center;">Критерії оцінювання індивідуального завдання</p>	<table border="1" style="width: 100%; border-collapse: collapse;"> <thead> <tr> <th style="text-align: center;">Критерії</th> <th style="text-align: center;">Бали</th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td style="padding: 5px;">Повноцінна підготовка окремих складових наукової роботи з відображенням авторської позиції. При захисті використовує значний обсяг джерел і літератури, висновки самостійні, тези здійснені на високому рівні, студент створив значну кількість роздаткового матеріалу. Демонструє на високому рівні</td> <td style="text-align: center; vertical-align: top;">17-20 балів</td> </tr> </tbody> </table>	Критерії	Бали	Повноцінна підготовка окремих складових наукової роботи з відображенням авторської позиції. При захисті використовує значний обсяг джерел і літератури, висновки самостійні, тези здійснені на високому рівні, студент створив значну кількість роздаткового матеріалу. Демонструє на високому рівні	17-20 балів
Критерії	Бали				
Повноцінна підготовка окремих складових наукової роботи з відображенням авторської позиції. При захисті використовує значний обсяг джерел і літератури, висновки самостійні, тези здійснені на високому рівні, студент створив значну кількість роздаткового матеріалу. Демонструє на високому рівні	17-20 балів				

	<p>здатність використати знання, уміння і навички, необхідні для роботи в навчальних закладах середньої освіти. Може критично ставитися до результатів своєї праці, бачить шляхи подолання труднощів, виявляє усвідомлення необхідності удосконалення професійних якостей.</p>	
	<p>Обґрунтоване розкриття проблеми. Вміє організовувати пошук, аналіз та інтерпретацію історичної інформації; може використовувати сучасні інформаційно-технологічні ресурси у навчальній діяльності. Демонструє на достатньому рівні здатність використати знання, уміння і навички, необхідні для роботи в навчальних закладах середньої освіти. Може критично ставитися до результатів своєї праці, виявляє усвідомлення необхідності удосконалення професійних якостей.</p>	13-16 балів
	<p>Тема розкрита неповно. Демонструє на посередньому рівні здатність використати знання, уміння і навички, необхідні для роботи в навчальних закладах середньої освіти. Може критично ставитися до результатів своєї праці, виявляє певне усвідомлення необхідності удосконалення професійних якостей.</p>	9-12 балів
	<p>Робота суто компілятивного рівня. Студент може репродуктивно відтворити змісту історичних джерел, однак у його відповіді є помилки. Вміє організовувати пошук історичної інформації, але не може її оформити належним чином. Не достатньо використовує сучасні інформаційно-технологічні ресурси під час підготовки завдання. Визначає роль людського фактора в історії, однак без необхідної аргументації.</p>	5-8 балів
	<p>Проаналізовано лише окремий аспект. Захист завдання спрощений, із значними помилками. Не здійснено пошук</p>	1-4 бали

	джерельної інформації. Відсутня будь-яка аргументація. Відсутні самостійні висновки і синтетичні зв'язки. Не здатен використати наявний матеріал для роботи в школі. ІКТ використано недоречно. Не виявляє усвідомлення необхідності удосконалення професійних якостей.	
	Завдання не зараховано	0 балів
Семінарські заняття	<p>Тема 1. Роль організаційно-діяльнісних умінь у формуванні компетентного учня-дослідника.</p> <p>Тема 2. Основні етапи історичного пізнання. Практичне завдання: Підготовка навчально-методичного комплексу для використання в школі.</p> <p>Тема 3. Методологія та методи наукового дослідження.</p> <p>Тема 4. Практика написання наукового дослідження.</p> <p>Тема 5. Методика організації науково-педагогічних досліджень.</p> <p>Тема 6. Організація науково-дослідницької діяльності студента. Практичне завдання: Підготовка навчально-методичного комплексу для використання в школі.</p> <p>Тема 7. Академічна доброчесність. Етичний кодекс ученого.</p> <p>Тема 8. Головні засади академічного письма.</p> <p>Тема 9. Академічний текст: основні категорії, види, змістове наповнення.</p> <p>Семінарські заняття покликані утвердити у студентів конкретні знання з дисципліни, розвивати мислення, формувати навички написання наукових робіт, публічних виступів, умінню проводити дискусії на актуальні теми з теорії і методики наукового дослідження.</p> <p>Принципи оцінювання роботи студентів на семінарських заняттях</p> <p>Оцінювання знань студентів на семінарських заняттях проводиться за 5-ти бальною шкалою. На занятті пропонується якісне оцінювання знань студентів шляхом виставлення балів від «1» до «5». Позначення «0» виставляється студентові за відмову від відповіді на занятті через непередготовленість, що впливатиме на його підсумкову рейтингову оцінку в кінці семестру. Кожен студент зобов'язаний взяти участь не менше як на одній третині семінарських занять, проведених у групі впродовж семестру.</p> <p>Пропущене заняття або негативну оцінку студент зобов'язаний «відпрацювати» у формі, визначеній викладачем. При цьому може виставлятися оцінка, а</p>	

попередня не впливатиме на середній бал студента.

Завдання контролю знань студентів під час проведення семінарських занять зводяться до того, щоб:

- виявити обсяг, глибину і якість сприйняття (засвоєння) матеріалу, що вивчається;
- визначити недоліки у знаннях і намітити шляхи їх усунення;
- виявити ступінь відповідальності студентів і ставлення їх до роботи;
- стимулювати інтерес студентів до предмета і їх активність у пізнанні.

Контроль знань студентів під час проведення семінарських занять може відбуватись в наступних **формах**:

- детальний усний аналіз поставлених питань;
- вибіркове усне опитування «з місця»;
- дискусійне обговорення питань;
- індивідуальне розв'язування практичних завдань, проблемних запитань чи завдань;
- фронтальне стандартизоване опитування за картками, тестами протягом 5-10 хв;
- письмова (до 30 хв.) самостійна робота по варіантах тощо.

Критерії поточної оцінки («відмінно», «добре», «задовільно», «незадовільно»)

Оцінка «п'ять» ставиться, якщо студент(ка) виявляє глибокі, повні, цілісні, міцні і творчо засвоєні знання програмного матеріалу, усвідомлені уміння і навички, необхідні для роботи в навчальних закладах середньої освіти; відповідь чітка і завершена, у письмовій роботі не повинно бути помилок. Ознайомлений(а) з найновішими досягненнями вітчизняної і зарубіжної історіографії, джерелознавства, науковими концепціями, та, головне вміє їх використовувати під час відповіді на запитання, вміє ставити під сумнів сталі принципи та ідеї. Знає теорію і методику науково-дослідницької діяльності, володіє понятійним апаратом, відмінно орієнтується в історичній хронології, володіє просторовою компетенцією (інтелектуальні операції, що дають змогу бачити за умовно-площинними зображеннями історичні факти, події та явища); створює розумний баланс між соціальною, економічною, політичною і культурною складовою історії, вміє систематизувати, співставляти, аналізувати, доводити, порівнювати джерела з історії України. Повною мірою володіє історичним критичним мисленням, аналізом (вміти

класифікувати джерельну інформацію на компоненти, розуміючи їх взаємозв'язки та організаційну структуру). Здатен (на) самостійно на основі сформованих ціннісних орієнтирів оцінювати суспільні явища, процеси і тенденції в Україні, дотримуючись принципів наукової об'єктивності й неупередженості, пропонувати способи розв'язання суспільних проблем, що дозволить в умовах неповної (недостатньої) інформації інтегрувати знання для розв'язання власних та суспільних проблем; буде переконливою аргументацією, рецензує відповіді ровесників. Вміє організовувати комплексний пошук, неупереджений аналіз та інтерпретацію історичних джерел (як українською, так й іноземними мовами); може використовувати сучасні інформаційно-технологічні ресурси у навчальній діяльності. Може використати інноваційні технології. Має аналітичне та синтетичне мислення. Бере активну участь у групових формах роботи в межах етики професійних взаємин, зокрема дискусіях, прес-конференціях, формує аргументацію, базовану на здобутих знаннях, демократичних переконаннях і гуманістичних цінностях; застосовує оптимальну стратегію діяльності, бере на себе відповідальність; проводить рефлексію, самооцінку та коригування пізнавальної діяльності; вміє долати труднощі, вдосконалює з високим рівнем автономності здобуті під час навчання компетенції тощо. Використовує під час навчання джерельний матеріал, здатен(на) його пропагувати через просвітницьку діяльність. Керується моральними та етичними нормами, з повагою і розумінням ставитися до інших світоглядних позицій, враховує гендерний підхід, поважає різноманітність та мультикультурність в Україні.

Оцінка «чотири» ставиться, якщо студент(ка) має глибокі і повні знання програмного матеріалу, усвідомлені уміння і навички, здатен (на) щодо їх застосування на практиці; відповідь чітка і практично завершена, у письмовій роботі є незначні помилки. Ознайомлений(а) з найновішими досягненнями вітчизняної історіографії, джерелознавства, науковими концепціями, та, головне вміє їх використовувати під час відповіді на запитання. Знає історичну термінологію і наукову періодизацію, володіє понятійним апаратом, добре орієнтується в історичній хронології, володіє просторовою компетенцією (інтелектуальні операції, що дають змогу бачити за умовно-площинними зображеннями історичні факти, події та явища); створює розумний баланс між соціальною, економічною, політичною і культурною

складовою історії, вмiє класифікувати, систематизувати, співставляти, аналізувати, доводити, порівнювати джерельний історичний матеріал. Достатньо володіє історичним критичним мисленням, аналізом і синтезом. Здатен (на) самостійно на основі сформованих ціннісних орієнтирів оцінювати суспільні явища, процеси і тенденції в Україні, дотримуючись принципів наукової об'єктивності й неупередженості, пропонувати певні способи розв'язання суспільних проблем, що дозволить в умовах неповної (недостатньої) інформації інтегрувати знання для розв'язання власних проблем; будує аргументацію на основі 2-3 доказів, може рецензувати відповіді ровесників. Вмiє організовувати пошук, аналіз та інтерпретацію історичних джерел (як українською, так й іноземними мовами); може використовувати сучасні інформаційно-технологічні ресурси у навчальній діяльності. Може порівнювати й оцінювати діяльність історичних осіб із позиції загальнолюдських та національних цінностей; визначати роль людського фактора у створенні джерел, однак не може розкрити внутрішні мотиви й зовнішні чинники діяльності історичних осіб.

Має певний рівень аналітичного та синтетичного мислення. Бере участь у групових формах роботи в межах етики професійних взаємин, зокрема дискусіях, прес-конференціях, формує аргументацію (в аргументації зустрічаються окремі неточності), базовану на здобутих знаннях, демократичних переконаннях і гуманістичних цінностях; застосовує оптимальну стратегію діяльності; проводить самооцінку пізнавальної діяльності, вдосконалює з достатнім рівнем автономності здобуті під час навчання компетенції тощо. Використовує під час навчання джерельний матеріал, здатен(на) його пропагувати через просвітницьку діяльність. Керується моральними та етичними нормами, з повагою і розумінням ставитися до інших світоглядних позицій, враховує гендерний підхід, поважає різноманітність та мультикультурність в Україні.

Оцінка «три» ставиться, якщо у студента (ки) є суттєві помилки в знанні фактичного матеріалу (більше 50%), елементарні уміння і навички; не здатен (на) повною мірою використати знання, уміння і навички на практиці; відповідь не чітка і спрощена, у письмовій роботі є суттєві помилки. Ознайомлений(а) з досягненнями вітчизняної історіографії, джерелознавства, науковими концепціями, та не вмiє їх використовувати під час відповіді на запитання, а просто перераховує. Посередньо знає історичну термінологію і

володіє понятійним апаратом, задовільно орієнтується в історичній хронології, не достатньо володіє просторовою компетенцією; не вміє класифікувати, систематизувати, співставляти, аналізувати, доводити, порівнювати джерельний історичний матеріал. Посередньо володіє історичним критичним мисленням, аналізом і синтезом. Здатен (на) посередньо оцінювати суспільні явища, процеси і тенденції в Україні, до кінця не здатен (на) інтегрувати знання для розв'язання власних та суспільних проблем. Не може переконливо аргументувати, рецензії відповідей ровесників поверхові. Вміє організовувати пошук історичних джерел, але не може їх критично проаналізувати. Не використовує сучасні інформаційно-технологічні ресурси у навчальній діяльності. Знає історичну персоналістику, але не може порівнювати й оцінювати діяльність історичних осіб із позиції загальнолюдських та національних цінностей; визначати роль людського фактора в історії, розкривати внутрішні мотиви й зовнішні чинники діяльності історичних осіб.

Не використовує інноваційні технології і не має синтетичного мислення. Бере пасивну участь у групових формах роботи в межах етики професійних взаємин, зокрема дискусіях, прес-конференціях; не застосовує оптимальну стратегію діяльності, не бере на себе відповідальність; не проводить рефлексію, самооцінку та коригування пізнавальної діяльності. Керується моральними та етичними нормами, з повагою і розумінням ставитися до інших світоглядних позицій, враховує гендерний підхід, поважає різноманітність та мультикультурність в Україні. Вдосконалює з посереднім рівнем автономності здобуті під час навчання компетенції.

Оцінка «два» ставиться, якщо у студента (ки) елементарні знання фактичного матеріалу (до 25%), відсутні уміння і навички, тому не здатен (на) їх використати на практиці; відповідь не змістовна і не доречна, у письмовій роботі є суттєві помилки (більше 75%). Не ознайомлений(а) з досягненнями вітчизняної історіографії, джерелознавства, науковими концепціями, та не вміє їх використовувати під час відповіді на запитання. Практично не знає джерелознавчу термінологію (до 25%), незадовільно орієнтується в історичній хронології (до 25%), не володіє просторовою компетенцією; не вміє класифікувати, систематизувати, співставляти, аналізувати, доводити, порівнювати історичний матеріал. Не володіє історичним

	<p>критичним мисленням, аналізом і синтезом. Не здатен (на) оцінювати суспільні явища, процеси і тенденції в Україні. Відсутня об'єктивна і неупереджена аргументація, самооцінка і оцінка інших. Не вміє організовувати пошук історичних джерел, не може їх критично проаналізувати. Не використовує сучасні інформаційно-технологічні ресурси у навчальній діяльності. Знає історичну персоналістику на рівні переліку історичних постатей.</p> <p>Не використовує інноваційні технології і не має синтетичного мислення. У групових формах роботи тільки присутній(я) без особистої відповідальності, стратегії; не дотримується норм професійної етики, не виявляє усвідомлення необхідності удосконалення професійних якостей, не вдосконалює здобуті під час навчання компетенції.</p>
<p>Умови допуску до підсумкового контролю</p>	<p>Належне виконання:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) змісту питань планів семінарських занять (вересень – грудень). Для цього необхідно готувати конспекти семінарських занять. Вітається якісна підготовка візуалізованих презентацій відповідей на семінарські питання. Однак слід пам'ятати, що візуалізована презентація тільки доповнює підготовлену основну відповідь студента (-ки); 2) підготовка індивідуальної роботи впродовж жовтня–листопада. Виконання цих завдань передбачає якісну пошукову працю, творчий підхід до оформлення студентом (-кою) роботи; 3) написання контрольної роботи; 4) задача колоквиуму.
<p>Підсумковий контроль</p>	<p>Підсумковий контроль – залік (грудень):</p> <p>Семестровий контроль у формі заліку передбачає, що підсумкова оцінка (у стобальній шкалі) з навчальної дисципліни визначається як сума оцінок за поточний контроль знань.</p> <p>При обчисленні підсумкового семестрового балу враховується:</p> <p>Поточні оцінки успішності (5 – «відмінно», 4 – «добре», 3 – «задовільно», 2 – «незадовільно») – виставляються під час проведення семінарських занять;</p> <p>Підсумкова оцінка за семінарські заняття виставляється студенту в кінці семестру за результатами роботи на семінарських заняттях і є середнім арифметичним (<u>заокругленим до сотих</u>) всіх отриманих оцінок за семінарські заняття. Отримані «незадовільні» оцінки</p>

враховуються при додаванні оцінок і входять у загальну кількість отриманих оцінок.

Поточний контроль проводиться на всіх видах аудиторних занять. Основне завдання поточного контролю – перевірка рівня підготовки студентів до виконання конкретної роботи. Основна мета поточного контролю – забезпечення зворотного зв'язку між науково-педагогічним працівником та студентами у процесі навчання, забезпечення управління навчальною мотивацією студентів. Інформація, одержана при поточному контролі, використовується як науково-педагогічним працівником для коригування методів і засобів навчання, так і студентами для планування самостійної роботи. Особливим видом поточного контролю є колоквиум. Поточний контроль може проводитись у формі усного опитування або письмового експрес-контролю на практичних заняттях та лекціях, у формі виступів студентів при обговоренні питань на семінарських заняттях, у формі комп'ютерного тестування тощо. Результати поточного контролю враховуються при визначенні підсумкової оцінки з даної навчальної дисципліни.

Студенту, який має наукові публікації, виступи на наукових конференціях, бере активну участь в роботі студентського наукового гуртка, був учасником олімпіад, конкурсів з відповідної (чи суміжної) дисципліни *за поданням наукових керівників чи керівників наукових гуртків та рішенням кафедри* в підсумковий семестровий бал може додаватись **максимально 10 балів за участь в науковій роботі** (за умови, що підсумковий семестровий бал не перевищує 100 балів).

ГЛОСАРІЙ

Абстрагування – метод наукового дослідження, який полягає у мисленому виокремленні суттєвих, істотних ознак, аспектів, відношень предмета, процесу, явища.

Аксиоматичний метод – спосіб побудови наукової теорії у вигляді систем постулатів (аксіом) і правил висновку (аксіоматики), що дозволяють шляхом логічної дедукції отримати підтвердження певної теорії.

Аналіз – мислене або практичне розчленування цілого на частини.

Аналогія – метод пізнання, заснований на перенесенні однієї або кількох характеристик із відомого явища на невідоме.

Висловлювання – думка, виражена розповідним реченням, яка може бути істинною чи помилковою.

Гіпотеза – наукове припущення щодо пояснення явища дійсності, яке потрібно довести на практиці та обґрунтувати теоретично.

Дедукція – метод пізнання, заснований на висновках від загального до часткового (особливого).

Детермінізм – вчення про всезагальний об'єктивний закономірний взаємозв'язок і причинну зумовленість явищ соціоприродного середовища.

Дискурс – організація мовної діяльності (писемної, усної), яка пов'язана з певною проблематикою.

Догматизм – спосіб мислення, за яким певне вчення або положення вважають істиною, не враховуючи конкретних умов життя.

Експеримент – метод пізнання об'єктивної дійсності завдяки науково організованому дослідженню, ініціюванню процесів, явищ.

Епістемологія – теорія пізнання. Розділ філософії, в якому вивчаються закономірності й можливості пізнання, відношення знання до відчуттів, уявлень, понять об'єктивної реальності, досліджуються ступені й форми процесу пізнання, умови і критерії його достовірності й істинності.

Закон – необхідне, суттєве, стає співвідношення, що повторюється між окремими явищами.

Ідея – форма відображення зовнішнього світу, що охоплює цілі й перспективи його пізнання і практичного перетворення.

Індукція – метод пізнання, згідно з яким на основі висновків про часткове роблять висновки про загальне.

Конспект – короткий письмовий виклад змісту книги, статті, лекції тощо.

Кореляція – співвідношення, відповідність, взаємозв'язок предметів або понять; у математичній статистиці – залежність між явищами або величинами, що не має чіткого функціонального характеру.

Курсова робота – робота студента, виконана як підсумок навчання на певному курсі. Сприяє розвитку ініціативи і самостійності, передбачає систематизацію, закріплення і розширення теоретичних знань студента, оволодіння навичками самостійної, теоретичної, експериментальної роботи, роботи з комп'ютерною технікою, користування літературними джерелами тощо.

Магістерська (дипломна) робота – самостійне дослідження, виконане студентом на завершальному етапі навчання в університеті. Є кваліфікаційним документом, на підставі якого Державна екзаменаційна комісія визначає рівень теоретичної підготовки випускника, його готовність до самостійної роботи за фахом, приймає рішення про присвоєння кваліфікації.

Метод – спосіб досягнення мети, сукупність прийомів і операцій теоретичного, практичного освоєння дійсності; спосіб певним чином організованої людської діяльності.

Методологія – вчення про способи організації і побудови теоретичної й практичної діяльності людини.

Методологія науки – вчення про принципи побудови, форми і способи наукового пізнання.

Моделювання – метод пізнання явищ і процесів, який ґрунтується на заміні, теоретичній або експериментальній, об'єкта досліджень (оригінала) подібним на нього (моделлю).

Наука – сфера людської діяльності, функцією якої є вироблення і систематизація об'єктивних знань про дійсність; одна з форм суспільної свідомості.

Наукова проблема – конкретне питання, яке виникає, коли наявних знань не достатньо для вирішення конкретного завдання, і спосіб, за допомогою якого можна здобути відсутні знання, невідомий.

Науковий напрям – сфера наукових досліджень наукового колективу, спрямованих на вирішення значних завдань у певній галузі науки.

Науковий факт – складова наукового знання, що відображає об'єктивні властивості речей та процесів, на основі яких визначають закономірності явищ, вибудовують теорії, формулюють закони.

Онтологія – вчення про буття, яке досліджує загальні основи, принципи буття, його структуру і закономірності.

Парадигма – сфера вільних ідей як первообраз, зразок, відповідно до якого бог-деміург створив світ суцього, в античній та середньовічній філософії; у сучасному трактуванні – система творчих методологічних й аксіологічних

(цілісних) установок, взятих усіма членами наукового співтовариства за зразок вирішення наукових завдань.

План – система взаємопов'язаних завдань, що визначають строки, порядок і послідовність виконання програм, окремих робіт, операцій; порядок, послідовність викладу матеріалу.

Плюралізм – філософська концепція, за якою буття утворене множиною самостійних, рівнозначних сутностей.

Позитивізм – напрям філософії, представники якого вважають всі істинні знання результатом досліджень спеціальних наук і заперечують пізнавальну цінність філософських знань.

Поняття – форма мислення, що забезпечує пізнання сутності явищ, процесів, узагальнення їх ознак.

Порівняння – метод пізнання дійсності, покликаний встановити спільні й відмінні параметри між процесами, явищами, об'єктами.

Пояснення – з'ясування особливостей ситуації, розкриття мотивів, причин певних процесів, явищ, подій.

Принцип – вихідний пункт теорії; те, що становить основу певної сукупності знань.

Прогнозування – сукупність засобів і прийомів мислення, що дають змогу на основі аналізу ретроспективних, екзогенних (зовнішніх) та ендогенних (внутрішніх) даних, а також їх змін у певному періоді часу вивести судження певної достовірності стосовно майбутнього розвитку об'єкта.

Регресія – імовірнісна залежність середнього значення певної величини від інших величини.

Релятивізм – визнання відносності, умовності й суб'єктивності пізнання, заперечення абсолютних етичних норм і правил.

Реферат – доповідь на певну тему, що передбачає огляд відповідних літературних та інших джерел; виклад змісту наукової роботи, книжки, статті.

Риторика – наука красномовства.

Самостійна робота – навчальна діяльність студента, спрямована на вивчення і оволодіння матеріалом навчального предмета без безпосередньої участі викладача.

Синтез – об'єднання раніше виокремлених частин у ціле, в якому протиріччя і протилежність послаблюються або знімаються.

Спостереження – метод пізнання дійсності, який ґрунтується на безпосередньому сприйнятті процесів, явищ, об'єктів за допомогою органів чуття, без втручання в їх буття дослідника.

Судження – розумовий акт, що реалізує ставлення мовця до змісту висловлюваного.

Сутність – головне, основне, визначальне у предметі.

Сцієнтизм – абсолютизація ролі науки, зокрема домінування природничих наук у культурі, духовному житті суспільства.

Теза – коротко сформульовані основні положення доповіді, лекції, повідомлення тощо.

Тема – наукове завдання, що належить до конкретної галузі наукового дослідження.

Теорія – система достовірних знань про дійсність, яка описує, пояснює, передбачає явища конкретної предметної галузі.

Цитата – буквально відтворені фрагменти чужої промови чи статті для підтвердження власного погляду, полеміки з цитованим автором.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Академічна доброчесність: проблеми дотримання та пріоритети поширення серед молодих вчених : кол. моногр. / за заг. ред. Н. Г. Сорокіної, А. Є. Артюхова, І. О. Дегтярьової. Дніпро : ДРІДУ НАДУ, 2017. 169 с.
2. Академічне письмо: 20 порад щодо написання академічних текстів та представлення результатів дослідження / Віктор Дроздов ; Ізмаїльський державний гуманітарний університет. URL: <https://nuwm.edu.ua/files/240/-/1L7D3wRzUxkeMmPe3Qhp8pEsOjM48K6nu/--20>.
3. Академічна чесність як основа сталого розвитку університету / Міжнарод. благод. Фонд “Міжнарод. фонд. дослідж. освіт. політики”; за заг. ред. Т.В.Фінікова, А.Є.Артюхова. К.; Таксон, 2016. 234 с.
4. Академічна культура українського студентства: основні чинники формування та розвитку // Східноукраїнський Фонд соціальних досліджень. URL: http://fond.sociology.kharkov.ua/images/docs/academ_cult/material.pdf
5. Бондаренко Г. Історичне пізнання: питання теорії і практики. Луцьк, 1998.
6. Зашкільняк Л. Вступ в методологію історії. Львів, 1996. Львів: ЛОНМІО, 1996. 96 с.
7. Кодекс честі ДВНЗ «Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника». URL: <https://pedagogical.pnu.edu.ua/wp>
8. Крушельницька О.В. Методологія і організація наукових досліджень. К., 2003.
- Мартинюк О. М. Академічне письмо (конспект лекцій): навчально-методичне видання. Луцьк : Вежа, 2021. 48 с.
9. Масинець А. Організація науково-дослідницької діяльності учнів у процесі підготовки до конкурсу-захисту МАН. Таврійський вісник освіти. 2014. №2. С.246–250.
10. Мельник Л.Г. Предмет і методологія історичної науки. К., 1995.
11. Мироненко Л. Формування навичок дослідницької діяльності учнів. *Майстерня вчителя: Додаток до газети: «Джерело»*. 2013. №1. С.2-3.

12. Оліяр М. П., Русин Г. А., Червінська І. Б. Основи науковопедагогічних досліджень: навч. посіб. Івано-Франківськ, 2013. 214 с.
13. Положення про запобігання академічному плагіату в Прикарпатському національному університеті імені Василя Стефаника. Івано-Франківськ, 2022. URL: <http://surl.li/dztjc>
14. Положення про запобігання академічного плагіату та іншим порушенням академічної доброчесності у навчальній та науково-дослідній роботі здобувачів освіти Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника. Івано-Франківськ, 2022. URL: <http://surl.li/evnhu>
15. Положення про Комісію з питань етики та академічної доброчесності Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника. Івано-Франківськ, 2022. URL: <http://surl.li/emojt>
16. Приходько О. Науково-дослідницька робота учня-члена МАН: моніторинг якості. Українська мова і література в школі. 2016. №2. С. 48–49.
17. Рейкін В. С. Основи наукових досліджень : конспект лекцій. Луцьк : Вид-во ПП Іванюк В. П., 2020. 111 с.
18. Ревуцька С.К. Курс лекцій з дисципліни «Академічне письмо» / М-во освіти і науки України, Донец. нац. ун-т економіки і торгівлі ім. М. Туган-Барановського, каф. українознавства; уклад. С.К. Ревуцька. Кривий Ріг : ДонНУЕТ, 2018. 81 с.
19. Стефанюк Г.В. Теорія і методика наукових досліджень та основи академічного письма. Навчально-методичний посібник для студентів денної і заочної форм навчання спеціальності 014 «Середня освіта (Історія)». Івано-Франківськ: ПНУ, 2023. 152 с.
20. Стефанюк Г.В. Основи академічного письма. Навчально-методичний посібник. Івано-Франківськ, 2023. 85 с.
21. Стефанюк Г.В. Академічна доброчесність здобувачів вищої освіти. Методичні вказівки для студентів денної і заочної форм навчання. Івано-Франківськ, 2023. 86 с.
22. Стефанюк Г.В. Навчально-наукова діяльність студентів: теорія, методика,

практика. Посібник для студентів спеціальності 032 «Історія та археологія» та 014 «Середня освіта (Історія)». Івано-Франківськ, 2022. 161 с.

23. Тимошенко Т. В. Академічне письмо / Т. В. Тимошенко, Н. В. Гречихіна. Наукові записки : зб. наук. пр. Кіровоград : КНТУ, 2009. Вип. 9. С.214–219.

24. Фундаментальні цінності академічної доброчесності. Переклад з англійської. Проект сприяння академічній доброчесності в Україні – SAIUP. URL:

https://academicintegrity.org/wpcontent/uploads/2019/04/Fundamental_Values_version_in_Ukrainian.

25. Хоружий Г. Ф. Академічна культура: цінності та принципи вищої освіти. Тернопіль : Навчальна книга. Богдан, 2012. 320 с.

26. Цехмістрова Г. С. Методологія та організація наукових досліджень: навч. посіб. 2-ге вид., доповн. Київ: Слово, 2012. 352 с.

27. Шейко В. М. Організація та методика науково-дослідницької діяльності : підруч. / В. М. Шейко, Н. М. Кушнарєнко. К. : Знання-Прес, 2003. 295 с.

25. Шейко В. М. Організація та методика науково-дослідницької діяльності : підруч. / В. М. Шейко, Н. М. Кушнарєнко. К. : Знання, 2006. 307 с.

28. Шклярський В.І. Методологічні основи наукових досліджень / В.І. Шклярський. Львів : Національний університет “Львівська політехніка”, 2006. 127 с.

29. Шліхта Н., Шліхта І. Основи академічного письма: Методичні рекомендації та програма курсу. К., 2016. 61 с.

Студентський путівник 2020-21-27.01.2021-2

<https://pnu.edu.ua/wp-content/uploads>

ТЕОРІЯ І МЕТОДИКИ НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ ТА ОСНОВИ АКАДЕМІЧНОГО ПИСЬМА

**Інструктивно-методичні матеріали для студентів денної і заочної
форм навчання спеціальності 014 «Середня освіта (Історія)»**

Прикарпатський національний університет
імені Василя Стефаника, 2024

УДК 930 (093)